

Забранено минало

Линда
Хауърд

Силни характери, заплетена интрига
и изненади дебнат читателя от всяка страница

ЛИНДА ХАУЪРД
ЗАБРАНЕНО МИНАЛО

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Лизет усеща, че някой я следи. Подозира, че домът ѝ се подслушва. Но няма никаква представа кой и защо я наблюдава. Още по-тревожното е, че не помни цели две години от живота си и не разпознава отражението си в огледалото.

Появата на тайнствения и съблазнителен Хавиер отключва странни и смущаващи спомени. Но нещо нашепва на Лизет, че не може да му се довери, въпреки силното привличане, което изпитва към него. Скоро тя се превръща в мишена на безмилостни убийци, а Хавиер е единственият, който може да ѝ помогне да научи какво е сторила и защо я преследват.

Силни характери, заплетена интрига и изненади дебнат читателя от всяка страница и го оплитат в мрежите, сърчно изтъкани от майсторката Линда Хауърд. Нейните романи са продадени в над 10 милиона екземпляра в целия свят.

*На сестра ми Джойс.
Обичам те. Липсваш ми.
Почивай в мир.*

ПРОЛОГ

Сан Франциско, четири години по-рано

Единадесет часът през нощта. Президентът и първата дама, Илай и Натали Торндайк, се бяха оттеглили в хотелския си апартамент за нощта. Денят беше дълъг. Започна с полета на президента през страната, после предизборни речи — не трябваше да са такива, но всъщност бяха, а след това последва кулминацията — благотворителен прием, на който всяко блюдо струваше десет хиляди долара. Първата дама беше до съпруга си през цялото време. Направи го, носейки обувки с десетсантиметрови токчета.

Лоръл Роуз, ветеран от единадесет години, в момента прехвърлена в охраната на първата дама, беше толкова уморена, че зрението ѝ беше замъглено, но поне смяната ѝ най-после свърши. Тя не носеше високи токчета, но краката я боляха. Постара се да не куца, докато вървеше към стаята си, която беше по-нататък по коридора, но на същия етаж, където се намираще президентският апартамент, за да реагира бързо, ако се наложи. Дежурните агенти бяха настанени в две други стаи, едната срещу апартамента, а втората — с междинна врата, макар да беше заключена откъм страната на апартамента. Лоръл не завиждаше на нощната смяна, но поне сега, когато Потус и Флотус — закодираните имена на първата двойка — бяха вътре, можеха да се поотпуснат.

Бяха заели цели три етажа на хотела. Президентът и първата дама бяха по средата на етажа. Гостите на хотела бяха преместени в други стаи, стълбищата и асансьорите се охраняваха, персоналът на хотела беше проучен и прочистен и сградите на отсрещната страна на улицата бяха обезопасени. С всички известни рискови елементи в района беше установен контакт и бяха предупредени, че тайните служби ги наблюдават, макар да беше преценено, че повечето от тях не са способни да изпълнят заплахите си. За Първата двойка бяха взети всички предпазни мерки.

Това обаче не означаваше, че нищо не може да се обърка, а че службите са се погрижили да затруднят максимално евентуалните извършители. Лоръл винаги се притесняваше, че може да се случи нещо, и постоянно беше нащрек.

— Куцаш — отбеляза колегата ѝ, агент Тайрон Ебърт, който я настигна, докато се прибираше в стаята си.

Тя иронично си помисли, че не е успяла да скрие колко много я болят краката. Не си направи труда да го отрече, защото Ебърт ѝ отпрати един от онези погледи, които говореха, че е отгатнал какво е състоянието ѝ. В него имаше нещо плашещо. Тъмнокафявите му очи виждаха всичко, но той самият не разкриваше нищо, ала Лоръл вярваше на своите инстинкти. Засега Ебърт не показваше признаци на преумора — нещо, което високо ценеше, защото самата тя едва се държеше.

— Да, денят беше дълъг.

В това нямаше нищо ново. Дните наистина бяха дълги. Откакто Тайните служби се бяха преместили от Министерството на финансите в Министерството на вътрешните работи, според нея нещата се бяха скапали.

Не че преди бяха идеални — управлението на Тайните служби беше оксиморон, по-скоро никакво управление. Сега обаче часовете изглеждаха още по-дълги, за морал не можеше да се говори, оборудването беше лошо, а, от друга страна, майка ѝ, която живееше в Индианаполис, остаряваше и не можеше да се грижи за себе си. Лоръл беше подала молба да я преместят в района на Индианаполис, но не хранеше големи надежди, че ще я прехвърлят, въпреки че имаше свободно място. Не ставаше така. Ако нямаш влияние и не познаваш някого, който дърпа конците, беше малко вероятно да получиш каквото искаш.

Лоръл нямаше необходимото влияние. Тя мразеше служебната политика и затова не въртеше игрички, пък и вече ясно виждаше, че кариерата ѝ в Тайните служби приближава края си. Това беше другият голям проблем с Тайните служби — те не можеха да задържат способни хора заради глупавата си политика. А Лоръл знаеше, че е добър агент, по дяволите, въпреки ниския бюджет, недостига на хора, остарелите оръжия и постоянно нарастващото работно време. Вече не

издържаше. Поне нямаше да издържи още дълго. Но все още не можеше да се реши да напусне.

В известно отношение работата беше страхотна. Е, заплатата не беше голяма, но беше интересно. Лоръл обичаше работата си и умееше да владее чувствата си, така че за нея нямаше значение кой е в Овалния кабинет. Най-важното беше работата. Не беше необходимо да харесва първата дама, а да я пази. Задачата ѝ щеше да бъде по-лесна, ако семейство Торндайк бяха по-симпатични, но поне не бяха ужасни като предишните Първи семейства, ако можеше да се вярва на историите, които беше чувала. Натали Торндайк не беше груба, нито крайна или изпълнена с ненавист. Тя по-скоро не възприемаше като хора агентите, които я пазеха. Беше равнодушна, надменна и сдържана. Понякога Лоръл искаше госпожа Торндайк да беше екстравагантна, което поне щеше да направи работата ѝ по-интересна.

Президентът беше горе-долу същият — надменен и сдържан, дистанциран от всичко, освен от политиката. Пред камерите и на предизборните срещи той излъчваше сърдечност и обаятелност — беше превъзходен актьор. В личния си живот президентът беше пресметлив и манипулираше хората, ала на госпожа Торндайк, изглежда, не ѝ пукаше. От време на време се караха. Агентите винаги разбираха това, защото хладината ставаше направо ледена, но нямаше други външни знаци на раздор, шумни спорове, язвителни подхвърляния и тряскане на врати. През повечето време обаче двамата неотстъпчиво следваха установения ред. Благодарение на единството си те вече бяха стигнали до Белия дом, където смятаха да изкарат още един мандат. С помощта на безпогрешните инстинкти на президента и влиятелното семейство на първата дама те щяха да бъдат част от политическия елит на страната още много години и да трупат богатство и власт дори след като той вече не заемаше най-високия пост в държавата.

— Ще се видим сутринта — рече Тайрон, когато стигнаха до стаята му.

— Лека нощ — машинално отвърна Лоръл, малко изненадана, че той е казал толкова много. Тайрон не си падаше по разговорите за незначителни неща и не обичаше да общува с другите хора. Всъщност Лоръл знаеше много малко за него, освен че изпълнява безупречно задълженията си. Тя работеше с него от две години, откакто той дойде

в охраната на първата дама, и не знаеше дори дали Тайрон е женен. Той не носеше халка, но това не означаваше нищо. Ако беше женен или имаше сериозна връзка, не беше споменал такова нещо. От друга страна, той не беше свалял Лоръл или някоя от другите жени агенти. Тайрон беше... вълк единак.

Докато вървеше към стаята си, която се намираше през две врати от неговата и в срещуположната страна на коридора, Лоръл за пръв път осъзна, че нещо в него кара сърцето ѝ да тръпне от вълнение. Беше прогонила тази мисъл заради работата, но сега призна пред себе си, че тъй като вероятно няма да остане тук още дълго, тя сякаш подсъзнателно му беше дала разрешение да привлече вниманието ѝ.

Лоръл го харесваше. Тайрон не беше красавец, но беше и привлекателен мъж по безмилостен, опасен начин. Той не се открояваше в тълпата. Беше висок и мускулест и се движеше грациозно и със сила, каквато притежават професионалните атлети или обучените командоси от специалните сили. Тайрон ѝ допаднаше физически. Харесваше ѝ да бъде близо до него, въпреки че той не говореше много. И му имаше доверие, а това означаваше много.

Лоръл пъкна електронната карта ключ в процепа и когато блесна зелена светлина, влезе в хладната си стая. Лампите на нощното шкафче и в банята светеха, както ги беше оставила. Въпреки това огледа стаята, защото винаги проверяваше по два пъти. Всичко беше нормално.

Изтръпна, докато събуваше обувките си, а после въздъхна облекчено, докато разтвиваше глезените си, свиваше и разпускате ходилата си и разтягаше сухожилията си. Стъпалата ѝ пламтяха и нищо друго нямаше да помогне, освен да ги остави да си почиват през следващите няколко часа — нещо, което смяташе да направи.

Тя съблече самото си, пусна го върху леглото и понечи да свали кобура от рамото си, когато чу приглушен пукот. Не беше необходимо да се ослушва или да разсъждава. Веднага разбра какъв е звукът. Скочи към вратата, втурна се в коридора и видя Тайрон, който също беше извадил оръжието си и тичаше към президентския апартамент. Дежурните от нощната смяна също бяха изскочили от стаята си, а шефът на охраната на президента, Чарли Данкинс риташе двойната врата.

Изстрелите бяха от апартамента!

Вратите и ключалките бяха солидни. Чарли беше направил няколко опита да ги строши, когато Лоръл, Тайрон и рояк други агенти стигнаха до тях. Тайрон застана до Чарли, извика „Сега“ и двамата ритнаха заедно. Със задружни усилия най-после разбиха вратата. Агентите влязоха приведени, с извадени оръжия, и бързо огледаха приемната, търсейки заплахата.

В стаята нямаше никого. Лоръл не чуваше нищо и това беше още по-ужасяващо, но сърцето ѝ така биеше, че заглушаваше всички други звуци. Вратите на спалнята на първата дама вдясно бяха отворени, но Лоръл потисна импулсивното си желание да се втурне вътре. В момента най-важната им задача беше президентът и това означаваше, че Марли ръководи действията им.

Вратата на спалнята на президента вляво беше затворена. Чарли бързо прецени ситуацията. Не можеха да правят никакви предположения, докато не разберяха къде е президентът. Той посочи Лоръл и Тайрон и останалите от охраната на първата дама, давайки им знак да проверят нейната половина от апартамента, докато другите огледат покоите на президента.

Тактиката му беше разумна. Охраната тръгна към спалнята на първата дама, придържайки се към безброй пъти репетираната процедура.

Лампите в спалнята бяха угасени, но през отворената врата на банята струеше светлина върху лъскавия мраморен под и красивия ориенталски килим. Те нахлуха в стаята и спряха, когато забелязаха Натали Торндайк, която стоеше неподвижно от другата страна на дивана. Лявата ѝ страна беше обърната към тях.

Лоръл беше заела позицията вляво. Вдясно от нея беше Адам Хайс, шефът на охраната на първата дама, а до него — Тайрон.

— Госпожо, ранена ли сте... — започна Адам.

И после всички видяха, че на пода пред Натали Торндайк лежи някой — мъж с гъста прошарена коса. Президентът.

Следващите две секунди преминаха по-бързо от светлината, сякаш времето се беше превърнало в стробоскоп.

Блясък!

Госпожа Торндайк се завъртя и тогава агентите видяха оръжието в ръката ѝ.

Блясък!

Лоръл разполагаше само с частица от секундата, с един спрял миг, за да съзре ужасяващата безизразност на лицето на първата дама. След това от дулото на оръжието блесна огън и пукотът от разстояние прозвуча като безкрайна експлозия в затворената хотелска стая, докато Натали Торндайк стреляше и пръстът ѝ потрепваше върху спусъка.

Блясък!

Огромна сила блъсна Лоръл и я повали по гръб на пода. На някакво далечно ниво тя съзнаваше, че е простреляна и че дори умира.

Блясък!

Отново имаше ясно прозрение за няколко частици от секундата. Адам лежеше до нея. Помръкващото ѝ зрение улови изражението на Тайрон, съсредоточено и мрачно, докато той стреляше.

„Тайрон прави каквото трябва.“

„Мили Боже!“ — помисли си Лоръл.

Може би това беше молитва, а може би израз на ужаса, който не можеше да осъзнае напълно. Лоръл леко въздъхна и после тихо умря.

* * *

Убийството на президента на Съединените щати от собствената му съпруга и последвалата ѝ смърт от ръцете на Тайните служби, когато беше открила огън срещу тях, убивайки един от агентите на охраната си и ранявайки друг, беше голям удар за нацията. Страната беше в шок, но правителственият механизъм автоматично продължаваше да се движи. В другия край на страната вицепрезидентът Уилям Бери положи клетва още преди новината за смъртта на президента да стигне до медиите. Военните бяха вдигнати на крак, в случай че това е началото на по-мощна атака, но парчетата на пъзела постепенно бяха сглобени и оформиха отблъскваща картина.

Ключовият фактор беше снимка, намерена в багажа на първата дама, която показваше президента, отдаден на интимни забавления със сестра ѝ. Уитни Портър Лайтман, четири години по-млада от първата дама и също влиятелна личност във Вашингтон, незабавно се скри в уединение. Съпругът ѝ, сенаторът Дейвид Лайтман, нямаше друг коментар, освен: „Смъртта на президента е трагедия за нацията.“ Той не поиска развод, но и посветените в интригата в Капитолия не

очакваха това. Независимо от създалото се положение съпругата му си оставаше член на влиятелното семейство Портър и сенаторът нямаше намерение да се лишава от политическата им подкрепа, защото президентът е чукал жена му.

Някои се зачудиха какво е накарало първата дама да превърти, тъй като интимната връзка не беше тайна, и тя вероятно е знаела от известно време, но накрая решиха, че никога няма да разберат със сигурност.

Агентът на Тайните служби Лоръл Роуз беше погребана с почести и името ѝ бе обезсмъртено наред с онези, които бяха дали живота си в изпълнение на служебния си дълг. Адам Хайс беше сериозно ранен, възстановяването му продължи месеци и се наложи да напусне Тайните служби. След няколко месеца агентът, който застреля първата дама, Тайрон Ебърт, тихомълком подаде оставка.

Правителството продължи да работи, колелата на механизма се въртяха, прелистваха се книжа и компютрите жужаха.

ПЪРВА ГЛАВА

Утрото беше съвсем обикновено. Лизет Хенри — някога Зети Джета за семейството и приятелите си от детството — стана от леглото в обичайния час — 5:59, една минута преди да иззвъни будилникът. Кафемашината с автоматичен таймер в кухнята вече беше започнала да прави кафе. Лизет се прозя, отиде в банята и пусна душа. Докато водата се затопляше, тя използва тоалетната.

Обичаше да започва утрините си с отпускащ душ. Не пееше, докато се къпеше, не планираше деня си и не се тревожеше за политика, икономика или нещо друго. Когато беше под душа, Лизет се затопляше и се успокояваше.

В онова юлско утро не беше необходимо да поглежда часовника, за да знае колко е часът всеки един момент, защото установеният ѝ дневен ред беше практикуван многократно и спазван перфектно до секундата. Тя се къпа точно толкова, колкото време трябваше на кафемашината да направи кафето, уви хавлия около мократа си коса и се изсуши с друга.

Чудесният аромат на кафето я зовеше през отворената врата на банята. Огледалото беше замъглено от парата, но щеше да се изчисти, докато Лизет си направеше първото си кафе за сутринта. Тя облече дълъг до коленете халат, отиде боса в кухнята и извади голяма чаша от бюфета. Обичаше кафето си сладко и слабо, затова първо сложи захар и мляко и после наля горещото кафе в сместа. Все едно започваше деня с десерт, а това беше приятно начало на всеки ден.

Лизет занесе кафето в банята, за да отпива малки глътки, докато изсушава косата си и леко се гримира за работа.

Остави чашата на тоалетната масичка, махна хавлията от главата си, наведе се и започна енергично да търка дългата си до раменете тъмнокестенява коса. След това се изправи, отметна коса назад, обърна се към огледалото...

... и се втренчи в лицето на непозната.

Влажната хавлия се изплъзна от пръстите ѝ, които изведнъж станаха безчувствени, и падна на пода в краката ѝ.

„Коя е тази жена?“

Не беше тя. Лизет знаеше как изглежда и това не беше нейното отражение. Тя се завъртя трескаво, търсейки жената, чието отражение видя в огледалото, готова да се наведе, да побегне, да се бори за живота си, но там нямаше никого. Беше сама в банята, сама в къщата, сама...

„Сама.“

Думата тихо отекна в съзнанието ѝ, едва доловим призрачен звук. Тя се обърна към огледалото, пребори се с объркването и ужаса и се взря изпитателно в този нов човек, сякаш беше враг, а не... Какъв? Или по-скоро кой?

В това нямаше абсолютно никаква логика. Лизет дишаше бързо и повърхностно. Звукът беше някак далечен и паникьосан. Какво ставаше, по дяволите? Не страдаше от амнезия. Знаеше коя е, къде се намира, помнеше детството си, приятелката си Даяна и другите си колеги, какви дрехи има в гардероба и какво смята да облече днес. Помнеше какво вечеря снощи. Помнеше всичко, с изключение на това лице.

То не беше нейното.

Нейните черти бяха по-меки, по-заоблени и може би дори по-красиви, въпреки че лицето, което гледаше, беше привлекателно. Очите бяха същите — сини, раздалечени и може би малко по-хлътнали. Как беше възможно? Как така очите ѝ бяха хлътнали?

Какво друго беше същото? Тя се доближи до огледалото, търсейки бледата луничка на лявата страна на брадичката си. Да, там беше, по-тъмна, когато Лизет беше по-млада, и почти невидима сега, но все още беше там.

Всичко друго обаче беше... погрешно. Носът беше по-тънък и по-извит, скулите бяха по-изпъкнали и по-високи, отколкото трябваше да бъдат, челюстта беше по-четвъртитата и брадичката — по-заострена.

Лизет беше толкова объркана и уплашена, че стоеше вцепенена, без да е в състояние да предприеме нещо, дори да ѝ хрумнеше какво да направи. Беше се втренчила в огледалото и мислите се стрелкаха в главата ѝ, търсейки смислено обяснение.

Нямаше такова. На какво се дължеше промяната? Ако беше претърпяла катастрофа и се бе наложило сериозно възстановяване на лицето ѝ, със сигурност щеше да си спомня — ако не друго, то поне, че е била в болница, че са ѝ правили няколко пластични операции и рехабилитацията. Някой щеше да ѝ разкаже всичко дори ако е била в кома по време на възстановяването ѝ. Но Лизет никога не беше изпадала в кома.

Тя помнеше живота си. Нямаше много нещастни случаи, освен един, когато беше на осемнадесет години и родителите ѝ загинаха, и светът ѝ се преобърна, но тя не беше в колата и съумя някак да се пребори с последиците, със съкрушителната тъга и чувството, че се рее хаотично в черното пространство на живота си, без да има някаква сигурност.

Сега изпитваше същото чувство — че се е случило нещо толкова неизмеримо лошо, че не знаеше какво да направи и не можеше да проумее всички значения и колко дълбоко засяга това всичко, което знае.

Може би беше полудяла. Може би бе получила инсулт през нощта. Да. Инсулт. В това имаше логика, защото той може да обърка паметта. За да провери реакциите си, Лизет се усмихна и видя как двете ъгълчета на устата ѝ в огледалото се повдигнаха еднакво нагоре. След това намигна първо с едното и после с другото си око. Вдигна ръце. И двете се движеха, въпреки че би забелязала, ако нещо не е наред, докато се къпеше и миеше косата си.

— Десет, дванадесет, едно, четиридесет и две, осемнадесет — промълви тя, изчака тридесетина секунди и повтори: — Десет, дванадесет, едно, четиридесет и две, осемнадесет. — Беше сигурна, че е казала същите числа, в същата последователност, макар че ако беше получила удар, щеше ли да бъде в състояние да прецени правилно?

Умът и тялото ѝ функционираха и този факт изключваше инсулт.

Ами сега какво?

„Обади се на някого.“ На кого?

„На Даяна.“ Разбира се. Най-добрата ѝ приятелка щеше да знае, въпреки че нямаше представа как точно да формулира въпроса си. „Здравей, Ди, когато дойда на работа, погледни ме и ми кажи дали лицето ми е същото като вчера.“

Идеята беше нелепа, но необходимостта беше неустоима. Лизет тръгна към телефона, когато внезапна паника я накара да замръзне на място.

„Не“.

Не можеше да се обади на никого.

Направеше ли го, те щяха да разберат.

Те? Кой бяха „те“?

При мисълта изведнъж я обля пот и ѝ се догади. Хукна обратно към банята и едва успя да стигне до тоалетната, точно когато вече не можеше да се сдържа. Повърна малкото количество кафе, което беше изпила, и се хвана за корема, когато сухи напъни разтърсиха тялото ѝ. Остра болка прониза главата ѝ между очите, сълзи замъглиха зрението ѝ и потекоха по лицето ѝ.

Когато конвулсиите спряха, Лизет немощно се отпусна на студения под на банята и откъсна тоалетна хартия, за да избърше очите си и да издуха носа си. Ужасната болка зад очите ѝ спря, сякаш в главата ѝ се разхлаби менгеме. Задъхана, тя затвори очи и облегна глава на стената. Беше много уморена и това ѝ напомни как се бе почувствала, след като пробяга тридесеткилометровия маратон.

„Тридесет километра?“ Откъде знаеше как може да се чувства, след като е пробягала тридесет километра? Лизет не беше бегач. От време на време изминаваше пеш известно разстояние и когато беше малка, караше велосипед, но изобщо не си падаше по бягането.

Пронизващата болка зад очите ѝ се завърна и стомахът я присви. Лизет си пое дъх и положи усилия да не започне отново да се напъва да повърне. Притисна с пръсти основата на носа си. Натискът имаше резултат, защото болката премина.

Гаденето и главоболието обаче бяха някак успокояващи. Може би Лизет беше болна. Вероятно се беше заразила с някакъв странен вирус, който я караше да халюцинира и отражението в огледалото ѝ се привиждаше.

Само че не се чувстваше болна. И това беше странно, защото преди малко беше повърнала толкова неудържимо, че мускулите я боляха, и имаше пронизващо главоболие, но не се чувстваше болна. Напротив, след като всичко свърши, се чувстваше много добре.

Тя се разтревожи. Дневният ѝ ред беше напълно объркан. Вече трябваше да е изсушила косата си и да се е гримирала. Лизет мразеше,

когато нещо нарушеше програмата ѝ! Тя беше много организирана и дисциплинирана и точна като швейцарски часовник.

Момент! Организирана и дисциплинирана? Лизет? Кога се беше случило това?

Не беше така, сякаш мислеше за някой друг.

Тя изведнъж започна да повръща отново. Застана на колене и се наведе над тоалетната чиния. Давеше се, стомахът ѝ се бъркаше и от устата ѝ капеха слюнки. Този път острата болка зад очите я заслепи. Лизет се вкопчи в умивалника до нея. Държеше се, за да не се строполи на пода или да падне с главата надолу в тоалетната. Въпреки че гаденето и болката бяха ужасни, ѝ стана смешно, като си представи картината.

Спазмите постепенно отслабнаха и тя рухна на пода. Облегна се на шкафчето, отпусна глава назад и затвори очи, усещайки как болката се отдръпва като морски отлив.

Очевидно беше хванала някакъв вирус. Нямаше как да отиде на работа. Не само че не искаше да се изложи, като оповръща навсякъде, но и не желаше да зарази колегите си. След като оздравееха, те вероятно щяха да я погнат с факли и вили.

Безумна идея. Лизет не мислеше по този начин — че потапянето в тоалетна е смешно или за разгневени тълпи с вили. Тя мислеше за работата си, за приятелите си и как да поддържа чиста къщата и да изпере дрехите си. Мислеше за прозаични неща.

Отново я прониза болка, но не толкова остра и заслепяваща. Лизет се вцепени в очакване да повърне. Стомахът ѝ се бунтуваше и после се успокои. Болката премина.

Трябваше да се обади, че е болна. Щеше да го направи за пръв път, откакто постъпи на работа в „Бекър Инвестмънтс“. Шефката на отдела ѝ, Мериджо Уинчъл, имаше служебен мобилен телефон за тази цел и тъй като се грижеше за всичко и беше усърдна, Лизет бе програмирала номера ѝ в мобилния си телефон.

„Те ще разберат.“

Зловещите тайнствени думи пак отекнаха в съзнанието ѝ и Лизет настръхна, но този път не бяха последвани от омаломощаваща болка и гадене. Защо това не се случи сега?

Защото тази мисъл вече беше минала през ума ѝ.

„Да.“ Лизет имаше чувството, че този отговор е правилният. Не знаеше защо, тъй като на повърхността това беше глупаво и параноично, но отговорът беше „да“.

Добре. В такъв случай беше най-добре да не позволява хората да разберат, че е превъртяла, и да се държи нормално. Болна, но нормална.

Тя взе мобилния си телефон от масата, където го беше оставила, и го включи. Винаги го изключваше нощем, защото... Не знаеше защо. Не й хрумна никакъв отговор.

Лизет отвори „Контакти“, намери името „Мериджо“, маркира номера и натисна бутона със зелената слушалка. Чу извъняване почти веднага, но беше чела, че първите две извънявания са мними и прозвучават, за да си мисли обажданият се, че става нещо, когато в действителност връзката се осъществява едва след няколко секунди. Тя се замисли къде и кога е прочела това, но не се сети. Може би вече не беше така. Технологиите на мобилните телефони се променяха толкова бързо...

— Мериджо.

Лизет беше толкова погълната от мисли за технологиите на мобилните телефони, че за секунда онемя, опитвайки се да си спомни защо се е обадила. „А, да, болна съм.“

— Мериджо, обажда се Лизет. — Едва когато заговори, осъзна колко дрезгаво звучи гласът ѝ. Беше прегракнала от повръщането и дишаше твърде учестено. — Съжалявам, но днес няма да мога да дойда на работа. Мисля, че съм болна от грип. Едва ли ще искаш да разнеса вируса.

— Повръщаш ли? — съчувствено попита Мериджо.

— Да. И главата ми се пръска от болка.

— Има някакъв стомашен вирус. Децата ми бяха болни миналата седмица. Продължава двадесет и четири часа, затова утре би трябвало да си по-добре.

— Извинявай, че не се обадох по-рано — каза Лизет, макар да не знаеше как би очаквала, че ще се разболе.

— Не си виновна. За пръв път отсъстваш по болест от три години, затова не се притеснявай.

— Благодаря — успя да каже. Дълбоко в съзнанието ѝ заби тревога нещо, което я предупреждаваше, че има и друго. Стомахът ѝ се

сви. — Извинявай, но трябва да тичам... — Тя хукна, като се препъваше и давеше. Наведе се над тоалетната чиния и от гърлото ѝ се изтръгнаха ужасяващи задавени звуци, но не излезе нищо.

Когато беше в състояние да си поеме дъх, всеки мускул в тялото ѝ трепереше. Лизет се изправи, подпря се за миг на умивалника и пусна студената вода. Наведе се и наплиска с вода пламналото си лице, докато се почувства по-спокойна и можеше да диша, без напъните да раздират гърлото ѝ.

Почувства се по-добре. Но не си позволи да погледне непознатата в огледалото, а затвори очи и постоя за малко. После грабна хавлията и избърса лицето и шията си.

Сърцето ѝ все още блъскаше в гърдите. Какво бе задействало последния пристъп, за Бога? Нещо, което бе казала Мериджо? Лизет не можеше да определи, но ясно си спомняше усещането за тревога, сякаш шефката ѝ бе навлязла в опасна територия. Припомни си разговора, опитвайки се да открие нещо нередно, дори банално. Децата на Мериджо имали стомашен вирус, който продължавал двадесет и четири часа и така нататък. Нямаше нищо друго, освен забележката колко дълго Лизет не е отсъствала по болест.

В главата ѝ се стрелна болка като предупредителен изстрел. Тя се вкопчи в ръба на умивалника и изчака, опитвайки се да прогони мисълта от съзнанието си, и болката премина.

„Добре.“

Глождеше я нещо, което чувстваше, че трябва да си спомни, но влудяващо оставаше в периферията на...

Не. Ето го. И беше съвсем банално. Точно кога за последен път беше отсъствала по болест?

Доколкото си спомняше, никога не беше отсъствала по болест през петте години, в които работеше за „Бекър Инвестмънтс“. Тогава защо Мериджо каза, че не е отсъствала от три години? Кога е била болна? Нямаше как да не си спомня, защото почти никога не се разболяваше. Помнеше няколко пъти, когато наистина се чувстваше зле, като например, когато беше на дванадесет и на летен лагер се зарази с много гаден вирус, който я повали на легло. Лизет не боледуваше дори от обичайните простуди, които обикаляха из офиса всяка зима.

Тогава кога, освен сега, беше отсъствала по болест от работа?

Тя се замисли кога беше постъпила в „Бекър Инвестмънтс“.

Този път болката направо експлодира в главата и гаденето се завърна. Лизет се наведе над тоалетната, като повръщаше и стенеше, изпусна мобилния си телефон на пода, настъпи го и го счупи.

„Това е безумие“ — помисли си, но импулсивното ѝ желание да строши мобилния си телефон беше толкова силно, че го направи без колебание и без да си задава въпроси.

Когато отново се овладя, първо изсекна носа си, а после пак наплиска със студена вода лицето си, мъчейки се да намери логично обяснение.

Нямаше такова. Не си спомняше да е била толкова болна, че да отсъства от работа, но не това накара стомахът ѝ да се свие от страх. Имаше чувството, че някакъв непознат се мъчи да контролира тялото ѝ и понякога успява.

Каквото и да ставаше, преживяваше пълен психичен срив или нещо много сериозно не беше наред. Трябваше да разбере какво и да се справи с него.

А дотогава щеше да действа инстинктивно, както счупи мобилния си телефон. Лизет се почувства болезнено глупава, но...

Може би не.

Тя погледна мобилния си телефон.

— По дяволите — с дрезгав глас каза Лизет, в случай че телефонът още работи, и взе малката пластмасова кутия. — Сега ще трябва да си купувам нов телефон. — След това извади батерията и я изхвърли заедно с телефона в кофата за боклук. Секунда по-късно извади парчетата, сложи ги в умивалника, пусна водата върху тях и пак изхвърли всичко.

Беше толкова уплашена, че не знаеше какво да направи, но най-много я плашеше прозрението, че не си спомня кога е постъпила на работа в „Бекър Инвестмънтс“.

ВТОРА ГЛАВА

Хавиер стана преди разсъмване и пробяга обичайните осем километра. Обичаше да тича в относително хладния здрач. Това не само че беше по-удобно, но и от време на време предлагаше по някое случайно забавление — веднъж някакъв тъпак направи сериозната грешка да се опита да го нападне, за да го обере, и накрая се отърва само с няколко пукнати ребра, счупени пръсти и маратонката номер четиридесет и шест на Хавиер, завряна в задника му. Хавиер се поколеба дали да не прекърши врата му, за да бъдат гражданите на Вашингтон, окръг Колумбия, в малко по-голяма безопасност, но труповете водеха до усложнения и затова се въздържа. Имаше и други интересни моменти, но, общо взето, щом смотаняците го огледаха добре, по-умните отстъпваха и го оставяха да тича спокойно.

Хавиер беше едър мъж, висок метър и деветдесет, но не от упражнения в спортната зала, а от оцеляване във всякакви объркани ситуации. Можеше да преплува петнадесет-двадесет километра и да пробяга два пъти повече, носейки петдесет килограма екипировка. Можеше да пилотира хеликоптер, да кара моторница и беше тренирал с оръжия толкова много часове, че всяко оръжие беше като придатък на тялото му. Но крадците не се разколебаваха от ръста му, а от начина, по който се движеше, и от свръхбдителността му на хищник. Те не разсъждаваха така. Инстинктите им за оцеляване по-скоро шепнеха: „Лош тип“ и решаваха да изчакат по-лесна жертва. А Хавиер беше много неща, но не и жертва.

Той се върна в дома си в пет и половина и двадесет минути по-късно вече се беше изкъпал и облякъл. Днес си сложи джинси, ботуши и черна тениска. Цветът на тениската се сменяше всеки ден, но останалото беше обичайното. „Облечен“ означаваше също, че е проверил оръжието си и наместил кобура над десния си хълбок. Големият глок не беше единственото оръжие, което носеше, но беше единственото, което се забелязваше. Дори в дома си — може би

особено там — той носеше две или повече оръжия и никога не се отдалечаваше на повече от крачка от другите в личния си арсенал.

Не страдаше от параноя подобно на повечето хора, които се занимаваха с тайни операции. Домът беше уязвимо място за него и всички от бизнеса, защото беше фиксирано място. Хората, които постоянно бяха в движение, бяха много по-трудни мишени. Хубавото беше, че доколкото знаеше, никой не искаше да го застреля... засега, въпреки че винаги съществуваше такава вероятност.

По тази причина Хавиер взе предпазната мярка да си купи два апартамента един до друг. Единият беше на негово име, а другият — на името на Дж. П. Холстън. Ако някой се разровеше по-надълбоко, щеше да установи, че инициалите „Дж. П.“ означават Джоун Полет. Много неомъжени жени използваша само инициалите си. Джоун имаше номер на социално осигуряване и банкова сметка, плащаше навреме сметките си и нямаше любовен живот. Хавиер знаеше това, защото той беше Джоун и тя всъщност не съществуваше, имаше я само на хартия. В момента любовният живот на Хавиер и на Джоун много си приличаха и това адски го дразнеше, но такава беше реалността и той трябваше да се примири.

Той спеше в единия апартамент и държеше другия като предпазен клапан. В двата съседни килера беше монтирал тайна врата, която се отваряше само с отпечатъка на лявото му кутре. Беше взел и други предпазни мерки, защото човек с неговата професия трябваше да внимава много. Надяваше се, че повечето са загуба на време, тъй като ако наистина се нуждаеше от тях, това би означавало, че здравата е загазил. Хавиер беше смел и предпазлив — качества, които прилагаше и в работата, и в личния си живот.

Силните на деня бяха адски глупави, ако не очакваха това, и той действаше по презумпцията, че го съзнават. Чувстваше се по-удобно, когато всички — в ограничен кръг — знаеха какво прави всеки друг. Вероятно затова все още беше жив. Досещаха се, че е сложил пръста си на спусъка, за да ги разобличи, ако предприемат нещо срещу него. В случая бяха прави. Естествено, това не означаваше, че един ден няма да се опитат да намерят заобиколен начин, и ако това се случеше, политическата мръсна бомба щеше да експлодира и всеки щеше да се бори да оцелее. Хавиер беше нащрек точно за такава ситуация. Когато се захвана с тази работа, той знаеше какво ще плати, и беше преценил,

че крайният резултат си струва цената. За жалост цената се оказа висока, отколкото очакваше.

Както правеше всяка сутрин, Хавиер седна в малката, безопасна стая в предпазния апартамент, която служеше за команден център на всичките му сигнали за тревога, електронни капани и събиращи информация програми, и започна да пие кафето си, докато слушаше, четеше и следеше наблюдателите. Беше се включил в системите им и ако домът на Джоун бъдеше претърсен за подслушвателни устройства, щяха да намерят само собствените си „бръмбари“, но Хавиер предполагаше, че те го знаят. Ако не бяха умни, той не би работил с тях. Не че нямаше доверие на хората си. Имаше, но до определени граници. Отвъд тези граници вярваше само на себе си. Изненада се, че толкова дълго го държат в кръга си, но, от друга страна, беше замесен лично, а и не беше човек, когото биха искали да ядосат. Хавиер имаше влиятелни приятели и още по-опасни приятели с умения. Не знаеше кои от тях са оказали по-голямо влияние върху решенията да го държат информиран, но стига да имаше резултат, не му пукаше защо.

Те я наблюдаваха и той ги наблюдаваше, и се грижеше да знае какво докладват. И тъй като Хавиер знаеше всичко, те внимаваха и поддържаха статуквото. Не можеха да укриват информация, нито да му съобщават погрешни данни. Хавиер обаче не можеше да разбере кога пристъпват към действие, без да получи сигнал, и дали един ден някой с власт няма да реши, че рискът е твърде голям, за да остави това положение.

В това отношение той вярваше на инстинкта си, обострен от акциите, в които беше участвал, и нещата, които беше виждал. Зашепнеше ли инстинктът му, Хавиер щеше да действа. „Взаимно гарантирано унищожение“, синоним за „мексиканско противостояние“, конфликт между три страни, беше чудесна идея, когато се стигнеше до опазване на мира.

В момента четеше за състоянието на еврото. Не беше специалист в областта на финансите, но се интересуваше от инвестиционна информация. Парите въртяха всичко в политиката, националната сигурност, във всяка сфера, по дяволите. Отчаяните държави правеха отчаяни неща и една вълничка на паричния пазар можеше за час да го накара да се качи на самолета и да замине един Господ знае къде и да

направи каквото е необходимо. Тъй като нямаше възможност да я наблюдава през цялото време, Хавиер имаше подкрепления, които щяха да предприемат действия, ако се наложеше. Докато четеше, той се заслушваше и за нещо поне малко необичайно. Засега ежедневието ѝ, изглежда, преминаваше както обикновено. Всяко необичайно нещо би отключило приливна вълна от реакции.

„Десет, дванадесет, едно, четиридесет и две, осемнадесет.“

Прошепнатите числа привлякоха вниманието му като отекнал изстрел. Хавиер остави чашата, завъртя стола си и наклони глава на една страна. Цялото му тяло беше нащрек. Той машинално взе писалка и записа цифрите. „Какво, по дяволите?...“

Няколко секунди по-късно тя повтори числата, този път с малко по-силен глас.

Настъпи мълчание. След това се чуха стъпки, първо нормални, а после забързани, последвани от непогрешимите звуци на продължително и неудържимо повръщане.

„Мамка му!“ Хавиер искаше да има скрита камера, която да я наблюдава, но мрежата за наблюдение ѝ беше позволила това уединение. Подслушваше се всичко, което тя казваше по домашния или мобилния си телефон, какво гледа по телевизията или прави на компютъра си. Колата ѝ постоянно се следеше с джипиес. Но бяха отказали видеонаблюдение — не от загриженост за конституционните ѝ права, които бяха накъсани и стъпкани в калта, а защото беше преценено, че не е необходимо. Не им трябваше да гледат как тя ходи в тоалетната или как се къпе, достатъчно беше да знаят какво прави.

Наблюдението беше лесно. Тя никога не се отклоняваше от установената си практика. Беше спокойна и предсказуема, а сега, както изглеждаше, беше болна. Но какви бяха числата, по дяволите?

Хавиер изслуша още два пристъпа на повръщане. Определено беше болна. След това постъпи сигнал, че тя е включила мобилния си телефон. На екрана на компютъра на Хавиер се появи името на шефката на отдела ѝ, Мериджо Уинчъл.

Той беше клонирал телефона ѝ и затова изслуша разговора в реално време. Онова, което чу, го окуражи. Тя мислеше, че е пипнала някакъв вирус, повръщаше — Хавиер вече знаеше това — и главата ѝ се пръскаше от болка. Мериджо потвърди, че върлува стомашен вирус и че децата ѝ също са го хванали, и така нататък.

Напрежението му беше започнало да отслабва, когато Мериджо хвърли бомбата в лицето му. „За пръв път отсъстваш по болест от три години, затова не се притеснявай.“

„Мамка му, три!“ Отдавна се беше научил да контролира гнева си — поне през повечето време, но сега му идваше да запокити чашата към монитора. Защо, по дяволите, трябваше Мериджо да следи откога някой не е отсъствал по болест?

Слава Богу, Лизет, изглежда, не обърна внимание на това. Може би ѝ беше твърде лошо. Тя измънка: „Благодаря“ и после добави: „Извинявай, трябва да тичам...“. Хавиер отново чу звуци от повръщане, течаща вода, тишина, отново пристъп и накрая тракане. И връзката с мобилния ѝ телефон прекъсна.

В същото време от другите подслушвателни устройства той пак чу тракане и силен глух удар. След няколко минути Лизет издуха носа си. Чу се тежко дишане и пак течаща вода, а после, с прегракналия глас на човек, който току-що е повръщал и носът му е запушен, тя измърмори: „По дяволите, сега ще трябва да си купувам нов телефон.“

Разнесоха се още звуци, сякаш тя правеше нещо с телефона. Отново течаща вода, а след това — бръмчене на сешоар. Това беше логично. Тя миеше косата си всяка сутрин и въпреки че беше болна, я сушеше. Такава беше установената ѝ практика, от която Лизет не се отклони нито веднъж през трите години, докато Хавиер я наблюдаваше. Да не отиде на работа, въпреки че е болна, беше сътресение в добре подредения ѝ живот.

Тя изключи сешоара, върна се в спалнята и доколкото Хавиер чу, отново си легна.

Всичко би трябвало да е наред. Другите подслушвачи сигурно бяха забелязали словесната бомба на Мериджо, но най-важното беше дали Лизет е обърнала внимание или не, а тя, изглежда, не бе забелязала. Не се чувстваше добре и може би не бе слушала внимателно.

Можеха ли да поемат този риск?

Хавиер я познаваше. Най-големият ѝ талант беше да разсъждава в крачка, да се приспособява към ситуацията и да се оставя да я води инстинктът ѝ. Лизет несъмнено си беше изповръщала червата, но като се имаше предвид неволната грешка на Уинчъл, тя неслучайно „изпусна“ мобилния си телефон веднага след това разкритие.

От друга страна, това не трябваше да се случва. Сега връзката с нея беше прекъсната и процесът беше необратим.

Може би. Досега не го бяха правили в такава степен както с Лизет. Тя трябваше да бъде променена завинаги, така както се променя човек с ампутиран крайник — щеше да функционира и да има живот, но нямаше да бъде същата като преди. Но тъй като досега процесът не беше прилаган до такава крайност, откъде можеше някой да знае със сигурност как точно ще реагира Лизет?

Инстинктът на Хавиер се задейства. Той трябваше да вземе под внимание гъвкавостта на мисленето ѝ, която може би я правеше по-устойчива. Като се прибавеше към това и унищожаването на мобилния ѝ телефон, инстинктът му подсказваше: „Тя се възстановява.“

Ето защо проблемът не беше дали да поемат риска да пренебрегнат сигнала за тревога, задействан от неволната грешка на Уинчъл, а дали Хавиер може да рискува.

ТРЕТА ГЛАВА

Информацията беше всичко. Събирането на данни продължаваше неспирно, всяка секунда, денонощно. Навсякъде имаше очи и уши, под една или друга форма. Имаше камери, подслушващи и записващи устройства — някои поставени със съдебна заповед, други не — кийлогъри, регистриращи всяко натискаше на клавиш на клавиатурата и движенията на компютърната мишка; мобилни телефони бяха клонирани или обажданията се прихващаха; извършваше се термално сканиране; имаше джипиеси, които показваха местоположението на превозни средства и мобилни телефони и се използваше дори старомодният метод за наблюдение от хора. Пресяването на тази огромна сбирка от информация и отделянето на значимото от маловажното беше задача, която никога не приключваше. След завършването на информационния център на Агенцията за национална сигурност в Юта щеше да има още повече подробности за всяко обаждане, всяко текстово съобщение и всеки имейл, които компютрите да пресеят въз основа на определени ключови думи, които след това щяха да задействат по-обстойно проучване.

Но въпреки всичките високотехнологични средства все още имаше човешки очи и уши, които наблюдаваха и слушаха в реално време, особено по-деликатните случаи, които не можеха да се поверят на нито една компютърна програма, колкото и да беше авангардна и свръхсекретна. Ако не беше в базите с данни, информацията никога не можеше да бъде изровена или хакната.

Дариън Аш се занимаваше с един от деликатните случаи. Не знаеше всичко за него, но беше сигурен, че това е опасност, заради която убиват. Въпреки това той и най-малко още пет души постоянно следяха жената, известна като Субект В, което винаги го караше да се чуди какво се е случило със Субекти А и Б — и анализираха всяко нейно движение, всяко телефонно обаждане и всяка подробност от живота ѝ. Доколкото Дариън Аш разбираше, животът ѝ беше адски скучен, но независимо от това го следяха детайлно.

Адски скучен — досега.

Първо бяха онези странни числа, които го накараха да изтръпне и бързо да ги запише, в случай че означават нещо, а после — „Мамка му!“. Моментът определено заслужаваше псувни. Дариън потърка очи, но не защото беше уморен, а за да си даде време да помисли. Не вярваше, че нещо толкова елементарно — обаждане за заболяване — може да им създаде такива проблеми.

Той бързо набра номера за връзка с агента, който ръководеше операцията.

— Фордж.

Безцеремонното представяне на Ал Фордж предизвика у Дариън безпокойство и тревога. Не искаше решението да зависи от него, затова трябваше да уведоми Фордж, но в същото време не му харесваше да бъде в центъра на вниманието му. Настръхна, сякаш по гърба му капеха кубчета лед.

Дариън разказа набързо какво се е случило току-що със Субект В. Въпреки че, разбира се, знаеха името ѝ, те никога не го споменаваха в разговор. Субект В съществуваше само за много подбрана група хора, от която той беше един. Страхотен късмет, няма що! Дариън не знаеше какво се е случило със Субект В и не искаше да знае. Той я наблюдаваше, докладваше какво е открил и не си пъхаше носа в чужди работи. Така изглеждаше по-безопасно, защото каквото и да се бе случило, беше адски сериозно.

— Идвам веднага — отговори Фордж и слушалките на Дариън се изпълниха с тишина, когато връзката прекъсна.

Дариън отново включи аудио наблюдението и продължи да подслушва Субект В. Когато Ал Фордж пристигна, той го осведоми какво се е случило през краткия интервал.

Ал се почеса по брадичката и отмести проникателния си поглед, докато преценяваше събитията и вероятностите. Той приближаваше шестдесетте и късата му коса беше прошарена, а светлите му очи не бяха толкова ледени, докато годините бяха започнали да ги замъгляват, но все още беше строен и неумолим, както докато работеше като полеви агент. Лицето му беше набръчкано от тежестта на решенията, които бе взимал, и действията, които бе предприемал. Дариън не искаше да бъде на негово място, но би се затруднил да се сети за някого, когото уважава повече.

Тишината продължи, докато Ал мислеше, и секундите летяха.

— Субект В може да не е забелязала. — Дариън най-после се почувства принуден да подчертае очевидното само за да наруши мълчанието.

Ал го прониза с поглед и рязко каза:

— Свържи ме с Хавиер.

Това беше един от най-озадачаващите аспекти на задачата. Всичко, което се случваше със Субект В, се докладваше на този Хавиер, който, доколкото Дариън можа да открие, беше човек за тайни операции. Не отговаряше за нищо и не заемаше ръководна длъжност.

Всъщност за него имаше много малко факти, което предполагаше, че има повече информация, отколкото тези подробности разкриват. Само Ал говореше с Хавиер и още по-странното беше, че разговорите им не се записваха. От друга страна, нищо в този случай не беше официално. След дежурството на всяка смяна информацията за Субект В се изтриваше.

Няколко натискания на клавишите на клавиатурата свършваха тази работа. Ал надяна слушалки с микрофон. Хавиер отговори след миг. Плътният му глас беше познат и сдържан, неподвластен на емоции.

— Да.

Нещо в сдържаността му караше Дариън да се радва, че не познава лично този човек и че той не знае за съществуването му. Светът на Дариън и светът на хората, занимаващи се с тайни операции, бяха отдалечени на светлинни години и това разстояние внимателно се поддържаше.

— Субект В вероятно е забелязала несъответствието във времето — каза Ал. — Като имам предвид, че си включил твоята система за наблюдение към нашата, ти вече го знаеш. Надявам се, че не си направил нещо прибързано.

Дариън се завъртя на стола си и изумено се втренчи в шефа си. Разбира се, те знаеха, че Хавиер е в системата им, но не издаваха информация. Никога. И най-малката подробност би им дала безценно предимство — или обратно, на врага им. В случая обаче не беше ясно кой е врагът, но той познаваше добре стратегиите, а знанието беше сила. Ал беше отстъпил малко власт, уведомявайки Хавиер, че знаят за

дейността му. И сега Хавиер беше наясно, че те знаят... Боже, беше като стар водевил.

— Би бил аматьор дори ако само за миг си помислиш, че не бих го направил. — Хладният, безпльтен глас прозвуча леко развеселено.

„Полезна информация“ — помисли си Дариън. Другият вече знаеше, че те са осведомени за наблюдението му. Водевил? Не, това беше по-скоро игра на шах между двама гросмайстори, които очевидно се познават добре. Заболяваше го главата. За човек с неговата професия той предпочиташе нещата да бъдат точни и ясни, неусложнени и такива, каквито изглеждат.

Трябваше да стане счетоводител.

Ал направи жест, изразяващ нетърпение, а после веднага застана неподвижно, сякаш нетърпеливостта беше лукс, който не можеше да си позволи.

— Няма да се преструвам, че ви давам най-новата информация, с която знам, че вече разполагате. Искаш да знаеш дали съм искрен с вас. Да, напълно. Освен това се интересувах дали не ви провокирам. Няма признаци, че ситуацията със Субект В се е променила. И имам всички основания да смятам, че няма да се промени. Тогава ми се обаждаш, защото искаш да се увериш, че няма пръв да предприема нещо? Познавах ме добре. Ако отговоря утвърдително, ще излъжа и ти няма да ми повярваш, тъй като, ако беше в моето положение, щеше да се скъсаш да лъжеш.

Това беше очевидно и Ал не си направи труда да го отрече. В тази професия те правеха каквото е необходимо. Понякога необходимото беше грозно, но това не го правеше по-малко необходимо.

— Не искам да правя нищо, което би навредило на Субект В — каза, внимателно подбирайки думите си. — Ситуацията е балансирана.

Хавиер се изсмя мрачно. Смехът му наподобяваше кучешки лай.

— От първия ден знам, че ситуацията е толкова балансирана, колкото аз я направя. Твоята дилема е, че знаеш какви защитни средства съм поставил или колко електронни капани. Иначе щях да съм мъртъв от години. И ти го знаеш, и аз го знам.

— Работата ми не е да убивам патриоти — тихо изрече Ал. Беше се борил за родината си на много нива през зрелия си живот и веруването му беше същото като на Труман — дотук с прехвърлянето на

отговорност. Ал не би пожертвал хората, извършващи тайни операции. Ако се наложеше, той би пожертвал първо собствената си кариера и свобода. Подчинените му го знаеха. И Дариън го знаеше. Този факт вдъхновяваше силна лоялност — с изключение, изглежда, в Хавиер.

— Не, работата ти е да браниш страната, каквото и да означава това във всеки един определен ден. — В думите на Хавиер прозвуча цинизъм. — И аз обикновено съм с теб в това отношение.

— Особено в тази ситуация.

— Да речем само, че аз ти имам доверие, колкото и ти на мен.

— Ако ти нямах доверие, нямаше да си все още на работа.

— Освен ако мотивът ти не е да ме държиш зает и може би извън страната.

— Предполагам, че електронните ти капани покриват тази вероятност.

— Предположението ти е правилно.

— Тогава сме в патова ситуация.

— Помниш ли термина от Студената война? Взаимно гарантирано унищожение. Устройва ме.

— Създаваш си врагове — заяви Ал. — Силни врагове, хора, които се питат защо трябва да ти имат доверие, когато ти очевидно не им вярваш. Принуждаваш ги да те възприемат като заплаха.

— Наистина съм заплаха, ако не се държат добре. Да, знам, може всички да се обединим или всеки да действа поотделно, но аз познавам тези хора. В един момент някой кучи син ще се досети как да ме надхитри и да реши проблема веднъж завинаги. Ще сгреша, но адът ще се отрица, преди да се усети. Затова, да, независимо какви гаранции ми даваш, аз сам взимам решенията за себе си.

Ал мълча една минута, застанал неподвижно и потънал в мисли, а после каза:

— Аз не съм врагът. Запомни го. Ако мога да ти помогна, ще го сторя.

Дариън се замисли върху тези думи. С Ал Фордж никога не се знаеше. Той можеше да говори искрено или да будалка Хавиер. Само времето щеше да покаже.

В слушалките им прозвуча същият онзи груб смях.

— Има и друга поговорка от Студената война — доверявай се, но проверявай. Ще говорим пак, Фордж. И с теб, Аш — след кратко

мълчание добави Хавиер. — Днес Дариън е на смяна, нали? Или вече съм загубил представа какво става? — Връзката прекъсна.

Кръвта на Дариън се смрази. Той махна слушалките от главата си и се втренчи в Ал. Изражението му беше застинало от ужас.

— Откъде з-знае? — заекна той. — Откъде знае името ми, мамка му? — Или в коя смяна работи, или изобщо нещо, свързано с него? Все едно да привлече вниманието на велоцираптор. От това нямаше да излезе нищо добро.

Затвори очи и се почеса по носа.

— Защото е Хавиер, ето как. Това означава, че той има къртица тук или някак е съумял да вкара подслушвателни устройства и камери, които нашите „чистачи“ не са открили, или е разбрал къде е това място и ни е проследил до домовете ни. Хавиер е търпеливо копеле, слухти седмици наред и разбира всичко.

„Проследил ги е до домовете им?“ На Дариън му се догади.

— Хавиер знае ли къде живея? Къде са жена ми и децата?

— Не се тревожи. Той няма да те убие, ако не се налага.

— Много ме успокои — иронично подметна Дариън. Беше твърде обезпокоен, за да му пука как говори на шефа си.

— Да. — Ал въздъхна уморено. — Ако те искаше мъртъв, вече щеше да си умрял. Трябва да разбереш как разсъждава Хавиер. Той не сподели тази малка подробност, за да ти изкара ума от страх, въпреки че очевидно успя да го направи.

Фордж не можеше да подмине без обяснение паниката на Дариън. Той очакваше хората му да контролират работата си, положението и най-много от всичко — себе си.

— Той ни уведомява, че е в течение какво правим и знае, че сега трябва да хвърлим много време и усилия, опитвайки се да разберем как е разбрал. Трябва да проверим защитните си механизми, отново да проучим всеки, който работи тук, и да претърсим за „бръмбари“ колите и домовете си.

Дариън си пое дълбоко дъх и се постара да погледне на въпроса стратегически, както правеше Ал.

— Може би, но няма гаранция, че той не ни наблюдава физически и не ни е проследил до новото място. В такъв случай не сме спечелили нищо, а само сме праросали ценни ресурси. Освен това има

вероятност, като реагираме по начина, по който сме принудени, Хавиер да научи още повече за нас, гледайки какво правим.

С други думи, този човек ги държеше във властта си и имаше някакви причини да им разкрие тайната.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лизет лежеше неподвижно. В главата ѝ се въртяха различни мисли. Странно, но се чувстваше добре, сякаш изобщо не се беше разболявала от онзи гаден вирус. Малко трепереше от повръщането, но, общо взето, беше добре. Не я болеше главата и не ѝ се повдигаше, само изпитваше непреодолимо чувство на неотложност. Да направи какво? Нямахше представа, освен ако това означаваше да се държи нормално.

Нещо сериозно не беше наред, защото усещаше, че да се държи нормално, беше жизненоважно. Чувстваше се достатъчно добре, за да стане, но да лежи изглеждаше най-безопасното нещо, което можеше да направи в момента. Нали всеки болен лежи? „Дръж се нормално.“

Бяха се случили толкова много тревожни неща за толкова кратко време, че Лизет не беше в състояние да се спре на някоя мисъл, тъй като в съзнанието ѝ възникваше друга и настояваше за вниманието ѝ. Тя работеше в „Бекър Инвестмънтс“ от пет години... може би. Не беше сигурна. Мериджо каза, че не е отсъствала по болест от три години. Означаваше ли това, че е работила там само три години или че Мериджо бе казала „три години“ напосоки, без причина? Хората го правеха често и шефката ѝ вероятно бързаше, подготвяйки се за работа, и мислеше за предстоящия ден, затова съзнанието ѝ вече е заето с други неща и случайно е изрекла „три години“.

Като се имаше предвид обаче, че Лизет не си спомняше откога работи в „Бекър Инвестмънтс“, можеше да означава много.

Кога си постъпил на работа някъде не е нещо, което се забравя. Може да забравиш кога за последен път си ходил на зъболекар, но не забравяш първия ден на нова работа — или как са те назначили. Това беше най-голямата празнота. Тя нямаше спомен да е подавала заявление или да се е явявала на събеседване. Спомняше си само, че живее в тази къща и работи в „Бекър Инвестмънтс“, а ежедневието ѝ е строго подредено и съвсем обикновено и всеки ден е абсолютно същият като предишния.

Живее... в тази къща. Мили Боже, не си спомняше и кога се е преместила тук, нито кога е решила да живее в това предградие на Вашингтон. Само живееше тук. Беше го приела, без да си задава въпроси, така както бе приела, че тревата е зелена, но сега, когато се замисли за това, празнотата беше ужасяваща.

Първо, лицето в огледалото не съответстваше на нейното в спомените ѝ. Неизвестно защо, това някак беше най-важното, но тя не желаше да го обмисля подробно в момента.

Второ, Лизет мислеше, че работи в „Бекър Инвестмънтс“ от пет години, но ако наистина бяха три, какво се беше случило с другите две?

Трето, не си спомняше кога и как е постъпила на работа в „Бекър Инвестмънтс“.

Четвърто, не си спомняше дори откога живее в тази малка къща.

Пето, изведнъж и необяснимо защо почувства, че е наблюдавана, че разговорите ѝ се подслушват и че в дома ѝ може би има камери, които я следят.

Най-вероятното обяснение за всичките тези неща беше, че или се е разболяла сериозно психически — за една нощ — или е развила дегенеративно мозъчно заболяване, тумор, нещо логично, въпреки че вероятността беше страшна. Туморът би обяснил и гаденето, главоболието и дори параноята. Мисълта беше странно успокояваща, защото означаваше, че е болна, а не луда...

В същия миг телефонът иззвъня и прекъсна мислите ѝ. Тя се претърколи и взе безжичния апарат от зареждащото устройство на нощното шкафче. На екранчето бяха изписани името и номерът на мобилния телефон на Даяна. Лизет бързо натисна бутона, за да отговори на обаждането.

— Здравей. — Гласът ѝ още звучеше дрезгаво и носово.

— Как си? Мериджо каза, че си хванала стомашен вирус.

Лизет стреснато погледна часовника си и видя, че минава осем. Беше лежала, тревожейки се какво става, по-дълго, отколкото ѝ се струваше. Даяна вече беше на работа и, разбира се, бе говорила с Мериджо, когато Лизет не беше отишла там навреме.

— Престанах да повръщам, поне засега — отвърна тя. — Но мисля, че най-лошото беше главоболието. Имах чувството, че съм

получила удар, затова проверих дали мога да се усмихвам и да вдигам двете си ръце и изреждах на глас числа, за да видя дали ще ги запомня.

Даяна се засмя.

— Извинявай. Знам, че сигурно се чувстваш ужасно, но си представих как си го направила. Усмихни се — проверено. Вдигни ръце — проверено. Започни числата — проверено. Дори когато си болна, ти организираш всичко и изпипваш нещата.

— Нещата са непредсказуеми. Възникват какви ли не неприятности.

— Ти се оправяш по-добре от всеки, когото познавам — увери я Даяна, като продължаваше да се смее. — Обади ли се на лекаря си?

— Не. Върнах се в леглото и сигурно съм задрямала. И без това нямам лекар, при когото ходя редовно. Ако не се почувствам по-добре, ще отида в аптеката и ще си взема нещо против повръщане. Сама ще се лекувам.

— Трябва ти лекар.

— Лекарите са за болните хора. Не ми трябва лекар, когато съм здрава. — Лизет имаше домашен лекар, доктор Казински, когато беше по-млада. Ходеше редовно на прегледи, слагаха ѝ ваксини против грип, правеха ѝ тестове за рак на матката и мамографии, всичко, което предприема за здравето си един отговорен човек. После обаче се премести и така и не си намери нов домашен лекар. Защо не беше... Болка обхвана слепоочията ѝ и Лизет прескочи тази посока на мисли. Болката премина и тя отново можеше да се съсредоточи върху думите на Даяна.

— Но сега не си здрава, а нямаш домашен лекар.

— Това е само вирус. Ще мине. Единствената опасност е да не се обезводня и ще гледам да не го допусна.

Даяна въздъхна.

— Е, не мога да те накарам да отидеш, но пак ще ти се обадя след работа.

— Добре. И... благодаря. — „Благодаря ти, че те е грижа за мен и че намери време да провериш как съм.“ Когато прекъсна разговора, Лизет беше поразена от мисълта, че освен Даяна в живота ѝ няма друг, който да държи на нея.

Как се бе случило това? Кога се беше случило? Тя имаше много приятели в училище и в колежа. Роднини — не толкова много, особено

след като родителите ѝ починаха. Имаше някакъв чичо в щата Вашингтон... Може би. Не се бяха чували от години и той вероятно се беше преместил другаде или беше умрял, по дяволите. Имаше и братовчеди, които не беше виждала, откакто започна да учи в началното училище. Лизет не беше сигурна дали може да си спомни имената им и нямаше представа кои от братовчедките ѝ са се омъжили, нито къде живеят. Искаше ѝ се да беше поддържала връзка с тях и те да бяха правили същото, но когато не си близък с някого, сближаването по-късно е трудно.

Лизет беше на осемнадесет, когато родителите ѝ загинаха и въпреки че дойдоха на погребението, чичо Тед и леля Мили очевидно я смятаха за възрастен, зрял човек, защото не ѝ предложиха никаква помощ, освен изтърканото „Обади се, ако се нуждаеш от нещо“, преди да се качат на самолета и да се приберат в дома си. Лизет остана съвсем сама. Ипотеката на къщата беше платена от застраховката „Живот“ на родителите ѝ. Освен това ѝ останаха пари за колежа и тя нямаше финансови затруднения.

Имаше обаче емоционални затруднения. Внезапното прекъсване на връзката със семейството ѝ беше непоносим шок. Една година стоя предимно вкъщи. Понякога разговаряше с приятелите си, но постепенно контактът се сведе почти до нула. Тя не искаше да напуска последното място на земята, където се беше чувствала в безопасност, не желаше да общува с никого и не се беше смяла, въпреки че прекарваше часове наред пред телевизора и гледаше комедийни сериали, които представяха нереална и понякога изопачена версия на живота ѝ, преди родителите ѝ да умрат в купчина от огъната ламарина и пластмаса.

Приятелите престанаха да ѝ се обаждат, ала бавно, но сигурно, Лизет започна да се оттласква от бездната. Мама и татко не биха искали тя да потъне в тъга и да спре с живота си, защото техният живот беше свършил. Те бяха проучвали колежа заедно с нея, бяха разговаряли къде би искала да учи и коя професия я интересува най-много. И така, на деветнадесет Лизет започна да изпраща сигнали към реалния свят под формата на заявления за кандидатстване в колежи. Преди катастрофата искаше да отиде в Южнокалифорнийския университет, за да бъде близо до дома си, и тъй като сега къщата беше платена, това ѝ се струваше най-практичният избор. Излизането от

какавидата не беше лесно, но успя да го направи. Приятелите ѝ от гимназията бяха изчезнали, но щом отново започна да живее реално, тя си намери нови приятели в колежа. Странно, но те също се изгубиха, с изключение на някоя електронна картичка за Коледа.

Чичо Тед и леля Мили не се обаждаха, нито ѝ пишеха, и известно време ѝ беше много мъчно. Сега обаче рядко се сецаше за тях. И когато това станеше, не изпитваше нищо друго, освен отчужденост. Не искаше да има нищо общо с тях. Що за кретени биха оставили само едно осемнадесетгодишно момиче, без дори да ѝ се обаждат веднъж седмично, за да проверят как е? Да ги вземат дяволите, тях и децата им, братовчедите, чиито имена не можеше да си спомни. Тя завърши колежа, продаде къщата и се премести на другия край на страната, без да си направи труда да им изпрати новия си адрес.

Това я върна в началото на проблема. Лизет си спомняше живота си, подробностите, емоциите, важните и някои от незначителните неща като снимки в паметта си. Тогава защо не помнеше кога е започнала работа в „Бекър Инвестмънтс“? И защо не си спомняше кога е купила тази къща? Това беше домът ѝ. Лизет плащаше вноски на банката всеки месец. Но не си спомняше нищо.

Тя се втренчи в тавана. Колко голяма беше празнотата в паметта ѝ?

Методично започна отначало. Добре, не помнеше нищо за първите две години. Колко души си спомняха нещо от бебешките си дни? Малцина. Всъщност тя познаваше само един...

Болката, която експлодира в главата ѝ, я заслепи и я накара да се хване за главата и да стене. Веднага се появи и пристъп на гадене. Лизет скочи от леглото, спъна се и хукна към тоалетната. Имаше чувството, че седя наведена над тоалетната чиния цяла вечност. Повръщането беше най-ужасното до този момент. Остави я изцедена и без сили, седнала на студения под на банята, докато по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Мразеше да се чувства безпомощна.

Но, по дяволите, не беше ли този пристъп причинен от някакъв неуловим спомен, който сякаш чукаше на вратата на съзнанието ѝ и се опитваше да влезе? Като причината защо няма нов домашен лекар. Лизет не се опита да извика спомените, нито да ги прогони, защото

това щеше да отключи нов пристъп. Тя се помъчи да разсъждава, като ги заобиколи и изолира проблема, също както правеше, когато беше отклонила вниманието си с мисълта за бебешките спомени.

Облегна глава на стената. Щом щеше да прави това, вероятно беше по-добре да е близо до тоалетната.

И така, какъв беше първият ѝ спомен?

Може би беше тригодишна. Спомняше си великолепната рокля в розово и бяло с кокетна широка пола, която носеше на Великден, и дори снимка с мама, на която беше с тази рокля. Беше протегнала нагоре ръка, за да я хване мама. Освен снимката Лизет си спомняше и роклята и че се възхищаваше как се развява полата, докато подскачаше. Тя подскачаше много, когато беше малка.

Добре, спомняше си тази година. А четвъртата?

Спомняше си, когато тръгна на предучилищна детска градина. Седеше на мъничко столче до малка кръгла маса с момиченце с червени букли и момче на име Чад, което мразеше, защото вадеше сополи от носа си и ги бършеше върху нея. Накрая Лизет го фрасна по носа. Имаше и други деца, разбира се, но тя помнеше само момиченцето с червената коса и сополивия Чад, малкият дрисльо.

На пет се научи да чете. Седеше до масата в кухнята и гордо следеше с пръст думите и ги произнасяше, докато майка ѝ приготвяше вечеря.

На шест тръгна на училище и се сби с по-голямо момиче, което я обиди и я блъсна на земята, охлузвайки коленете ѝ. Лизет скочи, нахвърли се върху момичето и го дръпна за косата.

Когато беше на седем, някакъв първокласник повърна в столовата и стана причина за верижна реакция от повръщане, която обхвана дори някои учители.

Лизет продължи да прехвърля година след година. Понякога си спомняше какво са направили съучениците ѝ, друг път — какво е направила тя, а в някои случаи споменът се коренеше в родителите ѝ. Когато беше на девет, те я заведоха в дома на баба и дядо за Коледа и снегът беше изумителен.

Спомняше си по нещо за всяка година допреди пет години.

Лизет заобиколи стена в паметта си. Усещаше, че е там, но се страхуваше да я събори, защото онова, което беше зад тези стени,

причиняваше главоболието и гаденето. Не си спомняше нищо отпреди пет години.

Нито отпреди четири.

Преди три години Лизет изведнъж беше започнала да живее в тази къща, да работи за „Бекър Инвестмънтс“ и да води еднообразното си ежедневие, сякаш празнотата от две години в живота ѝ не съществуваше.

Можеше ли тумор да причини подобна загуба на паметта с ясно определени граници? Нямаше ли да е по-непоследователна и да включва по-скорошни спомени? Краткотрайните спомени се запазваха най-трудно. Затова се наричаха „краткотрайни“. Но преместването в ново жилище и постъпването на нова работа бяха важни неща, които биха прескочили краткотрайната и биха отишли право в дълготрайната памет. С някои неща ставаше така.

Откъде се беше преместила?

Лизет си спомняше това. Навремето живееше в Чикаго и се премести тук, когато беше на двадесет и три.

Само че... може би не се беше преместила направо тук от Чикаго. Не си спомняше. Какво се беше случило през онези две години, което би изтрило спомена за тях? И какво беше станало с лицето ѝ, по дяволите?

Изведнъж измисли начин да провери дали лицето не е нейното. Идеята беше много странна. Тя се хвана за ръба на тоалетната масичка в банята, изправи се и се втренчи в лицето, което не беше нейното. Ако случайно бе претърпяла някаква ужасна злополука и се беше наложило да ѝ направят пластична операция, трябваше да има белези. Тя прибра косата си и се наведе към огледалото, търсейки тези белези.

Да. Господи, имаше!

Бяха бледи, но определено имаше белези на линията на косата. Лизет дръпна напред ушите си и се опита да надникне зад тях, но усилието ѝ беше напразно. Отчаяна, тя грабна ръчно огледало и го вдигна зад ушите си. Да, там имаше още белези.

Стъписана, Лизет остави огледалото. После отново го взе и пак погледна зад ушите си. Да, белезите още бяха там. Много малки и много бледи. Пластичният хирург явно е бил много добър.

Оказваше се, че лицето си е нейното, или поне нейното, но преправено. Въпросът беше как, по дяволите, се беше случило това и

как да разбере?

ПЕТА ГЛАВА

„Помислих, че съм получила удар.“

Хавиер се поуспокои, когато чу това, защото беше идеално обяснение за поредицата числа, които тя бе произнесла два пъти. Още по-хубаво, тя не беше попитала най-добрата си приятелка откога работи в „Бекър Инвестмънтс“ и изобщо не бе споменала за разговора си с Мериджо Уинчъл. Чудесно. С малко късмет щеше да им се размине, без нещата да се объркат.

Помагаше и това, че тя наистина беше болна. От тонколоните силно и ясно отново се чу, че повръща.

Но... късмет? Той не вярваше на тази непостоянна величина.

Предпочиташе да разчита на собствените си инстинкти и на знанията си за нея и смяташе, че случилото се с мобилния ѝ телефон не е случайно.

Той искаше да я наблюдават камери, но докато тя стоеше в дома си, и Хавиер не можеше да мръдне никъде, защото трябваше да следи ситуацията. Ето защо изпрати закодирано съобщение на един приятел, който да се погрижи около дома ѝ да не се случи нищо необикновено. „Внимавай. Ако тя излезе от къщата или ако забележи нещо необичайно — майстори, анкетъори, продавачи на застраховки, каквото и да е — веднага ми се обади.“

След секунди на екрана се появи отговор: „Добре.“ Ако тя направеше нещо подозрително, Хавиер трябваше да действа бързо и присъствието на човек там би му дало огромно предимство. Ал Фордж имаше огромна и страховита мрежа, но и той не беше без възможности. Години наред бе изграждал паяжина от съюзници и сътрудници, знаейки, че върви по опънато въже между опасността да убива и опасността да не убива. Той все още приемаше задачи с ясното съзнание, че излагането му на неприятности улеснява елиминирането му, без да изглежда нещо повече от част от работата, но се нуждаеше от изключително добрите пари, които получаваше за мисиите. Онова, което правеше, не беше евтино, нито предпазните мерки, които

вземаше. Услугите му бяха необходими и това означаваше нещо. Вероятно би изкарал повече пари, ако продаваше уменията си на черния пазар, но все още не беше преминал в сенчестия бизнес.

Това „все още“ си оставаше, надвиснало като буреносен облак, който не може да го достигне, но го кара да проверява местоположението му. Ако положението станеше неудържимо, щеше ли да премине границата. Вероятно.

Преди шест години Хавиер щеше да откаже.

Преди пет години се сблъска със суровата действителност, че понякога да постъпваш правилно е погрешно, и обратното.

Преди четири години беше вбесен на капана, в който се хванаха.

Преди три години той бе заложил капан.

Хавиер нямаше представа как, по дяволите, ще се развие тази ситуация, но никой от тях не можеше да напусне играта. Той щеше да бъде в нея до края, както и да завършеше. Но, мамка му, статуквото му беше писнало толкова много, че беше готов да натисне няколко копчета, за да промени нещата.

Трябваше да я види. Имаше снимки, клипове и аудиозаписи, но не я беше виждал лично от четири години. Колкото и да беше опасно, той трябваше да я види, да установи контакт и да провери дали тя реагира на него или блокирането още държи. Следващия път, когато тя излезеше от дома си, щеше да бъде идеална възможност, малка пролука в наблюдението, след като сега мобилният ѝ телефон вече не работеше. Тя щеше да си купи нов, който също щеше да бъде клониран и подслушван, но дотогава нямаше да имат уши да слушат, освен ако тя не е в дома си или в колата си.

Вероятно щеше да бъде и следена, разбира се, но засега Хавиер не можеше да забележи това предварително. Съществуваше вероятност да следят и него, но в деня, в който не успееше да се отърве от „опашка“, щеше да се откаже от бизнеса. Всъщност денят, в който нямаше да може да се отърве от „опашка“, щеше да бъде денят, в който щеше да умре, и това беше равно на „отказване от бизнеса“.

Засега нямаше какво друго да прави, освен да чака.

* * *

Лизет отново задряма и когато се събуди, имаше чувството, че са я пребили и хвърлили в канавка край пътя.

Главоболието и гаденето бяха преминали, но я бяха изтощили. Знаеше ли как би се чувствала, ако я пребият и хвърлят в канавка? Лизет би се засмяла, ако не изпитваше тревожното усещане, че по някое време през онези две липсващи години наистина е разбрала това.

Вместо да търси спомени, тъй като се страхуваше от резултата, тя си пое дълбоко дъх, претърколи се и се замисли какво да направи. Днес беше петък и трябваше да е на работа, а не да се занимава с нещо друго, което не влиза в ежедневната ѝ програма. Беше си останала вкъщи по болест и затова реши, че би измамила, ако прави нещо друго, освен да бъде болна.

Сега, след като беше по-добре — освен че се чувстваше като пребита и хвърлена в канавка — Лизет можеше да отиде на лекар, но това ѝ се струваше глупаво. Какво да му каже? „Сутринта ми беше лошо, но сега съм по-добре. Между другото, изглежда, са ми правили пластична операция по време на две години, за които изобщо не си спомням. Луда ли съм или мозъкът ми е увреден?“ Не искаше да постъпва в болница за наблюдение и алармата, скрита някъде дълбоко в нея, изтръпна при мисълта, че някой може да проучи историята на заболяванията ѝ.

Стомахът ѝ обаче беше спокоен и главата не я болеше, затова почувства, че е в състояние да прави нещо. Най-логичното беше да се занимава с онова, което обикновено правеше през почивните дни. Тя обичаше всичко около нея да бъде организирано. Умееше да подрежда и да изпипва нещата, както бе казала Даяна, и да съблюдава и да се придържа към установената практика.

Лизет се надигна в леглото и прецени възможностите си. Дотук — добре. Стана предпазливо, защото имаше чувството, че организъмът ѝ ще получи някакво увреждане, ако се движи твърде бързо, тръгна към кухнята и сложи ръка на каната с кафето. Машината беше изключила отдавна и кафето беше студено, но тя можеше да го претопли в микровълновата фурна. Една голяма чаша кафе определено щеше да я накара да се почувства по-добре.

„Или може би още не.“ Лизет не искаше да има нищо в стомаха си, докато не се увереше, че ще остане там. Беше повръщала толкова много, че мускулите в коремната област я боляха от напрегане.

Тя отиде в малката стая за гости, която беше превърнала в домашен кабинет, не че работеше вкъщи много често. Оттук плащаше сметките си, правеше равносметка на чековата си книжка и от време на време играеше на карти на компютъра, за да минава по-бързо времето. Понякога се ровеше в интернет и всяка година попълваше данъчната си декларация онлайн.

„Данъци.“

Точно така. Въпреки че не беше необходимо да пази повече от три години предишни данъчни декларации, Лизет не си спомняше да е изтрила по-старите. И те бяха изпипани неща като другите.

Движейки се целенасочено, тя седна пред компютъра, поколеба се и после отново стана и изключи модема DSI. Можеше ли да бъде засечено нещо, което правеше, докато не е свързана с интернет? Нямаше представа, но поне си направи труда. Отвори файловете си и щракна на „Данъци“. „Разчиствам файлове, това е всичко — помисли си тя в опит да се предпази от главоболие. — Правя нещо обикновено, не се мъча да се добера до стар спомен.“

Лизет погледна данъчните декларации за три години в папката и главоболието веднага се върна. Тя затвори очи и се замисли за предаването, което беше гледала по телевизията снощи, и после за кучето на съседката, лаещо, пухкаво псе. Лизет харесваше кучетата, но това беше адски досадно. Тя нарочно се замисли за песента, която беше чула по радиото вчера и която се втълпи в главата ѝ. Успя да я прогони едва след като слуша нещо друго, също толкова натрапчиво. Очевидно двете се унищожиха взаимно. Лизет изпита облекчение, че главоболието премина.

Тя си пое дълбоко дъх и отново се залови с проучването. В папката „Данъци“ имаше файлове само за три години. Явно беше изтрила останалите, въпреки че не си спомняше. Не можеше обаче да каже дали това е важно и затова фактът, че не си спомня, не означаваше нищо.

Издърпа дясното чекмедже на бюрото и извади чековата си книжка. Все още плащаше сметките си по старомодния начин, с чек по пощата вместо с електронен трансфер, защото така ѝ се струваше по-подредено и безопасно. По дяволите бързината. В чековата книжка имаше спретнати малки купчини чекове, по една за всяка от изминалите две години. Чековете за третата година бяха в черно

калъфче. Лизет бръкна на дъното на купчината и извади най-стария чек.

Нейният ли беше почеркът? Да, категорично. Имаше ли плащания, които показват нещо необичайно? Не, също така категорично. Докато прелистваше чековете, безпокойството ѝ нарасна. Беше си плащала сметките, но очевидно това беше всичко. Лизет, изглежда, нямаше никакви странични интереси, не беше пътувала никъде, нито бе правила нещо особено. Винаги ли е била такава? Не искаше да мисли за това, но нещо не беше наред. По дяволите, тя знаеше, че това не е характерно за нея, също като че лицето не е нейното!

Хрумна ѝ друга идея — кредитните карти. Отвори папката с файловете с платените сметки с кредитните си карти. Тя имаше две карти — „Американ Експрес“ и „Виза“. Разгледа извлеченията, видя какво е платила и поклати глава. Плащанията бяха малко — едно-две в месеца — и за най-прозаични неща — газ, покупки и други такива. Най-старото беше отпреди три години.

Лизет стана, взе портмонето си и извади картата „Американ Експрес“. Беше „член“ от три години.

„Мамка му!“

Прозрението, че не си спомня кога е поискала и получила картата „Американ Експрес“, беше още един къс от чудовищния ребус.

Тя се върна към извлеченията от кредитните карти и ги прегледа, отбелязвайки какво е купувала. Както и с чековата ѝ книжка, никоя от покупките не показваше нищо лично за нея. Нищо не ѝ помогна да се примири с онова, което вижда, и онова, което си спомня за жената, която знаеше, че е.

Не си беше купувала билет за концерт, нито бижута или луксозни обувки. Това донякъде беше добре, защото не си спомняше да е ходила на концерт и щеше да се ядоса, ако разбере, че си е купила билет и не е отишла. Нищо не се открояваше. Финансовите ѝ данни бяха еднообразни, както ги помнеше. Нямаше дори нито едно плащане в оръжеен магазин...

Пристъпът я зашемети, връхлитайки жестоко бързо, и беше толкова силен, че болката я заслепи. Тялото ѝ реагира, като се разтресе, и тя се вкопчи в стола, за да не падне на пода. Стомахът ѝ се разбунтува, но преди да ѝ се догади, Лизет насочи мислите си към

песента, която беше чула по радиото вчера и която за известно време се бе втълпила в главата ѝ. Тя дори изпя — фалшиво, защото не можеше да пее. Но, да, гласът беше нейният, който винаги бе имала — малко по-плътен и дрезгав и абсолютно фалшив. Хубаво беше да разбере, че някои неща не са се променили.

Веднага щом се овладя и главоболието отслабна до поносима болка, Лизет се замисли какви други неща може да проучи. Тя отново включи компютъра в модема и щракна на „История“. Не очакваше да види нещо, което не си спомня от вчера или онзи ден. Гледаше само няколко дни назад, това беше всичко. Не търсеше нещо през липсващите години, а търсеше себе си.

Защо не беше отметнала някой новинарски сайт? Сега не се интересуваше от политика, но по-рано не беше така...

Лизет прогони мисълта, преди тялото ѝ да се самоатакува.

„Да видим.“ Тя бързо прегледа списъка със сайтовете. Всичките ѝ бяха познати до болка. Лизет играеше пасианс. Нямаше регистрация в нито един медиен сайт. От време на време беше слушала песен по Ютюб. И това беше всичко.

Тя се запита дали няма да последва друг пристъп и отново си затананика песента, пое си дълбоко дъх и се зачуди: „Кога съм станала зомби?“

Досмеша я. Понякога колегите ѝ се шегуваха за „предстоящия апокалипсис на зомбитата“. Ако някога настъпеше такова нещо, Лизет беше по-добре подготвена от повечето хора... Този път не можа да спре болката, която експлодира в главата ѝ. Случи се мълниеносно и я удари като парен чук. „Не е обикновено главоболие“ — помисли си Лизет, когато падна от стола и се сви на кълбо. Не беше главоболие, а атака... може би дори предупреждение. Тя лежа на пода и стена, докато зрението ѝ се проясни и се съсредоточи върху една точка на килима под семплото бюро и стола. Концентрацията помогна и докато болката намаляваше, Лизет започна тихо да пее.

ШЕСТА ГЛАВА

Два часа по-късно, когато стомахът ѝ се успокои достатъчно, за да може да сложи нещо в него, Лизет седеше на пода. На масичката до нея имаше чаша кафе — разрежено, подсладено и претоплено в микровълновата фурна. На коленете ѝ беше разгърнат единственият фотоалбум, който можа да намери. Там имаше бебешки снимки, нейни фотографии с родителите ѝ и училищни снимки — не от всичките класове, но от повечето. В края на албума имаше няколко снимки от колежа, винаги с приятели, с които оттогава беше загубила връзка. И след това — нищо.

Кога бе престанала да прави снимки? Не беше особено добър фотограф, но все пак кой не прави снимки...

На какво? Лизет ходеше на работа, четеше, гледаше телевизия. Не спортуваше, не членуваше в клуб и не се срещаше с никого — поне от дълго време — и това беше странно, защото си спомняше, че някога е водила активен социален живот. Но това беше тогава, а сега... Жалка история. Какво да снима сега? Обядът на бюрото си?

От два часа тя експериментираше и изследваше границите на странните неща, които ѝ се случваха. Вече можеше да разпознава симптомите на предстоящо главоболие и гадене и не се съмняваше, че мисълта за липсващите две години причинява болката. Нямахте обяснение за това, дори някаква що-годе приемлива теория, но вярваше на очите и инстинктите си.

Опитите да разсъждава защо е престанала да прави снимки предизвика първите, познати до болка признаци на безпокойство. Лизет престана да мисли за това и отново насочи вниманието си към албума със снимките от детството си. Хелюин, Коледа, лятна ваканция на плажа. „По дяволите, колко слаба съм била. Виж само какви тънки крачета.“ Беше запомнила, че съсредоточаването върху нещо има ефект, и пак контролираше тялото си.

На вратата се позвъни и Лизет се стресна. Рамото ѝ се удари в масичката за кафе, чашата се разтресе и течността с цвят на карамел се

изплиска близо до ръба. Тя хвана чашата, остави настрана албума и се изправи.

Кой би дошъл да я търси, когато всички, които я познаваха, знаеха, че обикновено е на работа по това време? Беше твърде рано за пощата, не че очакваше пратка или нещо, което трябва да подпише. Това би била единствената причина за идването на пощальона. Търговските пътници от врата на врата бяха рядкост напоследък, а единствената ѝ приятелка Даяна вече ѝ се обади.

Лизет предпазливо се приближи до вратата. Пръстите ѝ се разперваха и свиваха, сякаш търсеха оръжие, което не беше там. Тя се промъкна встрани от вратата, в случай че някой стреля през нея... „Мамка му!“ Лизет бързо затананика песен, съсредоточавайки се върху мелодията, за да се предпази от болката, която се готвеше да притъпи сетивата ѝ.

Чувството за гадене премина, но тя продължаваше да гледа неспокойно вратата. Сърцето ѝ изведнъж заблъска в гърдите, сякаш очакваше, че от другата страна дебне змия, която ще я ухапе, щом отвори. Реакцията ѝ беше... нова и определено обезпокоителна. Във всеки друг ден би отворила като нормален човек, с любопитство, но и уверено. Сега се боеше от онзи, който звънеше, и не можеше да се отпусне. Какво да направи? Може би ако си трае, човекът от другата страна щеше да си отиде. От друга страна, може би беше крадец, който проверява дали в къщата има хора, а после ще заобиколи отзад и ще влезе с взлом. В такъв случай Лизет можеше да извика: „Кой е?“ или дори да погледне през шпионката, ако съумееше да се успокои и да поеме този риск.

Но преди да направи нещо, познат глас извика:

— Ехо, Лизет! Вкъщи ли си?

Сърцето ѝ възвърна нормалния си ритъм и мускулите ѝ се отпуснаха. Не беше змия, а любопитна съседка, която каза: „Ехо“, за Бога! Кой го правеше, освен в старите комедийни сериали?

Лизет изпита друг вид страх, изпусна затаения си дъх, примири се и отвори вратата. На верандата стоеше съседката ѝ. Маги Роджърс живееше в къщата вдясно от нейната и беше там, откакто тя помнеше — очевидно само от три години. Маги беше вдовица и твърде млада за пенсионерка, но живееше добре с парите от застраховката на покойния си съпруг. Имаше сребристосива коса, подстригана късо и леко

изтънена в определено моден стил, хубаво лице, което изглеждаше младо за косата ѝ, стегната и атлетична фигура и малко, лаещо куче, чиято козина, колкото и да беше странно, беше с абсолютно същия цвят като косата на стопанката му.

Кучето беше в ръцете на Маги и надзърташе към Лизет с черните си, мънички като мъниста очи. Лизет обикновено харесваше кучета, но не обичаше кучета, които изглеждаха така, сякаш имаха ДНК на гризачи. Тя отмести очи към Маги, за да не бъде хипнотизирана от втренчения му поглед.

— Добре ли си? — попита съседката. — Видях колата ти на алеята и се разтревожих.

Маги пристъпи напред, а Лизет машинално отстъпи назад и съседката влезе, без да я канят. Лизет се ядоса на себе си, че не е отстояла позицията си, макар да трябваше да признае, че методът ѝ на действие беше да избягва конфликти, да не говори много, да бъде... пасивна.

Жената стискаше кучето в ръцете си, за да не позволи на малкия разбойник да скочи на земята и да играе на „не можеш да ме хванеш“ в къщата на Лизет. Погледът ѝ обходи стаята, но това не беше нещо необикновено. При всяка тяхна среща Маги оглеждаше всичко, сякаш търсеше улика, че домакинята има въжета, кожени ремъци и белезници за секс със завързване или е пристрастена към наркотиците, или някоя друга пикантна подробност. Маги беше обречена на неуспех в това отношение, защото Лизет не се сещаше за нито един дори малко пикантен детайл в живота си. По дяволите.

— Никога не си отсъствала от работа — отбеляза Маги почти обвинително, сякаш разстройваше нейния живот, като беше болна.

Е, добре, беше зловещо, че съседката знае толкова много за режима ѝ, но не беше изненадващо. Маги винаги сядаше там, откъдето можеше да наблюдава през прозорците и да следи съседите си. Тя беше шампион по надничане през завеси. Лизет успя да запази равнодушно изражение. Въпреки че имаше достатъчно пари, за да не работи, Маги отчаяно се нуждаеше от работа. Денят ѝ се въртеше около шпиониране на съседите и следене на всяка тяхна крачка. Тя придаваше реално значение на израза „промени живота си“, защото нейният живот принадлежеше на другите около нея.

И все пак...

— Не се чувствам добре — обясни Лизет.

Но клинът и тениската ѝ, липсата на грим и бледото ѝ лице сигурно бяха издали това. Маги умееше да наблюдава.

— Опасявах се, че е така. Мога ли да ти помогна с нещо? — Тя най-сетне погледна Лизет. Светлосините ѝ очи бяха блеснали от любопитство. — Боже, наистина изглеждаш ужасно! — добави съвсем искрено.

„Много ти благодаря“ — иронично си помисли Лизет, но след това се почувства виновна, защото макар главният мотив на Маги да беше любопитството, тя всъщност беше дошла да я види как е и да ѝ предложи помощ.

— Нищо страшно. Обикновен вирус. Вече се чувствам по-добре. Още не смея да хапна нещо по-солидно, но пия течности. Всъщност тъкмо се готвех да се облека и да отида в аптеката или в „Уолмарт“ да си взема някои неща.

— С удоволствие ще го направя вместо теб. Само ми дай списък.

„Аспирин, пептобисмол, торбичка за лед, мобилен телефон с предплатена карта...“ Нещата сами се изброиха в съзнанието ѝ. Лизет заглуши вътрешния си глас, преди да предизвика друг пристъп.

— Благодаря, но мисля, че чистият въздух ще ми подейства добре. — Това беше учтив начин да каже: „Не, благодаря, и сбогом.“

Маги обаче не схвана намека. Тя се приближи до дивана и седна. Кучето се замята да слезе на земята, но жената го стисна по-здраво. Тя сведе поглед и видя фотоалбума, който беше разтворен на пода до масичката за кафе.

— О, разглеждаш стари снимки.

— Да. — Лизет застана до дивана и погледна съседката си, която се беше разположила удобно и не показваше никакви признаци, че разбира от намеци и ще си върви. Хрумна ѝ една мисъл. Дали да попита Маги кога се е нанесла тук — преди три или преди пет години, но въпросът беше странен. И не само това, ами и ако подслушваха дома ѝ?

Маги я погледна учудено.

— Добре ли си?

— Добре съм, колкото през целия ден дотук. Защо?

От гърлото на Маги се изтръгна странен звук — или от загриженост, или от любопитство. Понякога е трудно да определиш

разликата.

— Тананикаше си. Не че тананикането е странно — побърза да добави. — Само че току-що изражението ти беше изключително странно.

— Съжалявам — отвърна Лизет, въпреки че се зачуди защо се извинява, че си е тананикала. Когато я заплашваше светкавично главоболие, прехвърлянето на мислите ѝ към песента, която беше чула вчера, бе станало толкова машинално, че не съзнаваше, че си тананика. — Знаеш колко е дразнещо, когато чуеш някоя песен и после не можеш да я избиеш от главата си. Като рекламата за кренвиршите на „Оскар Майер“. Нещо такова.

Изведнъж се зачуди защо е тук Маги. Защо беше дошла, вместо да се обади по телефона? По-рано тя би я възприела като типична любопитна съседка, но ако не беше така? Лизет крадешком огледа гостенката. Вероятно Маги беше петдесетгодишна. А може би по-млада. Сребристосивата коса състаряваше лицето ѝ, но като цяло не изглеждаше стара. Кожата ѝ беше гладка. Носеше лек грим — подбран с вкус и почти незабележим. Това изискваше умения. И беше слаба и стегната под широките, невзрачни дрехи. Дали беше и мускулеста? В добра физическа форма? Може би. Не се движеше така, сякаш имаше проблем с артрит или износени стави.

Ръцете ѝ бяха скрити в дългата, гъста козина на кучето. Лизет ги огледа, докдето ги виждаше, защото ръцете говореха много за възрастта на човека. Доколкото видя, ръцете на Маги бяха гладки и без старчески петна.

И кучето. В натруфената му каишка може би беше скрито нещо... камера, миниатюрен касетофон...

Лизет взе чашата с кафето си и отстъпи назад. Този път не започна да си тананика на глас, а остави песента да звучи в главата ѝ и се съсредоточи върху текста, докато думите заглушиха всичко друго. „Нормално — изкрещя вътрешният ѝ глас. — Дръж се нормално.“

— Извинявай. Държа се ужасно. Вирусът е виновен. Не съм била болна толкова отдавна, че не си спомням последния път. Слава Богу, тези заболявания не продължават дълго. — Тръгна към кухнята. — Искаш ли кафе? Ще направя прясно.

— Чудесно — изчурулика Маги, разбивайки надеждите на Лизет, че няма да приеме, ще каже, че е дошла само да провери дали всичко е

наред, и ще си отиде.

Лизет си пое дълбоко дъх, когато влезе в кухнята. „Дръж се нормално“ — каза си.

* * *

Мина почти час, когато Маги най-после стана с кучето, чието име беше Рузвелт — първо място за най-нелепо име за малко куче, което Лизет беше чувала — и си тръгна. Що за жена би стояла толкова дълго при някого, болен от гаден вирус? Хипохондричка, която иска да се разболее наистина? Човек, толкова жадуващ за компания, че би рискувал да се зарази? Само любопитна съседка? Или шпионираше, за да открие... какво?

Всеки път, когато стигнеше до тази точка в мислите си, я заплашваше главоболие и се налагаше да разсъждава за него друго.

Докато Лизет се приготвяше да излезе, пак се обади Даяна. Лизет послушно докладва, че се чувства по-добре, не е повръщала от няколко часа и ще отиде да си купи лекарства без рецепта, в случай че нещата се влошат. Странно, но имаше усещането, че внимателно подбира всяка своя дума и че всичко, което казва, е анализирано и преценено...

Тя бързо започна да си тананика и болката премина. По дяволите, ставаше все по-добра в това. Гонеше я параноя, но беше за добро.

Какво казваха? Само защото страдаш от параноя, не означава, че някой те преследва. Но ако изпитваш параноя, как разбираш кои врагове са реални и кои — въображаеми? Виж колко подозрителна беше към Маги. Щеше ли да бъде подозрителна, ако съседката не носеше навсякъде кучето с вид на гризач? Влияеше ли на мислите ѝ за Маги неприязънта към цвета на псето?

Да. Това обаче не означаваше, че Лизет греши.

Трудно беше да страдаш от параноя. Лизет нямаше представа какво да мисли.

Знаеше някои неща, но други не знаеше. Не знаеше например кога се е преместила в тази къща, нито кога е започнала работа в „Бекър Инвестмънтс“. Не знаеше какво се е случило през липсващите две години в живота ѝ.

Най-обезпокоителният факт от всички беше, че три години не бе забелязала нищо от това, нито дори, че лицето ѝ е различно.

Докато не разбере какво става, не беше ли най-безопасно да предположи, че параноичните ѝ мисли са правилни? Ако не бяха, нямаше проблем. Но ако не грешеше, тогава трябваше да се постарее да се защити... от какво?

Тя заключи и се приближи до колата си, която беше паркирана на алеята между нейната къща и тази на Маги. Внимаваше да не погледне към прозорците на Маги, в случай че съседката ѝ стои там и гледа. Колата на Лизет беше сребриста „Тойота Камри“ с всевъзможни аларми, надеждна и незабележима. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки, когато осъзна, че не знае откога я има и изобщо не си спомня кога я е купила. Не знаеше дори от коя година е моделът.

Застраховката и регистрационният талон бяха в жабката. Лизет понечи да я отвори и да извади документите, но си спомни, че Маги има отлична видимост и ще я види какво прави, затова запали мотора и спокойно потегли на заден ход до края на алеята, където спря, огледа се в двете посоки, както правеше всеки път, когато излизаше, и продължи към улицата.

Предпазливостта, рутината и пълната липса на любопитство сякаш бяха част от нея като сините ѝ очи. И това не беше нормално — не сините очи, които определено не се бяха променили, а всичко останало в живота ѝ. Лизет не си позволяваше активно да мисли за това, защото не искаше да провокира едно от онези убийствени главоболия, докато шофира, но дълбоко в душата си приемаше, че сега всичко в живота ѝ е объркано — колата, къщата, работата ѝ, самата тя.

Не знаеше какво би могла да направи, но сигурно имаше нещо, по дяволите. Може би трябваше да престане да разсъждава за всичко, защото получаваше силно главоболие и повръщаше, а да разчита единствено на инстинктите си.

* * *

Тя пътуваше с колата си.

Благодарение на допълнителната електроника, инсталирана в колата, той щеше да знае точно къде отива. И хората на Фордж щяха да

знаят, но ако му провървеше, нямаше да си направят труда да изпратят още преследвачи. Те знаеха къде е тя, какво прави и защо. Освен това в момента Фордж беше зает да разбере как Хавиер се е сдобил с толкова много информация за хората му и да запълни дупката в сигурността. Това щеше да ги занимава за малко.

А през това време той трябваше да свърши някои неща.

* * *

Когато спря на първия червен светофар, Лизет се наведе и отвори жабката, за да извади регистрационния талон и документите за покупката на колата. Знаеше, че са там, но не ги беше преглеждала — отново онази липса на любопитство, която сега ѝ се струваше неприсъща за нея. Светофарът светна в зелено. Предишната Лизет би оставила документите на седалката до себе си и би изчакала да спре отново или да отбие на някой паркинг, за да ги прочете, но сега бързо ги разгърна върху волана и ги прелисти, търсейки дата.

Три години. Всичко се връщаше допреди три години, сякаш човекът, който е била, бе престанал да съществува преди пет години, а после, след празнота от две години, се е върнала към живота като друга, предпазлива, безинтересна, придържаща се към неизменното си ежедневие жена, която дори нямаше гадже през тези три години.

Може би причината не беше нищо по-зловещо от катастрофа, която би обяснила пластичната операция на лицето ѝ и празнотата в спомените ѝ. Не би обяснила обаче факта, че очевидно е била в състояние да си купи къща и кола и да постъпи на работа, а това беше несъвместимо със забравянето. Хората със сериозни мозъчни сътресения, които причиняват амнезия, не се възстановяват ей така изведнъж като напълно функциониращи индивиди. Би трябвало да има различни интензивни терапии, които Лизет да си спомня, защото, доколкото ѝ беше известно, амнезията засягаше периода преди, а не след нараняването. По законите на логиката причината за всичко това не можеше да е физическо нараняване.

Психично заболяване, параноя — това беше по-вероятната причина от катастрофа, което беше разочароващо, защото Лизет не

искаше да страда от параноя. Но дали психично болните хора се замисляха за тази вероятност, или предполагаха противното?

Тя отново се съмняваше в себе си, след като беше решила да разчита на инстинктите си.

Екранът на навигационната система на таблото привлече погледа ѝ. Колата имаше джипиес. Това означаваше, че може да бъде следена, където и да отиде. Лизет не си спомняше да е купувала тази кола и не смяташе, че би си купила такава кола. Може би я бяха избрали за нея и я бяха натъпкали с всякакви подслушващи и проследяващи устройства. Тя не знаеше как да провери за такива неща, но предполагаше, че е възможно.

Трябваше да се държи нормално.

Лизет влезе в паркинга на аптеката „Уолгрийнс“, която се намиреше най-близо до дома ѝ. Имаше свободно място точно до вратата, най-хубавото място, което всеки иска. Тя се насочи към него, после рязко смени посоката и започна да обикаля паркинга, докато намери две свободни места едно до друго, и вкара колата с предницата, обърната към изхода, за да може да потегли веднага и да излезе. Ако се наложеше да тръгне внезапно, нямаше да дава на заден ход и това щеше да ѝ спести ценни секунди, а може би да спаси и живота ѝ.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки, които пронизаха черепа ѝ. Инстинктите ѝ изведнъж закрещяха и това, което викаха, не ѝ хареса.

„Те наблюдават. Те слушат. Те знаят къде си.“

СЕДМА ГЛАВА

Хавиер погледна екрана на лаптопа на предната седалка на пикапа си. Колата ѝ беше обозначена с примигващо, обърнато „V“, което спря да се движи. Картата му показва, че тя е на паркинга на „Уолгрийнс“. Това беше добро, защото тя бе казала, че ще отиде в някоя аптека, а тази беше най-близо до дома ѝ. Беше отишла направо там, без да се отбива другаде — с други думи, държеше се точно както трябва.

Големият въпрос беше дали щеше да направи нещо различно, независимо дали си спомня или не? Ако изобщо си спомняше нещо, нямаше ли да е логично да се опитва да се държи нормално, докато в същото време преценява как стоят нещата и набелязва ход на действие? Нямаше как да прецени от разстояние.

Въпреки че поглеждаше към лаптопа, за да провери дали тя отново е започнала да се движи, Хавиер караше неотклонно и бързо. Прекосяваше паркинги, минаваше на жълто и, общо взето, правеше невъзможно някой да го проследи, без да забележи. След няколко часа можеше да го проследят, в зависимост от това какво прави Лизи, но още нямаше „опашка“. Знаеше, че в пикапа няма проследяващо устройство, защото беше проверил. Моделът беше стар и нямаше навигационна система или други играчки на „Биг Брадър“, които да позволят на някого да определи с каква скорост кара. Километражът му не работеше добре, но вратите бяха армирани и спираха всичко, освен бронебойни патрони. Големият осемцилиндров двигател беше мощен. Имаше огромен резервоар и голяма решетка отпред, с които можеше да си пробие път, ако се опитат да го спрат. Засега не беше използвал екстрите на пикапа, но винаги имаше предвид тази вероятност.

Хавиер изчисляваше времето. Ако Лизи влезеше в аптеката, купеше каквото ѝ трябва и излезеше, без да отдели време да разглежда, той щеше да я изпусне. Тя можеше да се върне направо в дома си и в такъв случай нямаше никакъв шанс. Той искаше да я види с очите си. Беше стоял далеч от нея години наред, дори не минаваше с колата

покрай къщата ѝ, но това беше, когато ситуацията не се променяше. Ако нещата се променяха, Хавиер искаше да знае. Поемаше огромен риск, но именно поради тази причина Фордж не би очаквал този ход.

Понякога най-умното беше най-нелогичното нещо, особено когато другите предполагаха, че той ще чака пасивно.

Шофирането във Вашингтон беше упражнение по търпение в най-благоприятното време, но, слава богу, сега не беше най-натовареният час. Хавиер стигна до паркинга на „Уолгрийнс“ за рекордно време. Ако нямаше проследяващо устройство, което му позволяваше да се движи почти едновременно с Лизи, нямаше да успее.

Той бързо огледа паркираните автомобили. Знаеше марката и модела на колата ѝ, цвета и дори регистрационния номер. Близо до входа на сградата имаше няколко свободни места, но нито един от автомобилите, спрели там, не беше нейният. И после Хавиер съзря незабележимата сребриста кола, която Лизи беше паркирала в края и напъряко на две места с предницата към изхода.

Сърцето му заблъска силно в гърдите. Той самият винаги спираше така. Всеки, когато познаваше в занаята, паркираше така, защото частица от секундата можеше да спаси живота му. Паркирай така, че да си готов да потеглиш, без да даваш на заден ход, да завиваш и да сменяш посоката — всички дребни неща, които причиняваха забавяне и имаха значение дали ще се измъкнеш жив.

И сега Лизи бе паркирала колата си по този начин, въпреки че до входа на аптеката имаше свободни места. Може би местата са били заети, когато тя беше дошла, но това не обясняваше начина, по който беше спряла. Вероятно Хавиер отдаваше твърде голямо значение на това. Понякога хората спираха така — по прищявка, или защото не умееха да карат добре на заден ход. Може би Лизи бе влизала на мястото на паркиране, а човекът, спрял пред нея, беше излизал, затова бе оставила така колата. Въпреки това не трябваше да пренебрегва този факт.

Той обиколи паркинга, вкара пикапа на заден ход на място на последната редица и слезе. Преди да излезе от апартамента, беше облякъл работна риза от джинсов плат върху тениската и я остави разкопчана, за да има лесен достъп до оръжията си. Нечии наблюдателни очи можеше да забележат, че е въоръжен, но Хавиер

винаги можеше да покаже фалшивата си значка. Да, да се представяш за ченге не беше законно, както и много от нещата, които правеше, но не се притесняваше. Дори да го арестуваха, щяха да го освободят веднага щом проверяха самоличността му.

Адреналинът му се покачи, а след това го обзе хладно спокойствие, а сетивата му бяха обострени, както ставаше винаги, когато се приближаваше до плячката си.

Автоматичните врати изсвистяха и се отвориха. Специфичната миризма на аптека, на пластмаса и лекарства беше едва доловима от приятните ухания на козметиката и лосионите. Хладен въздух облъхна лицето му, когато влезе вътре. Още преди да прекрачи прага, Хавиер се огледа наляво и надясно — нещо, което би направил дори ако не търсеше Лизи. Тя вероятно беше във фармацевтичния отдел, затова подмина гримовите, играчките и бонбоните. Бързо прекоси територията.

Ето я. Лизи вървеше по пътеката с гръб към него и носеше телена кошница за пазаруване с дръжки, обвити в пластмаса. Нямаше съмнение, че е тя. Хавиер познаваше гъстата ѝ, тъмнокестенява коса, изправените рамене и начина, по който държеше главата си и, мамка му, сърцевидния ѝ задник. Самата Лизи на живо, след като години наред само беше слушал гласа ѝ и бе гледал нейни снимки.

Той спря и огледа обстановката. Никой не наблюдаваше нито нея, нито него. На пътеката нямаше друг, освен Лизи. Най-близкият до нея човек беше дебела, сивокоса служителка, която се намираше през две пътеки и подреждаше нещо на лавиците.

До щанда с останали от Четвърти юли неща в средата имаше празна телена кошница за пазаруване. Хавиер я грабна, взе дезодорант и пакетче бонбони и се отправи към Лизи. Гумените подметки на обувките му не издаваха звук, докато стъпваше по плочките на пода. Той нарочно обърна рамо към Лизи и се блъсна в нея, достатъчно силно, за да я накара да загуби равновесие.

* * *

Някой се блъсна силно в нея и я принуди да направи половин крачка назад, за да не падне по задник. Без да разсъждава, тя

прехвърли тежестта си на задния крак и се завъртя. В главата ѝ прозвуча алармен звънец, пръстите ѝ стиснаха дръжките на кошницата и тя инстинктивно се приготви да замахне към нападателя с всички сили.

— Извинете! — каза мъж с плътен, малко грубоват глас, докато се обръщаше към нея. — Не гледах къде вървя.

Тя забеляза, че той се е извърнал настрана от нея, и паниката ѝ намаля. Мъжът носеше кошница за пазаруване и с един бърз поглед Лизет видя, че единственото най-опасно нещо в нея е дезодорантът и може би шоколадовите бонбони, в зависимост от това дали беше на диета или търсеше оръжие.

След това погледна лицето му и сърцето ѝ се разтуптя. Кожата ѝ регистрира нещо като физическо въздействие, сякаш всеки нерв в тялото ѝ реагираше на... химия, телесна топлина, тестостерон — каквото и да беше, беше твърде много, силно и пряко. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха, ледени тръпки полазиха по ръцете ѝ и зърната на гърдите ѝ се втвърдиха.

Яркото флуоресцентно осветление в аптеката помръкна, звуците заглъхнаха и в продължение на няколко обезпокоителни секунди зрението ѝ се фокусира върху него, сякаш бяха сами в магазина. Летливата смесица от реакции беше толкова объркваща, че Лизет протегна ръка назад, за да се хване за лавицата, и отстъпи, за да увеличи разстоянието между тях. Той беше невероятен.

Очите ѝ се отвориха широко и крайниците ѝ се вцепениха. Тя се втренчи в него, докато се опитваше да се овладее. Лизет не реагираше на мъжете по този начин, нито дори с милите, симпатични и стабилни мъже с доходна професия, с каквито всяка нормална жена би желала да се запознае, и определено не с този... хищник. „Мил“ и „симпатичен“ бяха две думи, с които никога не го бяха наричали. Лизет беше сигурна, че трябва да избяга, да се подчини на инстинкта си и да се махне от него, колкото може по-бързо.

Тя съзнаваше това и беше съгласна с инстинкта си, но не можеше да накара краката си да помръднат.

Лизет потрепери. Тялото ѝ все още се бореше със завладяващите, противоречиви сигнали, които изпращаше мозъкът ѝ. Може би щеше да припадне. Тя се разтревожи от тази вероятност, но не беше в състояние да отмести поглед от него.

Мъжът беше една глава по-висок от нея, широкоплещест, як и строен, с ботуши, джинси, разкопчана джинсова риза и черна тениска отдолу. По-внушително от ръста му обаче беше излъчването на затаена сила в него, въпреки че не правеше нищо, само стоеше. Позата му, начинът, по който беше свършено балансиран, за да се втурне в която и да е посока без колебание, силните мускулисти крака, очертани под тесните джинси — всичко говореше за човек в отлично физическо състояние.

Слабото му лице беше кокалесто и ъгловато, с изваяни като с длето високи скули и тънък, леко гърбав нос, които сочеха за индианска кръв във вените му, въпреки че можеше да е и от Близкия изток. Очите обаче бяха поразителни. Той беше чернокос, с мургава кожа, а прелъстителните му очи бяха с такъв тъмен оттенък на кафявото, че ирисите почти се сливаха с черните зеници. Погледът му беше пряк, студен и напрегнат и докато беше насочен към нея, Лизет имаше чувството, че е под прицел...

Тя почувства остра предупредителна болка и най-после излезе от унеса, в който беше изпаднала. Бързо отмести поглед встрани и се съсредоточи върху етикета на шише шампоан, защото щеше да изглежда като идиотка, ако започне да си тананика безпричинно. Болката премина.

— Няма нищо — каза тя, без да го поглежда, защото нещо в очите му я накара да изпита усещането, че стои на ръба на скала и всеки момент ще падне в бездната.

Голямата му ръка се появи в полезрението ѝ, когато мъжът се пресегна и взе един шампоан.

— Това ме кара да се чувствам като идиот — измърмори той, като я стресна и я принуди да го погледне.

— Шампоанът ли? — Лизет свъси вежди и леко се намръщи. — Какво толкова му е трудното на шампоана? Намокряш, разтъркваш и измиваш. Не ми казвайте, че са ви скъсали на изпита по миене на коса с шампоан. — Думите изскочиха от устата ѝ, сякаш ги изрече някой друг. Знаеше, че не трябва да флиртува с непознати — особено непознати с такъв вид, сякаш могат да ти прекършат врата с една ръка. Не трябваше да се държи предизвикателно и да го провокира. Съзнаваше, че има още „не трябва“, още директиви, но те избледняваха и се разпадаха още докато се опитваше да си ги

припомни. Тя не беше многознайница. Стараеше се да бъде учтива с всеки и да не се натрапва, но въпреки това флиртуваше с този мъж, и странното беше, че... се чувстваше съвсем естествено.

— Взех го с отличен. Бях любимецът на учителката — отвърна той. Устните му се изкривиха в лека усмивка, която показва, че изобщо не се е обидил. — Но виж това. — Мъжът обърна шампоана така, че Лизет да види надписа. — Увеличава обема и почиства без остатък. Какво означава това? И трябва ли ми? Ще направи ли косата ми да стърчи и да разбирам по-добре вселената?

Тя погледна черната му коса — гъста, права и буйна. Той сякаш я беше сресал, като бе прокарал пръсти през нея.

— Мисля, че не ти трябва обем. — Тя посочи лавицата. — Пък и това е женски шампоан. На теб ти трябва мъжки.

— Каква е разликата? — Мъжът погледна там, където сочеше Лизет.

— В опаковката.

Погледът му се върна на нея и устните му отново потрепнаха в лека усмивка.

— А ще разбирам ли по-добре вселената?

Сърцето ѝ затуптя по-силно.

— Не, но ще се чувстваш по-мъжествен, като не я разбираш.

Изразът в очите му се промени и той се засмя — малко грубоват смях, сякаш не издаваше този звук много често и не знаеше как да го направи.

Сърцето на Лизет изтуптя веднъж силно и после се скова от смразяващ хлад, когато тя изведнъж осъзна, че е забравила за предпазливостта. Трябваше да се махне от този човек и да отиде на безопасно място, защото който и да беше той, Лизет не издържаше присъствието му.

— Извинявай. — Тя се обърна, преди мъжът да каже още нещо, стигна до края на пътеката, колкото може по-бързо, без обаче да бяга, стрелна се наляво, остави кошницата и се отправи към изхода. Нуждаеше се от лекарството против повръщане в кошницата, както и от аспирина, но нямаше време да се бави на касата, за да ги плати. Щеше да отиде в друга аптека. Например в „Уолмарт“. Трябваше да се махне от този мъж и не я интересуваше дали се е показала като глупачка, като избяга.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, докато бързаше към колата си. Тя използва дистанционното, за да я отключи точно преди да стигне до вратата, хвърли се вътре и отново заключи. След кратко суетене пхна ключа в стартера и запали двигателя.

Никой не излезе от аптеката, за да я проследи.

Тя поседя няколко секунди, дишайки дълбоко, ядосана на себе си. Беше се паникьосала без основателна причина само защото някакъв едър мъжага я беше заговорил за незначителни неща.

Може би той правеше само това. Но може би имаше и повече, нещо, което Лизет не разбираше и не можеше да си спомни. Как би могла да каже каква е разликата?

Отговорът беше, че не можеше. Е, и без това трябваше да отиде в „Уолмарт“, за да си купи нов мобилен телефон. Пак трябваше да плати абонамента си на мобилния оператор, но докато разбереше какво става, тя искаше анонимен телефон. Дори два телефона, защото се нуждаеше от телефон с предплатена карта за еднократна употреба...

По дяволите! Лизет не успя да започне да си тананика или да чете етикети. Мъчителната болка в главата я накара да изохка, когато се опита да се свие на кълбо, но воланът ѝ попречи и тя удари силно коляното си. Странно, но това помогна, сякаш можеше да понесе само една болка в един и същ момент, и новият източник рязко отклони вниманието ѝ от първата болка. Главоболието веднага започна да отслабва.

Очите ѝ се бяха насълзили от болката, но поне не повърна. Тя избърса очите си и се облегна назад на седалката. Дишаше тежко и събираше сили. Добре. Току-що беше научила още една стратегия за справяне с проблема. Следващия път, когато усетеше, че се задава пристъп, трябваше само да забие юмрук в устата си.

* * *

Тя не го помнеше. Това беше и хубаво, и лошо. Когато Лизи изведнъж хукна, бягайки от него, сякаш на главата му бяха пораснали змии, Хавиер положи усилия да остане на мястото си. Не искаше да я паникьоса и да я накара да направи нещо, което би задействало

реакция от хората на Фордж. Приближаването до нея беше рисковано, но сега той знаеше отговора на въпроса си.

Лизи се възстановяваше. Той го разбра, въпреки че тя не го позна. Все пак, когато го видя, реагира на наелектризиращата връзка, която винаги бяха имали. Разговорът за шампоана толкова приличаше на разговора за дезодоранти, който бяха водили, че той не можа да прикрие реакцията си. „Ще ухаеш по-добре и ще се чувстваш по-мъжествен, че не смърдиш.“ Хавиер все още я чуваше да казва тези думи и виждаше самодоволната ѝ усмивка, преди да я сграбчи и да я целуне, за да млъкне. Лизи непрекъснато изричаше остроумия и трябваше много да я целува, за да я държи под контрол. Докато я подслушваше през изминалите две години и чуваше колко скучна и еднообразна са я направили, Хавиер полудяваше, въпреки че беше принуден да го приеме.

Тя беше жива, макар че всъщност не живееше. Той трябваше да се задоволи с това. Сега обаче нещата се променяха. Хавиер го беше чул в гласа ѝ и го бе видял в искрата, която озари очите ѝ. Положението можеше да се задържи още една седмица или месец и да не прогресира по-нататък, но той не можеше да разчита на това.

Обзалагаше се, че Лизи ще се върне с гръм и трясък, защото си беше такава, и тогава щеше да се отприщи адът.

ОСМА ГЛАВА

Лизет огледа изложените мобилни телефони в „Уолмарт“. Нещо я безпокоеше и трябваше да помисли, за да разбере какво.

— Нуждаете ли се от помощ, за да си изберете телефон? — попита двадесет и няколко годишният продавач. Той беше висок и сериозен и носеше очила, които бяха сложени накриво на носа му.

— Не знам — отвърна тя. Беше дошла тук с твърдото намерение да си купи обикновен телефон, но сега, когато стоеше пред изложените модели, вече не беше сигурна какво иска.

— Смартфон ли имате предвид или по-семпъл модел?

— Само гледам. Благодаря.

Наистина ли се нуждаеше от мобилен телефон с предплатена карта? Идеята беше една от онези странни мисли, които изскачаха от тъмата на липсващите две години, но ако я приложеше сега, каква полза щеше да има? На кого не би се обадила по обикновения си телефон, който счупи в пристъп на внезапна паническа убеденост, че се подслушва? „Подслушвателни устройства.“ Това беше най-важното, а не потайността. Лизет не знаеше много за мобилните телефони с предплатена карта за еднократна употреба, но беше наясно, че телефонът трябва да се активира онлайн, и това означаваше да бъде регистриран на нейното име. Каква полза щеше да има това?

Никаква.

Е, добре, получи отговор на този въпрос. Трябваше ѝ телефон, който не се подслушва, и можеше да го вземе от мобилния си оператор, тъй като все още плащаше абонамента си. Ако извадеше батерията, тогава нямаше да могат да я проследят с джипис локатора на телефона. И телефонът не можеше да бъде клониран. „Бръмбарът“, инсталиран в телефона, можеше да подслушва разговорите ѝ, ако е в стаята, но първо трябваше някой да получи достъп до телефона ѝ, а тя определено можеше да контролира това.

Имаше чувството, че се е изгубила в джунгла от невежество и бавно започва да си проправя път. В нищо нямаше логика, но нещата

постепенно се подреждаха. Лизет вече не беше толкова паникьосана и можеше да разсъждава логично.

Беше влязла в магазина, твърдо решена да си купи мобилен телефон с предплатена карта, какъвто не ѝ трябваше, но ако си вземеше такъв, щеше да изпрати предупредителен сигнал до загадъчните „те“, а тя искаше да избегне това. Някой друг ѝ беше дал такъв телефон, за да не го свържат с нея. Лизет нямаше представа откъде знае тази подробност, но не я заболя главата от мисълта. Чудесно!

Тя излезе от магазина, без да купи нещо, дори лекарства без рецепта против главоболие и гадене. Очевидно не беше болна от никакъв вирус, защото кой вирус може да бъде излекуван, като се съсредоточиш върху някоя песен или други банални неща? Не, и двата симптома явно се отключваха от изплуващи спомени от липсващите две години.

Нещо се беше случило с нея, нещо катастрофално, и може би още по-зловещо, въпреки че нямаше доказателства. Лизет сякаш беше пусната в друг живот и оставена да се оправя сама.

Вероятно бе проявила някаква странна реакция към упойката, когато бяха правили пластична операция на лицето ѝ. Може би не беше нищо повече от това и всичките ѝ подозрения за подслушвани телефони и следене бяха странични продукти от филми, които беше гледала в миналото.

Докато караше към мобилния оператор, за да си вземе нов телефон, Лизет си мислеше, че трябва да внимава, защото не знае със сигурност какво става, но нямаше да позволи това да я побърка.

Така беше умно да постъпи, нали?

* * *

През остатък от деня и вечерта нещата изглеждаха нормални. Лизет се придържаше към обичайното си ежедневие, хапна супа за вечеря, чу се с Даяна и ѝ каза, че все още малко трепери, но, общо взето, се чувства много по-добре. Гледа телевизия. Чете или се опита да чете. През цялото време си мислеше за зловещото усещане, че я подслушват — не само телефона и колата, но и къщата. Ако някой си

беше направил целия този труд, пропускът да не подслушва къщата би оставил голяма дупка в електронната ограда, а Лизет не я виждаше.

Но как, по дяволите, да провери дома си за „бръмбари“? Можеше да огледа всички електрически контакти и лампи, но това нямаше ли да я издаде, ако там наистина имаше подслушвателни устройства? Беше сменяла всички крушки няколко пъти, откакто живееше тук, и не бе забелязала нищо необичайно. Ако ги бяха поставили майсторски, „бръмбарите“ щяха да са в електрическите контакти и тя нямаше да ги открие, освен ако нямаше измервателен уред и не измереше амперите...

Олеле, главоболие! Тя започна да си тананика и го прогони. Тъпите главоболия бяха адски досадни. Ами ако я заболеше главата в критичен момент, да речем, докато шофира? Можеше да се забие в някой голям товарен камион или микробус, пълен с деца, или да ѝ се случат други ужасни неща.

Добре, не можеше да направи нищо за подслушвателните устройства. По-добре беше да си легне и да се опита да поспи, за да се съвземе от влакчето на ужасите от болка, гадене и опънати нерви, което я разтърсваше през по-голямата част на деня. Проблемът беше, че нервите ѝ все още бяха опънати. Лицето ѝ все още не беше онова, което помнеше, най-малко две години напълно липсваха от живота ѝ и не можеше да се отърси от вътрешното усещане, че някакви неизвестни, зловещи „те“ — които и да бяха — са в дъното на цялата история, и не само че са откраднали част от живота ѝ, но и я държат в неведение и я наблюдават.

Това я вбесяваше. Защо точно нея? Какво беше направила? Произволно ли я бяха избрали или Лизет се беше съгласила да участва в медицински експеримент, който се беше объркал — меко казано — и резултатът беше този? Не, това не обясняваше промененото лице. Нищо не го обясняваше.

Реши, че опънатите нерви ще станат нещо обичайно за нея, докато не разбере какво точно става, и ще се наложи да свикне с тях. Ето, например мъжът в „Уолгрийнс“ днес. Тя изпадна в паника за нищо и това беше обезпокоително, но поне той беше непознат и Лизет не бе направила нещо глупаво, като например да се разкрещи, защото мъжът ѝ е задал въпрос за шампоаните.

Мислите за него отвлякоха вниманието ѝ. Лизет си позволи няколко минути да се потопи в чисто женско удоволствие, припомняйки си въздействието му върху сетивата ѝ. Що за мъж беше той — ходещо свидетелство за истината за феромоните? Лизет беше възбудена и в същото време уплашена и това само по себе си беше освежаващо и стимулиращо.

Ако не беше такава загубенячка, той може би щеше да поиска телефонния ѝ номер. Големият въпрос беше дали Лизет щеше да събере достатъчно смелост да му го каже.

Инстинктивно разбра, че този човек е опасен. Въпреки че в него нямаше нищо заплашително на външен вид, тя чувстваше, че той не се вмести в представата за безобиден, нормален, обикновен човек.

Беше странно, че си спомня лицето му съвсем ясно. И най-вече — онези тъмни, опасни, напрегнати очи. Мъж като него...

Не, Лизет позволяваше на тласканото си от хормони въображение да се развихря твърде буйно и това се вмести идеално в остатъка от изминалия ден. Тя се засмя на себе си. Поне мислите за един страхотен мъж бяха по-добре от тревогите, че домът ѝ се подслушва.

Постепенно се отпусна, реши, че може да поспи, и тръгна към леглото. Обаче беше неспокойна и подсъзнанието ѝ продължаваше да преглежда събитията от деня, опитвайки се да ги проумее и да разкрие загадката.

Неусетно заспа.

И сънува. Знаеше, че е сън, така както понякога ставаше, когато се разсънваше достатъчно, за да се събуди. Обстановката изглеждаше реална и Лизет беше себе си в този сън. Това ѝ донесе облекчение, защото след деня, който беше преживяла, не искаше да сънува, че е някоя друга.

И преди беше сънувала къщи — е тайни стаи и стръмни стълби, други къщи, които сякаш си спомняше, че са от реалния свят, като къщата, в която беше израснала; къщата на най-добрата ѝ приятелка в пети клас; дори тази къща, която макар и с тайни врати и подземни стаи, всъщност ѝ харесваше, защото имаше нещо вълшебно в нея. Къщата в този сън обаче беше нова, с много пристройки, извиващи се във всички посоки, с безброй стаи, всичките бели, просторни и странно тихи. Лизи огледа наоколо и разбра, че се е изгубила. Как

щеше да се измъкне оттук, по дяволите? Всеки път, когато решеше, че е намерила пътя към външната врата, се озоваваше в друга част на къщата. Поглеждаше през прозореца и виждаше външната врата ту вляво, ту вдясно, но не можеше да я намери.

И после осъзна, че той е тук някъде, изгубил се в голямата къща също като нея. Той я търсеше и Лизет го търсеше, но стените и вратите им пречеха да се намерят. Тя обаче не се тревожеше за това, само се дразнеше от забавянето. Щеше да го намери или той щеше да я намери. Той винаги го правеше.

Лизет можеше да го попита как се казва, когато той се беше блъснал в нея в „Уолгрийнс“. Тя обикновено не разговаряше с непознати мъже, особено мъже като него, но той започна пръв и Лизет можеше да продължи. Колко трудно би било? Докато разговаряха за шампоани — или бяха дезодоранти — можеше да каже: „Аз съм Лизет. А ти?“

Тя обаче не знаеше името му. Предполагаше, че може да нарича загадъчния непознат Господин X, което беше по-добре от нищо. Дори ѝ харесваше.

Лизет продължаваше да обикаля из къщата, опитвайки се да го намери. Неизвестно защо, пътят ѝ непрекъснато минаваше през най-голямата стая от всички, огромно помещение с бели стени, бели дивани и столове и бели надиплени завеси. Писна ѝ, когато за четвърти път се озова в голямата стая. Ядосаната Лизет мина през врата, която не беше забелязала дотогава, и влезе в единствената стая в къщата, която не беше само бяла. Там имаше цветове — червено, синьо, зелено и кафяво, като в самата природа. Имаше структура и миризми, сякаш всичко беше реално. И той изглеждаше реален, също като в аптеката, едър, силен и неочаквано привлекателен. Каква глупачка беше Лизет да се страхува от него дори за минута. Трябваше да се вгледа в тъмните му очи и да се остави да потъне в тях. Да му се довери.

Не... Тя вече нямаше доверие на никого.

Искаше да му каже, че ѝ липсва, но от устата ѝ не излизаше звук. По дяволите. Това беше нейният сън и тя би трябвало да може да каже каквото иска, но неизвестно защо беше онемяла. Беше в състояние само да го гледа и да се пита как ли изглежда гол.

Лизет нямаше сексуален живот от три години. Може би и по-отдавна. Е, добре, такъв беше реалният живот. Знаеше, че не е

девствена, но не си спомняше да е желала някого така, както желаше Х. Чувстваше болезнена празнота между бедрата си, почти отчаяна необходимост той да проникне в нея.

Това не беше любов, нито дразнеща необходимост за сексуално облекчение. Тя се нуждаеше от него като от въздуха, който беше навсякъде около нея и в нея...

Х леко се усмихна, както беше направил в „Уолгрийнс“, и тръгна към нея. И той мълчеше, но Лизет знаеше, че я желае, колкото и тя него. Х протегна ръка и докосна лицето ѝ, а тя затвори очи и зарови лице в голямата му, грубовата ръка. Докосването беше естествено, интимно и... недостатъчно.

Тъй като това беше сън, в един момент те стояха един срещу друг напълно облечени, в следващия сцената се промени и двамата бяха голи в легло в стаята с цветовете. Леглото не беше там преди, но все едно. Сега беше там, широко и удобно, точно каквото им трябваше. „Хубав сън“ — одобрително изгука Лизет в мислите си.

Тя го желаше веднага. И двамата бяха голи и възбудени и го искаха, затова нямаше причина да не го направят. Х обаче се засмя, прикова китките ѝ към леглото, наведе се и я целуна по шията... само я целуна. Лизет не можеше да повярва. Той беше възбуден, затова как можеше да я целуне толкова нежно и с такова вбесяващо и ненужно търпение? Тя се замята нетърпеливо и той се намести върху нея. Тежестта му я притисна и я задържа неподвижно.

Уханието му я изпълни, когато устните им се сляха, и всичко спря. Времето спря. Съществуваха само техните две тела, голямото легло, което се простираше безкрайно, и стаята с цветовете. Беше толкова реално, че Лизет забрави, че е сън, и се отдаде на усещането.

Успя да проговори и промълви само една дума:

— Сега.

Най-после и той проговори с онзи плътен, малко грубоват глас, който съответстваше на тъмните очи и на твърдостта му. Лизет познаваше гласа му.

— Успокой се, Лизи. Имаме цяла нощ.

Думите му прозвучаха успокояващо, но ако нямаха цяла нощ? Е, добре, тя отново си спомни, че това е само сън. Не беше реалност, колкото и реално да беше усещането. Сънищата обаче не продължаваха вечно. Ами ако се събудеше, преди да свършат? Беше се

случвало и преди. Тя бе сънувала, че пада от скала, и се събуди точно преди да се стовари на земята, или че се изправя очи в очи с тигър, и се събуди задъхана точно когато хищникът скочи. В случая искаше да падне на земята и да бъде изядена. Искаше сънят да продължи.

Знаеше как да накара Х да побърза и да не протака твърде дълго. Тя протегна ръка, като едва смогна да я провери между притиснатите им едно до друго тела, успя да увие пръсти около възбудения му пенис и започна да го гали. Х изръмжа в ухото ѝ и го ухапа с белите си зъби, но не проникна в нея, когато тя изви гръб. Разочарована и раздразнена дори в съня си, Лизет го галеше все по-усилено и след като отново изръмжа гърлено, той прошепна:

— Продължавай така и ще свърша в ръката ти.

По дяволите! Това определено щеше да осуети целта. Тя дръпна рязко ръката си и го погледна намръщено, а Х се засмя и продължи да я целува. Устните му се плъзнаха от ухото към врата ѝ, гърдите и зърната ѝ. Езикът му обиколи твърдия връх и после изведнъж той впи устни и засмука силно, като дърпаше, докато изтръгна пронизителен вик от нея. Лизет изви гръб и уви крака около него, напрягайки се да се повдигне към уголемения му пенис и да го поеме в себе си.

Х сатанински се дръпна леко, за да не може тя да се намести, и Лизет издаде животински звук, който отново ѝ спечели подигравателен, злорад смях.

Тя се замисли трескаво, изчисли захвата, баланса и инерцията и прецени как да хвърли Х по гръб, да го възседне и да го поеме в себе си, преди той да успее да я спре, и да сложи край на болезненото желание. Да го вземат дяволите. Той винаги правеше така и я изтласкваше от зоната ѝ на удобство и контрол. Х беше едър, но Лизет можеше да се справи с него, ако го изненада. Майната ѝ на любовната игра.

Дори в съня тези думи я стреснаха и я накараха да се разсмее.

Той знаеше. Това беше нейният сън, но Х контролираше всичко и изведнъж извади белезници и окова китките ѝ за таблата на леглото. Белезниците се появиха изневиделица, защото той беше гол и нямаше джоб, където да ги скрие. Сънищата бяха много нелепи.

Х се ухили — усмивка на хищник, с оголени зъби, също като връхлитация тигър.

Лизет задърпа белезниците, разкъсвана от възбуда и гняв.

— Това не е много нежно.

Тя би се нацупила, ако такива неща му въздействаха, но никога не ставаше така. И все пак не се страхуваше, не и от него. Никога от него.

— Искаш нежно? — Той присви очи. — Откога?

Х прокара грубите си ръце по тялото ѝ, от шията до кръста, бедрата и по-надолу, сякаш проследяваше очертанията толкова бавно, че пълното изучаване щеше да продължи часове... дори дни. Лизет потрепери от желание. Той я целуна по врата, докато ръцете му... играеха. Кожата ѝ пламтеше, но докосването му беше нежно и същевременно неумолимо, настойчиво и търпеливо, въпреки железната твърдост на ерекцията му, която издаваше колко силно е възбуден. Х би бил идеален любовник... ако съумееше да го хване в правилната позиция. Не я ли искаше, колкото и тя него? Не беше ли гладен като нея?

Гладен като тигър, чиято вечеря е прикована с белезници на масата.

Лизет искаше да го докосне, но ръцете ѝ бяха оковани над главата и не можеше да го направи. Тя беше завързана и той владееше положението, но ако си мислеше, че Лизет е безпомощна, Х дълбоко грешеше. Тя затвори очи, извърна глава настрана и се съсредоточи, за да изчисли позицията му и разстоянието. Вече се беше опитала да го направи, но той вероятно не очакваше, че тя ще повтори същия ход. Дебелата, закръглена глава на пениса му докосваше бедрата ѝ и я дразнеше и Лизет мълниеносно кръстоса силните си крака около него и го придърпа до точката на проникване.

Времето застина. Всичко в нея чакаше, готово за оргазъм. Х беше там и я докосваше, почти проникнал в нея. Почти.

И после Лизет чу нещо — слаб звук, който наруши интимната битка между двамата. Тя изведнъж осъзна, че не са сами в голямата къща. Някой търсеше Лизет в белите стаи. Може би не знаеше, че тя е открила тази стая с цветовете. И че е намерила Х. Нейният любовник.

Той беше там и тя се нуждаеше от него повече от всякога, но времето им изтичаше. Лизет искаше да го прегърне, но не можеше. Искеше да изкрещи, но те щяха да я чуят. Щяха да ги открият всеки момент, а тя не искаше да я хванат гола, изобщо не искаше да я хванат.

И все пак не можеше да остави Х да си тръгне. Лизет вдигна глава, отчаяно притисна устни до ухото му и настойчиво прошепна:

— Чукай ме!

Той отново издаде нещо средно между ръмжене и смях и най-после проникна в нея, изпълвайки я дълбоко и твърдо.

Лизет се стресна и се събуди. От гърлото ѝ се изтръгна стон, докато сънуваният оргазъм премина. Завивките ѝ бяха изхвърлени настрана, а възглавниците бяха на пода. Обливаше се в пот въпреки вентилатора на тавана и климатика.

О, Боже, колко хубаво беше.

Откога не беше сънувала, че прави секс? Не можеше да си спомни и не пропусна иронията, че сънят беше за непознат, който я беше уплашил до оглупяване в аптека.

Едно беше сигурно — сънят за секс беше далеч по-приятен от съня, че я наблюдават неизвестни непознати.

Тя погледна часовника, докато взимаше възглавниците от пода. 3:16 сутринта — твърде рано, за да стане, особено като имаше предвид колко трудно заспа вечерта. Чувстваше се напълно отпочинала. Може би сексуалният сън беше начинът съзнанието ѝ да се справи с напрежението през деня.

Добре се справи.

Лизет се замисли за името, с което беше кръстила мъжа в съня си. Господин Х. Подхождаше му. Някак му отиваше. Тя отново се унесе в дрямка, мислейки си за вкуса му в съня си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лизет подходи предпазливо към съботата. Петък беше такъв ден на катаклизми, че тя се страхуваше какво ще ѝ поднесе новият ден. От огледалото все още я гледаше другото лице и от паметта ѝ все още липсваха най-малко две години, но поне не се превиваше от болка, нито клечеше над тоалетната чиния и си издрайфваше червата. Нещата се подобряваха и това я радваше.

Денят обаче беше странен, сякаш Лизет очакваше да се случи нещо друго. За момент ѝ хрумна отново да отиде в „Уолгрийнс“, за да провери дали Господин Х няма да е там, но се отказа. Той си беше купил шампоан вчера и нямаше да ходи там за още един.

Събота беше денят ѝ за задачи, едната от които беше пазаруване. Лизет обикновено купуваше повечето неща от „Уолмарт“ и ходеше в малкия квартален магазин близо до дома ѝ само ако спешно ѝ потрябваше нещо. Днес тя не отиде в нито единия от двата магазина и не можеше да каже защо, освен че нарушаването на установения ред ѝ се стори добра идея.

Лизи се отби в магазин, покрай който минаваше, когато отиваше и се връщаше от работа всеки ден, но в който не беше влизала. Магазинът беше хубав, голям, чист и луксозен и тя не бързаше. Цените бяха малко по-високи, отколкото в „Уолмарт“, но Лизет се забавляваше, докато откриваше нови храни.

Спокойното пазаруване беше добър начин да прекара съботния следобед, когато тялото и умът ѝ, изглежда, се бяха обърнали срещу нея, и вече нищо в живота ѝ не беше логично. Беше приятно известно време да избяга от тревогите си, да не се справя с нищо по-драматично от стоките в магазина, да разглежда етикетите, да планира какво да си сготви и да не мисли за нищо.

Но... изведнъж най-обикновени неща ѝ се видяха озадачаващи. Лизет спря и се втренчи в хладилника със замразени храни. Замразено кисело мляко с боровинки и парченца нар. Стори ѝ се познато, макар че не си спомняше да го е опитвала. Харесваше ли ѝ? Щеше ли да ѝ

хареса? Тя ядеше само кисело мляко с ванилия, което ѝ беше писнало, затова... Може би. Извади кутия кисело мляко с боровинки и парченца нар и я сложи в количката до гевречетата с канела и стафиди и овесените курабии със стафиди. Обикновено се грижеше храната ѝ да е здравословна, но днес имаше проблем с избора. Ами ако през цялото време беше яла храни, които всъщност не обича? След всичко, което беше преживяла предишния ден, тази мисъл не ѝ се стори толкова нелепа.

Лизет не можеше да живее само с въглехидрати и затова се върна и добави плодове и зеленчуци в количката. Обикновено ядеше пуешко — гърди, кайма, бекон, колбаси... Пуешкото ѝ беше втръснало. Не искаше да го вижда повече. Тя си взе истински бекон и пакет пилешки гърди, които да балансират по-тежкото свинско месо. Преди окончателно да превърти и да прибави нещо като сардини към нарастващата купчина, тя подкара количката към касите.

Докато касиерката сканираше продуктите, Лизи се взря през широките прозорци и огледа паркинга. Беше спряла колата си вдясно, няколко места по-нататък и отново обърната с предницата към изхода, за да може да излезе по най-прекия път. Дори не си спомняше дали умишлено е избрала това място, но като го гледаше сега от разстояние, беше ясно, че е спряла там, за да може да се измъкне по най-бързия начин.

И не я заболя главата, нито ѝ се догади. Това беше само оглеждане на обстановката.

Тя плати с кредитната си карта и извади ключовете от чантата си, за да бъдат готови в ръката ѝ. Взе пазарските торби — найлонови, не хартиени — и ги окачи на лактите си, така че да не ограничават движенията на ръцете ѝ. Дръжките на най-тежката торба се впиха в плътта ѝ, но Лизет искаше ръцете ѝ да са свободни. Не си спомняше някога да се е притеснявала за това, но сега живееше в друга реалност.

Тя излезе навън и се отправи към колата си. Машинално огледа района. Беше нащрек както никога досега. Не, не беше точно така. Лизет не беше така бдителна от дълго време. Какво от това, че не можеше да си спомни точно кога е била толкова нащрек? Интересното беше колко разсеяни са повечето хора.

Жената, която беше платила преди Лизет, товареше продуктите си в багажника на „Хайландър“, а две деца — момче и момиче — се

караха кое къде да седне. Повечето други коли бяха празни, въпреки че зад волана на сив седан седеше мъж, който вероятно чакаше съпругата или приятелката си. Главата му беше наведена, сякаш пишеше съобщение или играеше на телефона си, но Лизет не виждаше какво има в ръцете му. Служител на магазина, млад и отегчен мъж, който може би работеше там само през лятото, събираше колички за пазаруване. Млада двойка се беше насочила към магазина. Жената държеше лист хартия, най-вероятно списък с покупки. Лизет забеляза, че се бяха карали, защото не се поглеждаха и вървяха на един метър един от друг — разстояние, което нито единият от двамата нямаше желание да скъси. Раменете на мъжа бяха напрегнати, а устните на жената — свити.

Лизет използва дистанционното и отвори багажника на колата. Сложи вътре покупките си, затвори го и още веднъж огледа наоколо. На паркинга влезе кола. Шофьорът беше жена. Сама. Обиколи паркинга, търсейки място близо до входа на магазина.

Лизет отключи вратата, качи се и веднага я заключи.

Седя неподвижно една минута и после включи двигателя. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Някой я наблюдаваше. По дяволите, тя чувстваше очи, приковани в нея, въпреки че не забеляза нищо необичайно.

Но може би се лъжеше. Вероятно свръхбдителността ѝ беше внушила мисълта, че я наблюдават, и оттам поемаше въображението ѝ. Без да е напълно убедена, че я наблюдават, Лизет потегли и се насочи към светофара.

Сивият седан с мъжа, който изпращаше съобщение по телефона си, също тръгна и се нареди след нея. Лизет се намръщи и погледна в огледалото за обратно виждане. Мъжът все още беше сам.

Какви бяха вероятностите? Тя набързо обмисли няколко сценария. Може би той беше изтичал в магазина, купил бе няколко неща, бе платил преди нея и бе седял няколко минути в колата си, за да изпрати съобщение. Не го видя в магазина, но това не означаваше нищо. Може би мъжът бе смятал да пазарува, но нещо или някой го бе повикал, преди да изпълни тази задача. Това беше възможно. Малко вероятно, но възможно.

От друга страна обаче, мъжът може би я следеше. Дали беше избрал нея за жертва от всички жени на паркинга? Лизет внимаваше и

беше нащрек за това какво би я набелязало като лесна мишена? Или той я беше следил по целия път от дома ѝ до магазина. Но тя не беше спряла никъде. Можеше ли да го забележи?

„Не — обади се вътрешният ѝ глас. — Не можеше. Ти мислеше за Господин Х и вършеше обикновени неща. Продължаваше с живота си, сякаш за ден и половина нищо не се е променило.“ Днес най-важното за Лизет беше да пазарува в магазин, в който не бе ходила порано.

Сърцето ѝ подскочи в гърлото. Какво да направи?

Ако завиеше наляво, щеше да се отправи към дома си. Не смееше да заведе преследвача натам, въпреки че ако я следеше, откакто беше излязла, той знаеше къде живее. Тя се опита да помисли за последиците от това, но в момента нещата се случваха твърде бързо за нея и трябваше да се съсредоточи върху онова, което прави. Светофарът светна в зелено и тя зави надясно.

Колата зад нея я последва.

Лизет подкара по главната улица към административната сграда, където работеше. Познаваше добре тази част на града. Много пъти беше шофирала по тези улици. От три години — може би три — беше минавала по този маршрут пет дни седмично. Не се отклоняваше, въпреки че всеки ден излизаше да обядва и беше опознала добре района. Само веднъж, за период от пет седмици, докато пътят беше в ремонт, Лизет минаваше по друг маршрут.

Докато поддържаше скоростта, позволена от ограничението, тя осъзна, че макар съзнателно да не беше обръщала внимание на това, наистина знаеше много за района. Сякаш през цялото време част от подсъзнанието ѝ функционираше на различно ниво.

Пътят напред водеше към жилищен комплекс — задънена улица. Следващите три улици вляво щяха да я заведат в буржоазен квартал. Лизет не беше сигурна какво друго има там, освен къщи, може би пресичащи се улици и парк. По-нататък по тази улица имаше няколко ресторанта, административна сграда, много по-голяма от онази, в която работеше, и един-два хубави търговски центъра.

Сивата кола все още я следваше, но не непосредствено зад нея. Един хайландър — може би онзи с жената и двете деца — беше изпреварил сивата кола и сега се движеше между тях. Лизет включи мигача и се премести в лявата лента. Хайландърът направи същото.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите и дланите ѝ започнаха да се потят. Не можеше да я преследват две превозни средства, особено след като в хайландъра имаше деца. От друга страна, това беше страхотен камуфлаж! И винаги беше по-добре да те следят с няколко коли, отколкото само с една...

„Не сега, не сега!“ — трескаво си помисли, когато болка прониза главата ѝ. Не можеше да си позволи да бъде заслепена от главоболие. Единствената песен, за която се сети, беше от старата реклама за кренвирши „Оскар Майер“, затова си я затананика и се съсредоточи върху текста, докато болката отслабна и тя отново виждаше ясно.

Хайландърът зави в буржоазния квартал и тя въздъхна облекчено.

Облекчението ѝ обаче не продължи дълго. Сивият седан все още беше на малко разстояние зад нея.

Без да използва мигач, Лизет свърна наляво, рязко и прецизно. Ха! Тойотата, която мислеше, че не би избрала, се държеше много добре. Тя намали, докато караше по странична уличка. Погледна в огледалото и видя, че сивият седан е завил след нея.

Пулсът ѝ се ускори. Лизет си пое дълбоко дъх и нещо дълбоко в нея сякаш се подреди. Случайност ли беше като с хайландъра? Не, по дяволите. Една случайност беше достатъчна за един ден. Лизет не смяташе, че и сивият седан се движи след нея случайно. Тя провери дали насреща идват коли и после рязко удари спирачки, завъртя волана, направи обратен завой по средата на улицата и се отправи обратно към главния път. Докато минаваше покрай сивата кола, не погледна право в шофьора. Виждаше достатъчно добре с периферното си зрение и го разпозна като мъжа от паркинга на магазина.

Той също не я погледна директно.

Дебнеше ли я, крадец ли беше, изнасилвач... или невинен участник в уличното движение? Какъвто и да беше, Лизет нямаше намерение да рискува.

Тя излезе на главното шосе и настъпи газта. Движението не беше натоварено и Лизет безпроблемно маневрираше между колите, сменяше лентите и се отдалечаваше от мъжа в сивата кола. Беше толкова съсредоточена да изпреварва автомобилите на една боя разстояние, че не смееше да погледна в огледалото, за да види дали сивият седан я следва.

Когато обаче стигна до чиста ивица от пътя, Лизет надзърна в огледалото. Той ли беше на четири-петстотин метра зад нея? Колата му беше толкова невзрачна, че беше невъзможно да прецени, пък и не виждаше детайлите на решетката и фаровете.

На няколко пресечки от сградата, където работеше, Лизет бързо зави надясно и намали достатъчно, за да контролира спокойно управлението. Отново зави надясно и после наляво. Изпревари побавно движещ се черен пикап, пак зави, отби се на паркинга на малък жилищен комплекс и спря на малко пространство между бял микробус и сив пикап — две високи превозни средства, които скриваха помалката ѝ кола, ако някой беше успял да я проследи дотам.

За всеки случай откопча предпазния колан и се смъкна ниско на седалката, така че ако някой мине покрай нея, да не види, че тя е в колата. Машинално посегна към чантата си, сякаш там имаше нещо, което ѝ трябваше, но пръстите ѝ спряха пред кожената дръжка. Какво търсеше? Ментови бонбони? Нокторезачка?

Да, може би беше превъртяла, но дълбоко в съзнанието си знаеше какво търси. „Нуждая се от оръжието си.“

Сърцето ѝ биеше силно, но не ужасяващо бързо, и краката ѝ трепереха от страх или от прилив на адреналин. Не можеше да определи кое от двете.

Може би трябваше да се обади на полицията, но какво, по дяволите, щеше да им каже? Не знаеше регистрационния номер на колата на преследвача и дори да го знаеше, мъжът в сивата кола не беше направил нищо незаконно. Да уплашиш жена, страдаща от параноя, не беше престъпление. Не, никаква полиция. Освен това, ако сложеше батерията в мобилния си телефон и го включеше, щеше да разкрие местоположението си на преследвача.

Мамка му. Колата ѝ имаше джипиес. Някъде можеше да е скрито и отделно проследяващо устройство. Ако преследвачът следеше движението ѝ, сивата кола щеше да се появи всеки момент и нямаше как да бяга от него вечно, поне докато беше в колата. Част от съзнанието ѝ изкрещя веднага да слезе от колата и че оставайки в нея, Лизет е в неизгодна позиция, но навън... в този непознат квартал, без оръжие и подкрепления и без да има на кого да се обади, щеше ли да бъде по-добре, отколкото в колата?

Сивият седан не се появяваше и след малко тя реши, че повече няма да го види. Ако онзи тип я преследваше, тя се беше измъкнала. Така възникваха две вероятности — или в колата ѝ нямаше проследяващо устройство, или мъжът беше случаен перверзник, който не беше свързан с „тях“. Той може и да бе видял къде се е отклонила от главния път, но след това имаше твърде много вероятни маршрути, които биха я върнали на главното шосе. Лизет си припомни шофирането, завоите и криволиченията, разминаването на косъм и високата скорост.

Лудешкото бързане.

Къде, по дяволите, се беше научила да прави тези неща?

Е, може би се възгордяваше. Все пак не беше карала в рали „Льо Ман“. Пък и съществуваха вероятност повече от петдесет на петдесет мъжът изобщо да не я беше преследвал, а тя бе рискувала да загуби живота си или да си счупи нещо, за да избяга напразно.

Лизет изчака още пет минути и най-после се изправи на седалката. След това изчака още. Искаше да види какво става около нея. Реши, че позицията ѝ е добра. Никой, минаващ по улицата, не би забелязал колата ѝ. Трябваше да влезе на паркинга и да се приближи до нея, за да я види. И ако това се случеше, Лизет щеше да бъде прецакана, освен ако не настъпеше газта и не се блъснеше в него. Трябваше да го запомни.

Никой обаче не минаваше. Единственото раздвижване, което забеляза, бяха обитатели на жилищен блок, които отидоха до контейнера за отпадъци на двадесетина метра от нея. Тя положи усилия да поседи още малко. Колко дълго трябваше да чака, докато се увери, че е в безопасност и че може да потегли? Не можеше да остане, но не виждаше как да тръгне, преди да се е стъмнило. А дотогава имаше часове. Лизет най-сетне взе чантата си, праметна я на рамо, слезе от колата, заобиколи микробуса и надникна към улицата. Нямаше коли, само няколко хлапета играеха на топка. Зад жилищния комплекс нямаше нищо, затова улицата не служеше като път за никъде. Всеки, който караше по нея, или идваше тук, или се беше изгубил.

Никой не би предположил, че Лизет ще се скрие там.

Тя отвори багажника поклати глава, за да прогони тази странна мисъл, и печално извади плика с омекващото замразено кисело мляко. Нямаше да се запази още дълго, пък и тя едва ли щеше да напусне

скоро паркинга. Трябваше да изхвърли и пилето. В багажника беше адски горещо и не искаше киселото мляко да се разтопи и пилето да се развали там. По-добре беше да ги изхвърли.

Тя тръгна към контейнера за боклук. Какво разхищение! Сега щеше да се наложи да почака до следващата седмица, за да разбере какъв е вкусът на киселото мляко с боровинки и парченца нар, защото дотогава нямаше да стъпи в онзи магазин. Едва не се засмя — може би се побъркваше, а се тревожеше за киселото мляко.

Тя усети присъствието на момичето много преди хлапето да отвори уста.

— Ако не живееш тук, не можеш да използваш нашия контейнер за смет, а ти не живееш тук. Познавам всички наоколо, така че не ме лъжи.

Лизет сподави въздишката си и се обърна към момичето, което вероятно беше на дванадесет години, слабо, с гъста руса коса под избеляла бейзболна шапка, със сини очи и изящни кости. Един ден щеше да е красавица, ако някой не преправеше лицето ѝ. Стоеше предпазливо на разстояние от Лизет.

— Не знаех. — Лизет леко повдигна найлоновия плик с покупките. — Обичаш ли замразено кисело мляко с боровинки и парченца нар? Малко се е затоплило, разбира се.

Момичето присви очи. Беше малка, но погледът ѝ вече беше подозрителен.

— Не знам. Не съм опитвала.

— И аз не съм, но изглеждаше вкусно. Искаш ли да ги разменим? Замразено кисело мляко и пиле за шапката ти.

Шапката щеше да скрие косата на Лизет, когато най-последно тръгнеше оттам. Подобна предпазливост вероятно беше безполезно упражнение, но тя не се въздържа.

— Не съм идиотка — троснато отвърна момичето и се намръщи. — Отровени ли са? Или са пълни с наркотици?

— Не, разбира се — възмутено отвърна Лизет. — Няма да се прибера вкъщи скоро, както предполагах, и не ми се иска да отидат на боклука.

— Ти беше тръгнала към контейнера с тези неща. Защо да ти давам шапката си за твоя боклук?

Уместен въпрос. Поне хлапачката вече не я обвиняваше, че се опитва да отрови случайно срещнати деца.

— Добре. Тогава ти давам двадесет кинта за шапката.

Момичето отвори широко очи.

— Дадено — веднага се съгласи.

Лизет остави торбата с покупките, бръкна в чантата си, извади двадесет долара и се приближи до момичето.

— Аз съм Лизи. А ти?

— Не трябва да казвам името си на непознати.

— Не съм непознатата. Аз съм жената, която ще плати прескъпо за употребявана шапка.

Това прогони усмивката от лицето на момичето.

— Аз съм Мадисън.

— Някой наричал ли те е Мади?

Мадисън поклати глава и се намръщи, показвайки, че не ѝ пука за галеното име.

— Не — отговори и после свали шапката си и я даде на Лизет.

Лизет вдигна найлоновия плик, обърна се и го хвърли в контейнера.

— Хей! — стъписано извика Мадисън. — Ти изхвърли киселото мляко!

— Ти не ми даде шапката за киселото мляко. Ако го искаш, ще трябва да направиш още нещо за мен.

— Няма да бъркам в боклука за киселото мляко.

— Добре. А искаш ли да спечелиш още една двадесетачка?

— И какво да направя? Не си перверзница, нали? Няма да си съблека дрехите.

— Слава Богу. Трябва ми помощ с колата.

— Не знам как се поправя кола.

— Не е необходимо да се поправя, а да се замаскира.

Няколко часа по-късно, след като вече се беше мръкнало, Лизет прибра косата си под бейзболната шапка и седна зад волана на колата си. Нямаше съмнение, че е прекалила с предпазливостта и беше на границата на маниакалната лудост, но донякъде се забавляваше. Щом разбра какво се иска от нея, Мадисън дори се засмя. Двете махнаха джантите и сега кал покриваше не само регистрационните табели, но и броните, и гумите. Чистичката ѝ тойота не приличаше на нищо. На

бронята беше залепен стикер, който обявяваше Лизет за отличничка в местната гимназия, а на таблото се поклащаше фигурка на хавайска танцьорка. Мадисън дори донесе тиксо и го залепи на лявото стъкло, сякаш за да прикрие дупка. Ако случайно мъжът, който я беше проследил от паркинга на магазина днес следобед, или някой друг, който знаеше как изглежда колата ѝ, все още беше там, наблюдаваше и чакаше, той никога нямаше да познае нито Лизет, нито колата ѝ.

Беше малко тъжно, че през цялото време никой не дойде да види как е Мадисън — тя каза, че майка ѝ ще се върне от работа след девет — и че момичето можа да обезобрази чужда кола, без да се появи някой възрастен и да го попита какво прави.

— Хей! — извика Мадисън, когато Лизет включи двигателя. Лизет смъкна стъклото и момичето подаде глава вътре. — Знам, че не е моя работа и не ми казвай, ако не искаш, но... от кого бягаш?

Лизет я погледна изпод козирката на бейзболната шапка и се усмихна иронично.

— Нямам представа, миличка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ал.

Ал Фордж се обърна, когато чу името си, произнесено с отсечен, спокоен тон, който разкри самоличността на говорещата още преди да я види. Проклет житейски факт беше, че всеки трябва да отговаря пред някого, дори накрая този някой да беше Смъртта или Бог, или онзи, пред когото мислиш, че се изправя. Въпреки че се намираше високо в хранителната верига, Ал пак имаше по-висшестоящ от него, и името ѝ беше Фелис Макгауън.

— Да? — учтиво попита той, сякаш го прекъсваше някой посетител — каквато тя всъщност беше, защото това беше неговата територия — и предимно защото знаеше, че макар Фелис да не покаже и най-малката реакция, това ще я подразни. В някои дни прекъсването беше добре дошло, но днес Ал имаше чувството, че знае защо е дошла, а той не очакваше с нетърпение предстоящия разговор.

— Аквариумът — спокойно каза Фелис, завъртя се и тръгна.

Ал не си позволи да покаже безпокойство, но определено го почувства, докато вървеше след нея към Аквариума, вътрешна, звукоизолирана стая, свръхбезопасена срещу подслушване с всички възможни средства. В помещението бяха забранени мобилни телефони, камери, фотоапарати, записващи устройства и оръжия и всеки, който влизаше там, беше сканиран. Онова, което се казваше в Аквариума, оставаше и умираше там.

Ал беше виждал варианти от прозрачен плексиглас на Аквариума по телевизията, където ясно се виждаха всички вътре, но този Аквариум беше обикновена стая, защитена със заглушаващи устройства, които не позволяваха приемане и предаване. Не беше последната дума в технологиите като телевизионните варианти, но вършеше работа.

Преди да влезе, Ал свали мобилния телефон от колана си и го сложи в трезора. След това бутна тежката бронирана врата и прекрачи прага.

Вътре Аквариумът представляваше обикновена стая с маса за конференции, оградена с канцеларски столове с високи облегалки. Имаше кафемашина и всякакви други принадлежности за кафе, поставени на шкафче в единия ъгъл. Яркото осветление наскоро беше заменено с крушки с розов оттенък, защото служителите бяха забелязали, че получават главоболие и изпитват желание да се избият един друг, докато са в Аквариума. Работата им беше достатъчно напрегната и изпълнена със стрес и без светлината да ги заслепява.

— Какво става? — небрежно подхвърли Ал, след като затвори вратата, сякаш нямаше представа, но това беше част от играта.

— Субект В. — Фелис се подпря на масата — властна поза, която Ал беше сигурен, че тя заема нарочно. Тъй като беше изключително усърдна, тя сигурно бе изучавала езика на тялото, микроизражения и всяка друга област, която би ѝ дала предимство в сфера, където преобладават мъжете.

Ал отдели няколко секунди, за да се възхити на сцената. Фелис беше привлекателна, жена от класа — четиридесет и осем годишна, разведена, майка на голяма дъщеря. Имаше ясни сиви очи и изрусената ѝ на кичури коса беше подстригана късо, почти по мъжки, и ѝ стоеше стилно и женствено. Ушитият ѝ по поръчка костюм беше тъмносив, а блузата под тясното сако — в наситеносиньо, което подчертаваше цвета на очите ѝ. Фелис стъпваше по тънката линия на професионализма и женствеността, без да прави нито една погрешна стъпка.

Тя беше и човекът, за когото Ал се тревожеше най-много в тази ситуация. Не защото Фелис беше загубенячка, а защото не беше. Тя беше хладнокръвна, разсъждаваше логично и щеше да вземе всички мерки, които смята за необходими, за да ограничи щетите. В тази ситуация обаче логиката можеше да се обърне срещу тях. Всички работеха усилено, за да бъдат на гребена на вълната, затова Ал можеше да отмени всяко деструктивно решение, което тя вземеше, но съзнаваше, че положението може да се промени и няма да може да ѝ попречи.

Хавиер също знаеше това.

— Субект В — повтори Фелис.

— Нищо не изглежда променено със Субект В.

— Освен пробива в сигурността, засягащ празния период във времето.

Ал не се беше опитвал да скрие от нея неволната грешка на Уинчъл, защото откровеността беше единственото, на което можеше да заложи в случая.

— Не беше пробив в сигурността. Ние знаем за празния период във времето, но Субект В не знае. Тя не е разбрала по никакъв начин. Беше болна и доколкото разбираме от последвалите ѝ действия, не е придала значение на репликата.

— Няма как да знаете. Не забравяй, че тя беше много, много добра.

— Това беше по-рано. Паметта ѝ беше изтрита. Сега тя е обикновен човек, който живее в много малък свят.

— Процесът не е бил изпробван в тази степен. Не възлагам големи надежди като теб.

— Не съм решил да вярвам без доказателства за противното — с язвителен тон отвърна Ал. Фелис може и да имаше по-висок чин от него, но той никога не действаше от позицията на страха. Това не му беше присъщо.

В свят с население повече от седем милиарда души имаше шест живи човека, които знаеха какво се случи преди четири години. Първоначално бяха осем, но един почина от естествена смърт, а за другия се погрижи Хавиер. Фелис не знаеше тази подробност, но Ал беше наясно. Шест правеше толкова малък процент, че той не можеше да изчисли наум колко десетични знака има. Фелис обаче беше една от шестте, както и Субект В. Според правилата на науката Субект В не знаеше, но вероятността един ден паметта ѝ да се възстанови, ги караше да я наблюдават. Тя беше слабата брънка, защото беше доведена отвън и не беше част от екипа. Фелис не ѝ се доверяваше, но нямаха избор.

— Разпореждам физическо наблюдение — заяви Фелис. Не искаше мнението му, а само го уведомяваше какво е решила.

По дяволите. Този ход можеше да предизвика абсолютна катастрофа. Той я погледна раздразнено.

— Реагираш прекалено емоционално и може да принудиш Хавиер да направи същото, и това е единственото, което със сигурност ще гръмне в лицето ни.

Вярна на себе си, Фелис отговори на обвиненията с контраобвинение. Беше свикнала да има работа с конгресмени, комитети, бюрократи и генерали. Ал се съмняваше дали окото ѝ би мигнало, ако я нападне разярен носорог, затова тя със сигурност нямаше да отстъпи пред него.

— А ти винаги си бил прекалено предпазлив по отношение на Хавиер. И той е смъртен като останалите.

Ал наклони глава на една страна.

— Може да заповядаме да го убият, когато поискаме — отговори. — По дяволите, той може да ни убие, когато поиска. Хавиер го знае, аз го знам и ти го знаеш. Мислиш ли, че не се е подготвил? Той има козове срещу всички нас и е заложил повече капани, отколкото можем да открием.

— Хавиер твърди така. Защо би се уличил сам?

— Защото смята, че ще умре, затова за него няма да има значение. Работата е твърде голяма, Фелис. Не можеш да ограничиш щетите, ако се разчуе. И това ще стане, ако не запазиш спокойствие.

Думите му очевидно я вбесиха, защото обикновено беше изключително спокойна. Ал не беше виждал емоциите да влияят на решенията ѝ. Тя забарабани с пръсти по масата и се успокои.

— Няма да изпратя екип за мокри поръчки след нея. Само искам да се уверя, че тя няма да направи нещо необичайно, което няма да чуем от подслушването.

— Тогава ще трябва да предупредя Хавиер.

— Не. Категорично не. Хавиер ще помисли, че това е начин да стигнем до нея, преди той да може да реагира.

Това беше напълно възможно, като се имаше предвид как разсъждава Хавиер и че взема мерки за всяка евентуална вероятност. От друга страна...

— Мислиш ли, че той няма да разбере, че си изпратила екип след нея? Да не му кажеш, е най-рискованото нещо, което можеш да направиш.

— Тогава го изпрати на мисия.

Фелис наистина не беше имала работа с Хавиер, за да знае, че той не може да бъде „изпратен“ никъде. На него му предлагаша мисии. И Хавиер ги приемаше, ако пожелаеше. Ал беше работил с него, беше

го обучавал и му вярваше повече, отколкото на което и да е друго човешко същество. Никога нямаше да го подцени.

— Няма да отиде. Не и сега. Хавиер също подслушва Субект В и е разбрал за пробива по същото време като нас.

— Какво? — изкрещя Фелис. Това означаваше, че всеки момент ще избухне от гняв. — Знаел си и не си го предотвратил?

— Хавиер няма да ни има доверие, ако и ние му нямаме доверие. Той знае, че знаем. — За да отслаби напрежението, Ал се приближи до кафемашината, избра цедка, завинти я на машината и сложи чаша. Машината изсъска и започна да бълбука и след няколко секунди в чашата закапа горещо кафе. — Нещо повече, той знае къде е оперативната ни база, кои са анализаторите ни, в какви смени работят и къде живеят. Знае ежедневната ти програма, къде е домът ти и домът на дъщеря ти. Ако не вярваш на другото, което ти казах, Фелис, повярвай на това. От всички оперативни работници в света, Хавиер е последният, когото бих искал да ядосам.

Тя мълчеше. Ноздрите ѝ се разшириха, докато възприемаше мисълта, че тя също е мишена като всеки от тях. Ал отдавна беше научил, че хората, които се чувстват в безопасност, са много по-готови да рискуват живота на другите, от тези, които живеят в опасност. Гледните точки бяха съвсем различни.

И все пак Фелис реагира така, защото искаше да ограничи заплахата до себе си. Ал предполагаше, че тя би му светила маслото, без да трепне, ако помисли, че той е заплаха за сигурността, но той беше част от екипа и Фелис му имаше доверие. И той ѝ вярваше, че няма да се обърне срещу него. Субект В обаче беше друг въпрос и сега Фелис възприемаше и Хавиер като част от екипа. Нагласата ѝ на мислене — и една от най-силните ѝ страни — и също така една от най-слабите — беше да не се съмнява в решенията си. Тя обмисляше възможностите за избор и взимаше решенията.

Ал отпи от кафето си, а Фелис обмисляше положението. Накрая се отдръпна от масата.

— Ще трябва ти да се справиш с Хавиер. — Очите ѝ бяха студени. — Искам гаранции, че нищо със Субект В не се е променило, затова веднага ще изпратя активно наблюдение. Аз ще поема тази задача. Може да му кажеш, ако смяташ, че Хавиер трябва да знае, но те съветвам да не го правиш. И много внимавай какво правиш.

Ядосан, Ал осъзна, че като поема тази задача, Фелис има предвид той да не използва своите хора, а тези, които не познава. Добре. Намаляването на тази мярка на контрол беше шамар за него, но и нещо, което можеше да има обратен ефект. С последната си забележка Фелис бе прехвърлила отговорността върху него, каквото и да се случеше. Ако Ал кажеше на Хавиер и нещата пак се объркаха, той щеше да бъде виновен, но да не предупреди Хавиер, беше риск, който никой разумен човек не би поел.

— Ще му кажа — хрисимо отвърна той, овладявайки гнева си. — Все пак ти не би искала да прережат гърлата на хората ти, докато седят в колите си.

Тя стисна устни.

— Ако това се случи, тогава всички залози падат и го погвам. Ще измисля начин да изгладя разногласията. Ти само се погрижи той да разбере това.

Фелис излезе от Аквариума, енергично потраквайки с токчета по пода. Ал изпи още една глътка кафе. Нямаше да каже на Хавиер последните й думи, защото това би гарантирало, че Фелис няма да се събуди утре. Как беше възможно тя да не го съзнава?

Защото се чувстваше в безопасност.

Но не беше така. Никой от тях не беше в безопасност.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Неделята на Лизет премина без никакви събития, главно защото тя не излезе от дома си. Лизет чисти и в същото време съсредоточено търсеше скрити микрофони и камери. Тя нави килимите, избърса прахта от лампите, дори пренареди мебелите. Кабелите, които свързваха телевизора с кутиите, и други такива неща изглеждаха отлични вероятности, но телевизорът ѝ беше монтиран на стената и това означаваше, че не може да разглоби всичко под претекст, че го премества. Пък и доколкото можеше да прецени, всичко изглеждаше нормално.

В телевизионните криминалета винаги поставяха „бръмбарите“ в телефоните или в лампите и инсталираха камерите да надничат зад купчини книги, въпреки че, разбира се, винаги ги забелязваха заради примигващите червени светлинки. Що за кретен би използвал скрита камера за наблюдение с примигваща червена светлинка, за Бога?

При тази мисъл Лизет се приготви за болка, но не почувства дори прищраковане. Слава Богу! Не че имаше представа защо мислите ѝ причиняват такива жестоки главоболия, но се радваше на всичко, което ги предотвратяваше. Не можеше да каже определено, но ѝ се струваше, че първия път, когато ѝ хрумнаха тези странни мисли, главоболието беше най-мъчително. Сега вече мислеше за подслушвателни устройства и камери толкова често, че се беше превърнало в нещо обичайно.

Накрая стигна до извода, че ако къщата се подслушва, „бръмбарите“ са скрити в електрическата инсталация, която не можеше да провери. Тя махна капачето на батерията на безжичния телефон и огледа отделението, но не забеляза нищо подозрително.

Можеше да направи три заключения въз основа на разкритията си. Първо, подслушването беше дело на професионалист. Второ, Лизет не знаеше достатъчно по въпроса, за да извърши щателно претърсване. И трето, вероятно се беше побъркала напълно. Включи последното в списъка само за да признае вероятността, но всичко в нея го

отхвърляше. Знаеше, че ѝ липсват спомени за две години. Знаеше, че са правили пластична операция на лицето ѝ, която също не си спомняше. Всеки път, когато започнеш да се съмнява в себе си, тези два неоспорими факта я караха да се съмнява във всичко и да не вярва на нищо.

Да не бъде в състояние да разбере какво става, беше най-отчайващата ситуация, с която трябваше да се справи в живота си. Не само че нямаше очевидна причина за пропуските в паметта и промененото лице, но не се сещаше и за никакви необичайни или абсурдни причини. Някое клинично състояние, което знаеше, не отговаряше на това. Нищо в живота ѝ такъв, какъвто го познаваше, не отговаряше на параметрите.

„Такъв, какъвто го познаваше.“ Това бяха ключовите думи.

Остана ѝ само нещо като конспиративна теория, която, колкото и невероятно да звучеше в сравнение с най-обикновения ѝ, монотонен живот, отговаряше по-добре на подробностите от всичко друго, което можеше да си представи. Как иначе би обяснила подозрението, че мобилният ѝ телефон се подслушва — нещо, което никога не ѝ беше хрумвало — или че в колата ѝ има проследяващо устройство, или внезапното откриване на шофьорски умения, които бяха абсолютно несъвместими с обичайните ѝ навици на каране? И какво знаеше за телефоните с предплатена карта?

Все едно в нея се спотайваше друг човек, който се бореше да излезе на повърхността. Не, това звучеше като раздвояване на личността, а Лизет не изпитваше такова усещане. Имаше чувството, че истинската ѝ същност се опитва да избяга от мрачния затвор, в който те са я хвърлили. Животът, който водеше сега, уединеното, безрадостно, скучно и напълно предсказуемо ежедневие не отговаряше на човека, какъвто беше преди. Лизет обичаше приключенията и беше пробивна. Работата ѝ в Чикаго...

По дяволите. Тя се свлече на пода, хвана се за главата и се опита да сподави стенанията си, като се сви на кълбо и се помъчи да се съсредоточи върху нещо, което да прогони непоносимата болка. Ако я подслушваха, не искаше да знаят, че нещо не е наред, защото това изведнъж ѝ се видя като слабост, от която те могат да се възползват. Тя беше достатъчно безпомощна, когато я връхлетеше един от тези пристъпи, и без някой да разбере какво ги отключва. Ами ако

въпросите за миналото ѝ и опитът да измисли отговор ѝ причиняваха това?

Съсредоточаването върху тази вероятност отклони вниманието ѝ и болката намаля и стана по-поносима. Очевидно всичко, върху което се съсредоточеше, вършеше работа, и това беше начин да се справя с главоболието. Атаките вече не идваха толкова често и повечето пъти Лизет овладяваше положението, преди да я обземе болка. Сега попадеше в клопка само когато в главата ѝ изникнеше съвършено нова тема.

Тези мисли обаче бяха улики за миналото ѝ. Ако главоболието беше цената, която трябваше да плати, за да разбере какво се е случило, тя беше готова да го изтърпи. Може би трябваше да изследва спусковите механизми, вместо да се опитва да ги избегне. Сега Лизет знаеше, че е живяла в Чикаго. Запомни го. Въпросът беше какво е работила. Тази част от живота ѝ беше обвита в мисловна пелена. Засега беше достатъчно, че идентифицира проблема. Опитите да разпръсне мъглата щяха да бъдат като човъркане в болен зъб. Може би мъглата щеше да се разсее сама, а може би не. Лизет не знаеше дали разполага с лукса да чака, за да разбере, затова предположи, че не трябва да го прави. Вече знаеше къде да провери и смяташе да разсъждава по темата от време на време и да види дали нещата ще се прояснят.

Чикаго сигурно беше ключът. Тогава бе загубила представа за времето, защото не си спомняше да се е премествала от Чикаго във Вашингтон. В Чикаго се беше случило нещо. Сега поне имаше начална точка.

Когато стана време за лягане, тя беше уморена от чистенето и отчаяна, че не е открила нищо. Изкъпа се и си легна десетина минути по-рано от обичайното си време.

Може би отново щеше да сънува готиния пич от аптеката. Всеки път, когато се замислеше за съня си в петък вечерта, сърцето ѝ се разтуптяваше. Сънят беше толкова страхотен, наситен и реалистичен, че Лизет наистина го почувства да прониква в нея. Затвореше ли очи, тя ясно си спомняше възбудата и усещанията и оргазмът ѝ беше експлозивен. Да, изгубеният сън си струваше, ако се събудеше така посред нощ.

Господин Х обаче не я навести в съня и в понеделник сутринта Лизет се събуди малко кисела. Тя се залови с обичайните си занимания, не защото намираше утеха в познатото, а защото чувстваше, че за доброто ѝ физическо състояние е изключително важно да се държи нормално.

Лизет излезе в обичайния час и тръгна за работа по познатия маршрут. Често поглеждаше в огледалото за обратно виждане, но движението в натоварения час беше толкова хаотично и колите се стрелкаха в лентите, надпреварвайки се за позиция, че тя едва смогваше да следи кой е зад нея във всеки определен момент. Имаше и много еднакви автомобили и джипове. От време на време някое превозно средство ѝ се струваше познато и Лизет се опитваше да го наблюдава, но след една-две минути забелязваше, че има друго, същото на цвят, само че с малко по-различни фарове. Пък и не можеше непрекъснато да гледа в огледалото и в същото време да кара, освен ако не искаше да блъсне някого. Накрая се отказа и се съсредоточи върху шофирането.

В офиса тя се почувства малко по-сигурна. Усмихна се на пазача, когато спря да се регистрира. Картата ѝ за самоличност беше закачена на лента, която носеше на врата си. Пазачът я познаваше, разбира се, но процедурата се спазваше строго. Влизането в сградата се контролираше и всеки трябваше да се обади на охраната.

Лизет се качи в асансьора заедно с още няколко души и набра кода за етаж, където се помещаваше „Бекър Инвестмънтс“. Кабинката започна да се издига, съпроводена от воя на мотора и кабелите. Набирането на кода в асансьора служеше повече за смайване на клиенти, отколкото за нещо друго. Все пак достъпът до стълбищата беше свободен и така трябваше да бъде заради противопожарната безопасност. Около Лизет имаше стени и хора и случващото се, изглежда, не изискваше щурмови екип, спускащ се по въжета от покрива на сградата.

Болка в главата.

Тя положи всички усилия на волята си да не издаде звук и да не се строполи на пода. Втренчи се напрегнато в блузата с абстрактни мотиви на жената пред нея. Шарките бяха безумни, но цветовете бяха убити — сиво, кремаво и синьо — и представляваха приятна комбинация.

Е, добре. Съсредоточаването върху десена свърши работа и този път не ѝ се наложи да си тананика.

Лизет слезе на етаж на „Бекър Инвестмънтс“. Пристигна и секретарката. Слезе от друг асансьор. И двете заедно тръгнаха по застлания с килим коридор.

— Добро утро. Как си? — попита секретарката. Казваше се Рей, беше хубава, двадесет и три-четири годишна. Лизет погледна книгата, която тя носеше — учебник по маркетинг. Рей очевидно ходеше на вечерно училище и възнамеряваше да си намери друга работа. Лизет също беше работила като секретарка веднага след като завърши колежа. Беше и сервитьорка. Странно, но тя предпочиташе да бъде сервитьорка, а не секретарка. Работата беше много по-трудна, но поне се движеше и всеки ден беше различен, въпреки че повечето клиенти бяха редовни посетители.

Ако Лизет беше още в колежа, може би щеше да е различно и да се нуждае от по-спокойна работа, за да може да учи.

И после тя се замисли колко енергично хлапе беше. Не, пак щеше да избере сервитьорството. Харесваше дори предизвикателството да държи под контрол някои клиенти.

Тя забеляза, че тези спомени не отключиха никаква реакция. Бяха нормални спомени. Сега обаче знаеше, че наред с Чикаго може да добави щурмови екипи и спускане по въже по фасадата на сграда към списъка с въпроси за проучване. Очевидно беше вършила смели неща.

Почувства, че се е отправила в правилната посока. Каквото и да беше правила и каквато и да беше, Лизет не се беше задоволявала да седи в кабинет по цял ден.

Почти веднага след като сложи чантата си в най-долното чекмедже на бюрото си, Даяна подаде глава в преградения ѝ кабинет.

— Здравей! Добре ли си? Мислех да ти се обадя в събота или неделя, но полудях покрай децата. Тъкмо да звънна и избухва трета световна война и забравям, а после се сещам, след като вече сме си легнали.

Децата на Даяна бяха на четири и на пет години и двете явно твърдо решени да си счупят вратовете, преди да тръгнат на училище. Лизет ги беше виждала и напълно разбираше приятелката си.

— От време на време ме заболява главата, но все по-рядко — отвърна тя, за да се оправдае, в случай че получи пристъп. — Вече не

ми се гади. Напъните преминаха в петък следобед.

— Хубаво. Звучеше ужасно, когато разговарях с теб. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да обядваш?

— Да. Ще се видим на обяд.

Даяна ѝ махна с ръка и се отправи към кабинета си. Двете обядваха заедно най-малко два пъти седмично, когато Даяна нямаше задачи. Децата, изглежда, ѝ създаваха много грижи — всичко от прегледи при лекари до пазаруване за рождени дни за приятелчетата им от детската градина и замяна на счупени вещи. Животът ѝ беше учебник по контрол върху щетите — реални, физически щети, а не от лошите.

И тогава ѝ просветна. Децата на Даяна бяха на четири и на пет и това означаваше, че Лизет работи в „Бекър Инвестмънтс“ от пет години, защото би си спомняла поне една от бременностите на приятелката си... но не беше така. Лизет не си спомняше кога Даяна е родила двете деца.

Едва ли се нуждаеше от повече доказателства, че нещо сериозно не е наред, но личното естество на проблема беше някак по-убедително от регистрацията на колата ѝ, шофьорската книжка и данъчните декларации. Помнеше рождения ден на Даяна, рождените дни на децата ѝ и други такива неща, затова ако е била тук, определено щеше да си спомня и кога са се родили.

Следователно не е била тук. Беше работила в „Бекър Инвестмънтс“ и беше живяла в къщата приблизително три години. Нямаше представа какво е ставало две години преди това.

Лизет явно е била друг човек и искаше да разбере каква е била и какво е правила. Всичко зависеше от това.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя мисли по този въпрос целия ден. Знаеше, че живее живот, който не е нейният, и че човекът, който е била, е откраднат по някакъв начин. Лизет се беше съсредоточила да се преструва, че не се е променило нищо, но може би ключът за миналото ѝ беше да се освободи от установената рутина и да се държи повече така, както си представяше, че се е държала в онзи забравен живот.

Не беше необходимо да прави едно и също ден след ден до умопомрачение. Ако беше под наблюдение — и откъде, по дяволите, ѝ хрумна този израз? — стига да не направеше нещо съвсем необичайно, като например да се запише в курс по бойни изкуства, тя нямаше да задейства никакви аларми. Не че нямаше желание да изучава бойни изкуства, но искаше да действа постепенно.

Мислейки за тези неща, когато следобед си тръгна от работа, Лизет пое по друг маршрут, отдалечи се от дома си и се изгуби в непознати улички и завои сред влудяващото движение в натоварения час. Не отиваше никъде и затова не бързаше.

Работният ден мина нормално, без особени събития, и би трябвало да приспи чувството за неотложност, което постоянно я държеше нащрек, но не стана така. Вече нищо не ѝ се струваше нормално, а фалшиво, сякаш трябваше да бъде по-бдителна отпреди. През деня често имаше чувството, че кожата ѝ настръхва, предупреждава я за опасност. Фактът, че не откриваше в непосредственото си обкръжение нищо тревожно, не беше обнадеждаващ. Подслушваха ли служебния ѝ кабинет? Някой в работата ѝ следеше ли я? Засичаха ли всяко натискане на клавишите на компютъра ѝ?

Нуждаеше се от дълго пътуване с колата, за да се успокои. Ако някой я следеше, това щеше да ѝ даде възможност да го забележи. Ако не я следеше никой, тогава Лизет щеше да разузнае територията извън обичайните си граници и щеше да бъде по-спокойна, когато се прибере къщи. Нямаше нищо по-хубаво от едно приятно, дълго шофиране, за

да проясни съзнанието си. Тя си спомняше как се бе разхождала с колата, когато нещо я безпокоеше, без определена цел, и как подсъзнанието ѝ надделяваше, и решението на проблема изплуваше на повърхността.

Лизет караше малко по-бързо от обикновено, когато съзреше свободно пространство в уличното движение. Ловките маневри между другите коли я заредиха с адреналин, който почувства като облекчение, сякаш беше разхлабила твърде стегнат предпазен колан. Обикновено спазваше ограниченията за скоростта и се движеше само в най-дясната лента, шофирайки като стара дама. Но не и днес.

Беше се отправила на запад, към Вирджиния. Километрите се въртяха под гумите на автомобила ѝ. Само за миг почувства, че може да си откъдне. Никой нямаше да я потърси тук, на никого не би му пукало. Дори да я следяха, не беше забелязала „опашката“.

Нямаше причина да продължава да кара безкрайно, затова излезе от магистрала 66, направи обратен завой и се насочи обратно към Вашингтон. Не беше изминала голямо разстояние, когато съзря табела за магазин от голяма верига. Сърцето ѝ подскочи. Спортни стоки.

Тя свърна по обозначения изход и се отправи към големия знак в червено и зелено вдясно. След няколко минути видя магазина отпред — голям, оживен търговски център.

Чудесно.

Лизет не можеше да кара безцелно непрекъснато — е, можеше, но имаше по-добри начини да остави съзнанието си да блуждае на воля, начини, които няма да ѝ струват цяло състояние за бензин. Някога беше в по-добра форма. В колежа тичаше доста, плуваше и упражняваше йога. Сега не правеше нищо. Е, от време на време се разхождаше из квартала, ядеше здравословни храни, дори понякога изваждаше дивиди с гимнастика, когато беше твърде горещо или твърде студено, за да излезе навън, но отдавна не се беше раздвижвала истински.

Трябваше да поработи сериозно, за да влезе във форма.

Можеше да направи много неща. Да си купи гири и да ги вдига, за да подобри мускулната си маса. Да тича, вместо да се разхожда. Лизет се замисли с копнеж за уроци по бойни изкуства, но вече беше отхвърлила тази идея като твърде обезпокоителна за тях, които и да бяха.

Е, добре, тичането щеше да бъде добро начало, но се нуждаеше от нови маратонки. Нейните не бяха скъсани, но ѝ беше необходима по-добра устойчивост за бягането.

Не можа да намери хубаво място за паркиране пред магазина за спортни стоки, тоест две съседни места, и не искаше да кара хората да чакат, докато влиза на заден ход. Тя отиде по-нататък, пред магазин за детско облекло и пекарна, и намери каквото ѝ трябваше. Паркира в края, близо до изхода. Трябваше да повърви малко повече, но след като бе решила да влезе във форма, това беше полезно.

Откритият търговски център беше претъпкан. Тълпи влизаха и излизаха от магазините, разхождаха се по тротоарите и си проправяха път към редиците коли на паркинга. Имаше хлапета с родителите си, по-възрастни мъже, измъчена жена с лилаво медицинско облекло и удобни бели обувки, тийнейджъри на групи. Един хлапак пишеше съобщение на телефона си, докато пресичаше улицата, предизвиквайки съдбата. Слава Богу, че наблизко имаше медицинска сестра, ако го блъснеше кола. Лизет се огледа, но не видя нито един човек, който да се държи така, сякаш мястото му не е там. Не забеляза никого да седи в кола и да я наблюдава. Ако я следяха, беше майсторски, защото нищо не ѝ се стори необичайно.

Тя тръгна бързо към магазина. Вратите пред нея изсвистяха и се отвориха. Веднага я лъхна миризмата на магазина и Лизет си пое дълбоко дъх, вдишвайки смесицата от ухания на кожа, смазки и метал. Човек би си помислил, че спортните стоки нямат специфична миризма, но тези тук имаха. Вероятно всичките имаха, но тя... беше забравила.

Обзе я вълнение. Тук ѝ харесваше. В случай че намереше и други неща, освен нови маратонки, Лизет взе количка за пазаруване и тръгна из магазина.

Имаше чувството, че магазинът е непознат и нов и в същото време познат. Тя въртеше глава наляво и надясно, разглеждаше стоките и се чудеше какво ѝ трябва и какво би могло да я заинтересува. Оглеждаше и другите купувачи. Никой не ѝ обръщаше внимание. Никой не изглеждаше не на място.

„Но те биха направили точно това. Биха се слели с тълпата и ти ще ги видиш, че идват, едва когато вече е късно.“

Вниманието ѝ беше привлечено към далечния десен ъгъл на магазина и Лизет бързо реши, че маратонките може да почакаат. Тя

забута количката към секцията за ловни принадлежности, която я притегли като магнит. Отделът беше обозначен добре с голямо камуфлажно платнище в зелено и черно, закачено на тавана, с надпис: „ЛОВНИ И РИБОЛОВНИ ПРИНАДЛЕЖНОСТИ“. Точно това ѝ трябваше, но не защото имаше желание да се занимава с риболов.

Лизет се почувства като дете в магазин за бонбони — замаяна и развълнувана. Територията не ѝ беше непозната.

Онова, което привлече вниманието ѝ, беше внушителната колекция от оръжия на отсрещната стена — предимно пушки, ловни и въздушни. Зад щанда стоеше служител и внимателно наблюдаваше пътеките за крадци. Лизет го прецени машинално и бързо. Кестенява коса, малки очи. Тридесетинагодишен, слаб, не особено силен в горната част на тялото. Той я погледна, кимна и веднага я отхвърли като малко вероятен клиент.

Тя не си направи труда да отвърне на поздрава му. Той вече беше отместил поглед встрани.

Лизет огледа оръжията и си спомни, че ѝ се искаше да има пистолет, когато си помисли, че може би е хваната натясно на паркинга на жилищния комплекс.

„Но искаш пистолет, който не може да бъде проследен, и със сигурност не желаеш някой да го провери и да ги предупреди“ — си помисли тя.

Голяма сбирка от ловджийски ножове привлече вниманието ѝ. Имаше и други, по-скъпи ножове в заключена витрина, но те бяха в ножници от твърда пластмаса и не се виждаха. Очевидно не бяха най-доброто на пазара, но Лизет не желаше да прахоса двеста долара и за нож. Тя взе един от дървената закачалка и го разгледа. Острието беше от неръждаема стомана, дълго осемнадесет сантиметра и леко извито. Не беше нещо особено, но дължината беше добра и малката дръжка прилягаше в ръката ѝ по-добре, отколкото някой грамаден ловджийски нож. Пусна опаковката с ножа в количката си и добави кожен калъф. Продължи да върви по следващата пътека и едва не изкрещя от радост. Спрей против мечки! Лютив спрей, много силен. Не беше добър като пистолета, но все пак по-добре от нищо. Лизет се готвеше да тича сутрин, щеше да е добре да има лютив спрей под ръка. Къде ѝ е бил умът няколко години да се разхожда из квартала без такъв спрей?

Тя сложи два флакона в количката, замисли се за миг и после взе още един. Три не бяха много... След това отиде в отдела за къмпинг оборудване, намери спрей против оси и стършели и машинално пусна два големи флакона в количката. Щеше да сложи единия до леглото си, а другия — в банята. Беше добър колкото лютивия спрей и пръскаше на шест-седем метра разстояние. Еха!

В отдела за къмпинг оборудване имаше и богат избор от раници. Тя дълго избира и накрая се спря на една, която не беше прекалено голяма, но имаше много ципове и джобове. Найлоново въже. Няколко карабинки. Спря и се вгледа в последните две неща. Спомни си, когато сутринта ѝ беше хрумнало за щурмови екип, който се спуска с въжета по фасада на сграда. Сега представата не предизвика главоболие, но стомахът ѝ се сви като че ли в... трепетно очакване. Мили Боже, наистина ли беше правила такива неща?

Вероятно не. По-скоро през почивните дни е спортувала планинско катерене. И все пак идеята беше възбуждаща.

Лизет взе няколко протеинови блокчета, непромокаемо пончо и други неща, които привлякоха вниманието ѝ. Пазаруваше машинално, без да се замисля за нещата, които грабваше и хвърляше в количката. Спреше ли се да помисли, щеше да ѝ се догади, а това ѝ беше омръзнало. Нуждаеше се от тези неща, от всичките.

Най-после Лизет успя да стигне до средата на магазина и внушителната изложба на маратонки.

Половин час по-късно, с маратонки с дебели подметки от хубав нов черен спортен екип — защото кой започва упражнения без нова екипировка? — Лизет се отправи към касата. Дните все още бяха дълги и до свечеряване имаше време. Въпреки че щеше да се върне късно вкъщи, тя можеше да изяде едното протеиново блокче по пътя, да остави пазарските чанти, да се преоблече и да излезе да тича, преди да се е стъмнило. Нямахте да бяга дълго, не и първия ден, но изпитваше странно любопитство да види какво може да направи.

Когато стигна до касата, Лизет спря и огледа покупките си. Извади ножа, лютивия спрей, протеиновите блокчета, непромокаемото пончо и всичко друго, което дори бегло можеше да бъде сметнато като подготовка за предстоящо нашествие на зомбита, и ги сложи на лентата.

— За тези неща ще платя в брой — каза на касиерката, — а за останалите — с кредитна карта.

Може би предпазливостта ѝ беше излишна. А може би някой я наблюдаваше и отбелязваше всичко, което си купува. Нямахме как да знае и ѝ се струваше разумно да си направи труда.

Тя се запита за миг дали касиерката мисли искането ѝ за странно, особено съчетано с покупките ѝ, но се вгледа внимателно в младата жена и осъзна, че окото ѝ не би мигнало дори ако Лизет си бе купила лък и стрели, червени бикини и миньорска каска с лампа. Касиерката вероятно виждаше всевъзможни странни комбинации всеки ден.

След като плати обаче, въздъхна облекчено. Трябваше да се отбие на още едно място по пътя за дома си — банкомат. Беше похарчила всичките пари, които носеше. Трябваше да започне да носи повече пари в брой. Машината ѝ позволяваше да изтегли само двеста долара на един път, но тя искаше да ги вземе тази вечер, а утре по обяд щеше да отиде в банката за по-голяма сума.

„И това няма да им хареса.“

Неприятно.

Работата с невидими хора беше изтощителна. И все пак, въпреки че не знаеше какво става, тя не мислеше, че проблемите ѝ са психически. Ако някога седнеше да си прави шапка от станиол, тогава можеше да признае, че проблемът е в нея. Но дотогава щеше да продължава така.

По пътя за дома Лизет не се стрелка между колите и не кара много бързо. Вече беше преживяла достатъчно вълнения за деня и макар да ѝ харесваха, трябваше да се вмъкне в новата си, стара самоличност. Отново на позната територия, тя отиде до банката и мина през банкомата. Почувства се по-сигурна, като знаеше, че има пари в чантата. Утре щеше да се почувства още по-добре, след като пак посетеше банката.

Спря колата на алеята пред дома си, взе пазарските торби от задната седалка и кимна на Маги, която надникна през страничния прозорец на къщата си. Съседката размаха пръсти в отговор и после спусна завесата. С ключовете в едната ръка Лизет тръгна към входната врата. И в същия миг кожата на врата ѝ настръхна.

„Не се обръщай. Не им позволявай да разберат, че си усетила.“

Тя не знаеше дали да се смее, или да плаче. Но не се обърна.

* * *

Мъжът зад волана се облегна назад на седалката. Държеше мобилния телефон в лявата си ръка. В поставката вдясно от него имаше чаша студено кафе. Кварталът беше прекалено тих. Здрачаваше се и на улицата бяха останали само няколко хлапета. Не можеше да стои тук още дълго. Една от съседките на субекта вече го беше попитала дали се нуждае от помощ.

Това беше най-скупната му задача досега. Кого беше ядосал?

— Да, изпуснах я за малко — отново обясни той, — но после я открих. — Мъжът погледна лаптопа на предната седалка и примигващата червена светлинка, която показваше колата на субекта. — Тя отиде да пазарува. В търговски център във Вирджиния.

Той пак обясни, че не знае какво е купила и защо е избрала Вирджиния. Може би в мола е имало голяма разпродажба. Все пак тя беше жена. Той мина през паркинга и видя колата ѝ спряна пред пекарна. Нямаше представа къде е отишла оттам, но вдясно имаше книжарница, магазин за обувки и магазин за дамско облекло.

След около час тя се върна в колата си. Носеше няколко пазарски чанти. От мястото, където се намираще, мъжът не може да види надписите им, но жената беше сама и бе пазарувала, затова не се беше случило нищо важно. След това тя отиде до банкомат. Имаше логика, след като беше пазарувала.

Последният агент, който изпусна субекта, вече беше изпратен на мисия в Близкия изток. В тяхната професия те или постигаха целта, или поръчваха на друг да свърши работата. Шефът не възнаграждаваше служителите, които се бяха провалили, като ги изпрати в Париж.

Изучаването на навиците ѝ му подсказа, че субектът се е прибрал в дома си за вечерта. Наблюдателят не знаеше какво става в къщата и не му трябваше да знае. След час щяха да го сменят. Ако му провървеше, можеше да се върне вкъщи навреме, за да изгледа последните два ининга на бейзболния мач за Националната купа.

В същия миг предната врата на къщата на субекта се отвори и скуката му се изпари. Какво ставаше, по дяволите?

Жената излезе на алеята и направи няколко бързи упражнения за раздвижване. Безинтересната чиновничка, която бе наблюдавал през деня, беше изчезнала. Той не би я познал, ако не беше излязла от онази къща.

Косата ѝ беше вързана на тила на опашка. Лицето ѝ изглеждаше по-опасно. Цялата беше облечена в черно, само маратонките ѝ бяха тъмносиви. Не носеше широки шорти или тениска без ръкави въпреки прословутата жега и влага във Вашингтон. Тениската ѝ беше с ръкави и падаше свободно — достатъчно, за да скрие оръжие отдолу. Беше и с дълъг клин.

Задачата му беше нова, но го бяха инструктирали. Щом се прибереше в дома си, субектът би трябвало да остане там. Мъжът видя нейни снимки, докато тя се разхожда из квартала със слушалки на айпод в ушите, унесена и облечена с шорти и фланелка без ръкави, които не оставяха място да скрие дори дъвка. Ето защо излизането ѝ от къщата беше необичайно, но не и нечувано. И все пак... тя изглеждаше различна.

Жената започна да тича по улицата. Наблюдателят се приготви да хвърли якето си върху компютъра и да включи двигателя, ако тя се отпрати към него. Субектът обаче се обърна и побягна в противоположната посока и той отново се отпусна, докато я гледаше. С изправен гръб и с добра стойка, тя бавно премина покрай къщата на съседката си и после увеличи скоростта. Не гледаше право напред, а изучаваше обкръжението си и оглеждаше обстановката. Не носеше айпод. Хората постъпваха глупаво, като тичаха сами със слушалки на ушите и не чуваха, ако някой се приближеше зад тях. Обираха и пребиваха мнозина по този начин.

Субектът не погледна право към него, когато излезе на улицата, но мъжът беше сигурен, че тя знае за присъствието му.

Той бързо набра номер на мобилния си телефон и когато му отговориха, каза:

— Мисля, че става нещо.

Последва кратко мълчание и после се чу ядосано:

— Какво, мамка му?

— Може и да греша, но тя, изглежда, тренира. Не е обикновено тичане за здраве. Струва ми се, че възнамерява да бяга сериозно. Не носи айпод и оглежда всичко наоколо. Убеден съм, че ме забеляза.

Чу се още една ругатня и след това:

— Разкарай се. Не е необходимо да си там, когато тя се върне.
Ще изпратя някой друг да я следи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Три часът след полунощ беше отлично време за всеки уважаващ себе си крадец. Къщите бяха тъмни и всички обитатели спяха — или поне би трябвало да спят.

Фелис определено наблюдаваше активно Лизи. Въпреки че все още не беше уведомен, Хавиер веднага забеляза колата. Автомобилът беше невзрачен, но той познаваше колите на жителите на квартала и тази кола не беше на местен човек. Мъжът вътре се стараяше да не бие на очи — не пушеше, но пиеше кафе, за да го държи буден. Хавиер не се нуждаеше от прибор за нощно виждане, за да забележи движението на ръката му, докато вдигаше чашата на термоса към устата си.

Преди да отиде до дома ѝ, Хавиер беше проучил щателно района. Всичко беше чисто. Така беше казал Ал Фордж — ненатрапчиво присъствие, само един човек.

Той знаеше правилата на играта и не се изненада, че я следят. Но не беше засичал никаква предварителна разузнавателна информация за този ход и това означаваше, че наблюдението е разпоредено от Фелис Макгауън, а не от Фордж, както и че тя използва хора извън обичайната си мрежа.

Новината не беше добра за никого от тях. Фелис беше поела контрола върху случая. Ал може и да се беше противопоставил на идеята и Фелис може би се налагаше за пореден път, но Хавиер не харесваше използването на външни хора. Това показваше недоверие.

А за да запазеха статуквото в тази история, те се нуждаеха от взаимно доверие. Доверието им беше бдително, предпазливо и бронирано, но имаше ефект, защото всички се познаваха и ситуацията се ограничаваше само до малката им група. Външните хора... Хавиер не знаеше дали са добре обучени, как биха реагирали в променена ситуация, колко знаеха и какви са заповедите им.

Той предпочиташе да има работа с опитни професионалисти, отколкото с аматьори. Действията на аматьорите бяха непредсказуеми. Те бяха склонни да открият огън при внезапен шум или да прецакат

мисията, като заспят. Мамка му, Хавиер дори не знаеше дали онзи тип е въоръжен и с какво, въпреки че доколкото познаваше Фелис, би се обзаложил, че е въоръжен.

Понякога си представяше как всички от групата им стоят в кръг и всеки е насочил пистолет към главата на другия. Ал Фордж несъмнено беше най-опасният и способният в групата, освен Хавиер, но може би само защото Хавиер беше по-млад и тренираше активно. Когато обаче си представеше този сценарий, оръжието му не беше насочено към Ал, а към Фелис, защото тя щеше да загуби най-много и беше най-вероятно тя да наруши статуквото. Фелис щеше да брани онова, което имаше, и можеше да реши, че единственият начин да го направи, е като елиминира останалите.

Тази идея обаче беше хрумвала на всеки от тях. Хавиер беше взел предпазни мерки и Ал Фордж нямаше да е Ал Фордж, ако не беше направил същото.

Един ден, който можеше да дойде след години, но можеше да се случи и всеки момент, Фелис щеше да бъде проблем. Хавиер може би щеше да оцелее, а може би не, но същата вероятност се отнасяше и за нея.

А в това време той трябваше да продължи по курса, който си беше определил от пет години, дори по-отдавна, ако се върнеше към деня, в който се беше съгласил да води двойствен живот, подготвяйки се за немислимото, в случай че това стане.

Не можеше да направи нищо по въпроса. Можеше само да манипулира настоящето, което означаваше, че трябва да проникне в къщата на Лизи, докато домът ѝ е под наблюдение.

Той се усмихна в мрака. Обичаше предизвикателствата.

Понякога боговете се усмихваха, защото започна да ръми дъжд. Идеално. За човек, седнал в паркирана кола, това намаляваше видимостта през страничните стъкла. И не беше само дъждът, а мъглата, която неизбежно щеше да се спусне. На негово място Хавиер щеше да смъкне стъклото и да остави колата да се намокри отвътре, защото целта беше наблюдението, а не да останеш сух, но човек инстинктивно се предпазва от дъжда.

Той стигна до задната страна на къщата и бързо надникна зад ъгъла, долепил се плътно до стената и завъртайки глава само колкото да зърне колата на отсрещната страна на улицата.

Макар че понякога се усмихваха, друг път боговете направо се смееха. В съседната къща внезапно блесна светлина, точно срещу мястото, където беше спрял мъжът с колата. След няколко секунди вратата се отвори и облечената в халат собственичка излезе навън. В краката ѝ подскачаше кученце, което веднага изтича в двора, за да си свърши работата.

Верен на човешката природа, мъжът в колата вероятно беше залегнал на седалката, за да не го видят, или поне се беше снишил, и вниманието му беше насочено към стопанката на кучето с надеждата, че тя няма да забележи колата му или че няма да разбере, че не е на местен жител.

Хавиер реши, че няма да му се предостави по-добра възможност. Той безшумно заобиколи ъгъла на къщата на Лизи и се приближи до задната врата.

Чу, че съседката казва нещо на кучето. Тонът ѝ беше по-скоро въпросителен, отколкото сърдит. Хавиер предположи, че е нещо от сорта на: „Готов ли си?“ Не го интересуваше какво е казала, защото докато съседката стоеше на верандата, човекът в колата нямаше да наблюдава нищо друго.

Хвърли поглед и видя, че сега кучето тича към стопанката си, размахвайки опашка. Оставаха му само няколко секунди, преди идеалното отвличане на вниманието да свърши.

Ключовете, единият за валчестата дръжка на вратата, а другият за секретната брава, бяха в ръката му.

Държеше ги разделени, за да не се ударят един в друг и да издрънчат. Той бързо отключи. И двете ключалки изщракаха плавно и съвсем тихо. Пъхна единия ключ в левия си джоб, а другия — в десния и внимателно превъртя валчестата дръжка. Вмъкна се вътре и затвори вратата, а после застана неподвижно и се послуша.

Намираше се в кухнята. През прозореца проникваше светлина. Блещукаха и лампичките на печката, кафемашината и микровълновата фурна, малки, но ефикасни. Той чу приглушеното бръмчене на хладилника, но нищо друго, нито скърцане на под или шумолене на плат по стените, нищо, което да покаже, че Лизи се е събудила от безшумното му влизане. Компресорът на климатика отвън тихо презареди и миг по-късно от процепите започна да появява хладен въздух.

Хубаво. Климатикът заглушаваше множество по-слаби звуци.

Останалата част на къщата тънеше в мрак. Лизи обичаше да спи на тъмно, като в пещера. За нея нямаше нощни лампи, нито запалена лампа в банята, оставена да осветява коридора. Тъмнината беше в негова полза.

Хавиер прекоси кухнята. Забеляза, че всички часовници показват един и същи час — 3:32. Лизи редовно сверяваше часовниците си. Той се запита дали тя съзнава защо го прави, дали някъде в дълбините на съзнанието си знае колко съдбовна може да бъде една минута. И Хавиер имаше инстинктивен усет за времето, който бе усвоил, за да се приспособява към съответния часови пояс, в който се намира, и обикновено познаваше часа до минутата, без да поглежда часовник. За операции винаги синхронизираше часовника си с тези на членовете на екипа, но това беше повече в тяхна полза, отколкото в негова. Винаги бе оценявал точността на Лизи. Можеше да разчита на нея до секундата.

Не беше необходимо да търси и да се ориентира къде е или къде тя държи нещата си. Той познаваше къщата отвън и отвътре, защото беше виждал снимки. Много снимки. Въпреки че не беше идвал тук, територията не му беше напълно непозната.

Лизи спеше в стаята малко по-нататък по коридора. Чувстваше присъствието ѝ, което го привличаше, и трябваше да положи усилие, за да се съсредоточи върху предстоящата задача.

* * *

Лизет знаеше, че сънува, защото сънят беше познат. Отново бялата къща, но без триизмерната стая, която съдържаше всички цветове, сякаш багрите в останалата част на къщата бяха източени и излени в онази стая. Тя обаче не беше в цветната стая, а в най-голямата бяла стая, където беше тихо и спокойно.

Той беше там, нейният Господин Х. Лизет не го виждаше и не го чуваше, но знаеше, че е наблизо. Усещаше го осезателно, сякаш той беше в същата стая и я наблюдаваше. Тя се обърна и провери всеки ъгъл, всички бели стени и всеки прозорец, но в стаята нямаше друг, освен нея.

„Чакай малко“ — помисли си тя. Какво ставаше? Сън ли беше това или реалност? Имаше чувството, че е реалност. Беше идвала тук. Но... да, и това беше сън. Сърцето ѝ заби по-бързо, защото Х беше и в онзи сън, и сега я чакаше в този.

Той сигурно беше в цветната стая, единствената в тази огромна къща, която изглеждаше по-реална и по-осезаема от всички други. Тялото ѝ реагира на близостта му и мигновено закопня за онова, което бе получила в предишния сън — не само секс, въпреки че беше буен и разтърсващ и секс, в който почти нищо друго няма значение. Защото нещо друго имаше значение, нещо, което я привличаше към него.

Но къде беше той, по дяволите?

Тя обикаляше стаите и търсеше онази с цветовете, но стаята я нямаше там, където беше предишния път. По дяволите, защо стаите не стояха на едно място? Лизет се разстройваше и объркваше все повече и накрая се изгуби. Коридорите се извиваха и криволичеха и ставаха по-дълги, когато се опиташе да стигне до края им. Толкова се ядоса, че изпита желание да ритне стената. Той беше тук някъде. Лизет го чувстваше дълбоко в себе си, където властваха само инстинктите и нямаше логика. Ако не го откриеше скоро, щеше да бъде късно. Х щеше да си тръгне и да си намери друго занимание. Той винаги си тръгваше.

И в същия миг Лизет долови мириса му — ненатрапчиво, мъжествено ухание, характерно единствено за него. Кожата му, дрехите, сапунът, който използваше... всичко това съставляваше Х. Може би никой друг не би различил мириса, защото беше съвсем лек, но Лизет го усещаше. Тя беше вдъхвала аромата му. Неведнъж. Беше затваряла очи, бе вдишвала дълбоко и се беше успокоявала и същевременно възбуждала и възпламенявала от уханието му.

Тя последва обонянието и инстинктите си. Престана да мисли и тръгна, привлечена напред. И най-после откри стаята, която търсеше. Знаеше, че е тази стая, но пак гледаше как ръката ѝ превърта валчестата дръжка и бута вратата. И в следващия миг видя как разцъфват цветове. И Х беше там. Чакаше я. Винаги чакаше. Беше я чакал през цялото време, само ако тя знаеше къде да го потърси.

— Лизи. — Той каза само това, една дума, името ѝ, но беше достатъчно.

* * *

Хавиер познаваше добре къщата, в която влизаше за пръв път, почти колкото собствения си дом. Въпреки че беше стара, сградата беше ремонтирана основно и някои помещения бяха отворени и свързани в по-модерно разпределение. Дневната и трапезарията бяха свързани. Едната се намираше вляво от входната врата, а другата — вдясно. Полустена отделяше кухнята от трапезарията.

Той влезе в дневната и я огледа. И тази стая не беше съвсем тъмна. Покрай краищата на тежките завеси проникваше светлина и блещукаха лампичките на електрониката — синя на зареждащото устройство на безжичния телефон, кехлибарена на кутията с кабелите и червена на дивиди плейъра. Мекият, разноцветен блясък му позволи да види мебелите в дневната и един бърз поглед го увери, че онова, което търси, не е там. По дяволите, надяваше се, че Лизи не е занесла всичко в спалнята си, защото задачата му можеше да стане рискована. Хавиер застана на едно място и бавно се завъртя на триста и шестдесет градуса, като внимателно се вглеждаше във всеки стол, в пода и във всяка плоска повърхност...

Аха, ето ги, на кръглата маса в трапезарията — пазарските чанти от следобедната разходка във Вирджиния.

Това посещение много рано сутринта — той не би го нарекъл влизане с взлом, защото все пак имаше ключ — не беше най-безопасният ход на действие, но трябваше да знае къде е ходила Лизи и защо. Какво я бе завело във Вирджиния, когато всичко, от което тя се нуждаеше, можеше да се намери в радиус от петнадесетина километра от дома ѝ? Бяха я настанили на това място именно по тази причина — за да направят света ѝ малък. Установената практика беше техен приятел. Рутината поддържаше жива Лизи. Дните ѝ обикновено бяха предсказуеми до минутата, освен когато имаше задръствания в уличното движение.

Но не и днес — по-скоро вчера следобед, след като беше излязла от работа. Лизи се беше отправила в противоположната посока. Беше шофирала твърде бързо. Беше отишла чак във Вирджиния и после се бе върнала и беше напуснала магистралата през изход, покрай който бе

профучала на отиване. И не бе завила само там, а на много места, сякаш се бе опитвала да се отърве от преследвачи.

Само че Лизет не знаеше дори как да забележи „опашка“, още по-малко как да ѝ се изплъзне. Лизи обаче знаеше.

Лизет беше маниачка по реда. Тя би разопаковала покупките и би сложила всичко на мястото му. Тези неприсъщи за нея неща бяха дребни, но говореха достатъчно.

Светлината не беше достатъчна, за да разгледа торбите, но Хавиер не смееше да ги премести. Шумоленето на найлона можеше да я събуди, особено ако тя възвръщаше спомените си и беше побдителна. И не само това, но и може би беше запомнила точното място на всеки плик и съдържанието му. Хавиер правеше тези неща машинално, за да разбере дали някой е влизал в дома му.

Той извади тънко фенерче от джоба си. Беше залепил червен пластир в края, за да не се разпръсква светлина. Погледна към прозореца зад себе си, онзи, който беше към улицата. Там Лизи беше сложила щори и завеси. Щорите бяха спуснати, но през процепите би проникнала и най-слабата светлина, която щеше да се забележи дори в дъжда. По дяволите.

Хавиер трябваше да рискува. Той застана между прозореца и пазарските торби, наведе се и ги освети с фенерчето — само за частица от секундата, достатъчно дълго, за да прочете името на магазина, а после угаси фенерчето и остана там с разтуптяно сърце. Той, който беше легенда заради хладнокръвието си под обстрел, се изпоти, когато разбра значението на видяното.

По дяволите и пак по дяволите. Магазин за спортни стоки можеше и да звучи невинно, но те бяха страхотни места, откъдето да се запасиш с някои неща, независимо дали спортуваш или не.

На масата имаше две торби и празна кутия от маратонки. Какво друго си беше купила, по дяволите?

На единия от неотворените пликове беше закачена касовата бележка.

Нямаше да се наложи да отваря торбите, ако можеше да прочете касовата бележка. Пликовете съдържаха обемисти предмети и Хавиер искаше да знае точно какви са. Но за да прочете касовата бележка, трябваше да запали фенерчето най-малко за десет-петнадесет секунди, а това си беше чиста покана да го заловят.

Можеше да вземе пликите и да ги занесе в кухнята, далеч от прозореца, но щеше да вдигне шум, колкото и да внимава. Другият вариант беше да откъсне касовата бележка и да я занесе в кухнята, където да я прочете, но така щеше да предупреди Лизи, че някой е влизал в дома ѝ. Последната му възможност беше да рискува да запали фенерчето и да прочете какво пише на касовата бележка там.

Трети вариант. Ако трябваше да накара онзи тип навън да изчезне, нека бъде така.

Хавиер не искаше да го убива. Горкият наивник само си вършеше работата и полагаше геройски усилия да не заспи. Не можеше да го обвини.

Хавлията в кухнята.

Той си я спомни — на червено-бели карета, окачена на халка до умивалника. Хавиер отиде в кухнята, вгледа се в хавлията и стигна до извода, че единственото необичайно нещо, което Лизи бе направила, беше да окачи хавлията точно по средата, така че двата ѝ края да са еднакво дълги. И това не беше Лизет. Хавиер беше виждал Лизи да прави същото.

Той взе хавлията и се върна в трапезарията. Преметна хавлията над фенерчето, за да не излиза навън светлина; запали го и прочете списъка на покупките ѝ.

Раница. Нож. Въже. Три флакона лютив спрей. И ги беше платила в брой, за да не бъдат проследени чрез кредитната ѝ карта.

Той угаси фенерчето и затвори очи. Сега вече нямаше съмнение, не че се беше съмнявал в инстинктите си. Тя се завръщаше.

Лизи се подготвяше или за бягство, или да се бори. Щеше ли да си спомни всичко или само откъслеци? Колко си беше спомнила до момента? Не много. Ако си спомняше подробности, сега нямаше да спи в леглото си, а щеше да е заминала с раницата, пълна с тези покупки и един Господ знае още какво. Би ли попълнила формуляра, необходим, за да си купи огнестрелно оръжие? Не, не и на място като това. Ако търсеше оръжие, Лизи щеше да отиде по-навътре във Вирджиния за нерегистрирано оръжие и да намери провинциален битпазар или да го купи на черно от някой уличен ъгъл. Ако започнеше редовно да извършва необичайни пътувания щяха да загазят.

Не, Лизи щеше да загази.

Подслушвателните и проследяващите устройства в колата ѝ, в телефона и електрониката вече не бяха достатъчни. Хавиер трябваше да знае къде е тя по всяко време на денонощието. Не можеше да поеме риска Лизи да се измъкне от преследвачите си и да зареже колата, къщата и всичко, което бе познавала през последните три години. Въпреки че беше възвърнала частично паметта си, тя беше способна да направи точно това. Щеше да се уплаши, без да разбира какво става.

Ако избягаше, Лизи щеше да вземе раницата. Иначе защо си я беше купила? Едва ли щеше да ходи на училище или да се катери по планините. По дяволите, Хавиер щеше да вдигне шум, ако извадеше раницата от найлоновия плик. Знаеше в коя торба е, защото беше прочел какво си е купила Лизи, и че касовата бележка е закачена на плика с лютивия спрей.

Трябваше да види раницата. Как да го направи?

Можеше да бръкне в торбата, като издаде само леко шумолене. Най-добрият вариант беше да получи пълен достъп до раницата, но обстоятелствата не бяха в негова полза.

Той бръкна в джоба си и извади малка кесия, която съдържаше три мънички, почти незабележими проследяващи устройства. Имаше и още по-малки, някои бяха микроточки, но се поставяха по-трудно, а той не искаше да остава дълго в къщата. Хавиер извади едното проследяващо устройство. Беше ги сложил в отделни samozапечатващи се найлонови пликчета и ги беше надписал с различни номера, за да знае къде ги поставя. Той вдигна празното пликче към слабата светлина, проникваща през спуснатите щори, и видя цифрата две. Добре, номер две отиваше в раницата.

Работейки внимателно в мрака, тъй като не искаше да изпусне малкото чудо, Хавиер пъкна ръка в торбата. Найлонът изшумоля, но той се движеше бавно и постепенно и звукът беше тих като леко драскане. Напипа каишките, но това не беше достатъчно. Бръкна по-надълбоко и докосна капаче, което вероятно покриваше джоб с цип. Добре, въпреки че не виждаше какво прави. Внимателно обърна ръката си и прикрепил подслушвателното устройство към вътрешната страна на капачето.

След това също така бавно извади ръка от чантата.

Едното беше поставено, оставаха още две.

Той върна хавлията в кухнята, провря я през халката и внимателно изравни краищата.

Оттук нещата ставаха сложни.

* * *

Без да се колебае, Лизет тръгна към него, като се събличаше, докато се приближаваше. Не мислеше за нищо. Водеше се само от инстинкта и желанието си. Нуждаеше се от допира и проникването му в нея. Искаше да почувства как оргазмът ѝ набира сила, докато извика, когато стигне до върха. И щеше да го направи. В тази стая можеше да вика, колкото си иска, да взима каквото иска и да се отдаде на страстта си. Тук тя можеше да живее.

Х скръсти ръце на гърдите си и остана на мястото си. Чакаше я, но не се събличаше. Винаги чакаше. Лизет смъкна бикините си без колебание, смущение или страх. Стигна до него, вгледа се в тъмните му очи, усмихна се и започна да го разсъблича. Махна тениската му, зарови лице в топлите му голи гърди и вдъхна дълбоко. Той ухаеше толкова приятно и реално, че Лизет усещаше топлината на кожата му на лицето си и как косъмчетата на гърдите му гъделичкат носа ѝ.

Макар да знаеше, че е сън, това беше най-хубавият сън през живота ѝ.

Колкото и да беше страхотно преживяването, тя искаше повече от уханието му — много повече.

Лизет дръпна колана му и го разкопча, а после смъкна ципа на джинсите му, пъкна вътре ръка, уви пръсти около пениса му и го почувства как се втвърдява и изпълва шепата ѝ. От гърлото му се изтръгна дълбок стон, по-скоро хрипкав стон, не съвсем ръмжене.

Тя смъкна джинсите му. В реалния живот трябваше да се справят и с ботушите му, но това беше нейният сън и Лизет не искаше ботушите да ги бавят. Вече беше влажна, готова, празна без него. Испитваше желание да го събори по гръб, да го възседне и да поеме дълбоко твърдия му член, но тогава щеше да свърши и всичко щеше да приключи. Щеше да се събуди разтреперана и задъхана. Още не! Още не искаше да се събужда. Беше твърде рано. Започна да го докосва, да вдъхва уханието му и да вкусва всеки сантиметър на тялото му.

Х прокара пръсти в косите ѝ и я придърпа към себе си, уверявайки се, че тя няма да се изплъзне. Лизет обожаваше ръцете му — големи и силни, които можеха да убиват или да доставят удоволствие, да нараняват или да лекуват. Някои хора се страхуваха от тези ръце, но не и тя.

Х я повдигна и я понесе към леглото. Лизет го обичаше най-много така — гол, възбуден, нетърпелив. Когато Х беше нетърпелив, когато тя разтърсваше света му, както той нейния, Х я караше да се чувства... опустошена, ценена и обичана.

Петите ѝ висяха на сантиметри от пода. Тя се надигна. Желаше го толкова силно и той беше с нея. Лизет можеше да увие ръце около врата му и да се държи дори ако полетеше. И тъй като това беше сън, може би щеше да полети. Тя се засмя, отпусната в ръцете му, докато той вървеше към леглото... а после отмести поглед встрани и съзря лицето си в огледалото. Смехът ѝ замря, когато се втренчи в себе си. Гледаше предишното си лице, което ѝ бяха отнели. Лизет затвори очи и когато отново ги отвори, лицето ѝ беше новото, онова, което знаеше, че не е нейното.

Или беше нейното?

Кое беше истинското? Кое искаше Х?

Кое лице обичаше той?

И по-важният въпрос — обичаше ли я изобщо? След онова, което беше направила?

Той я сложи на леглото и Лизет вече не виждаше лицето си в огледалото. И по-добре. Не искаше да го гледа, а да се отдаде на чувствата си. Не желаше да си задава въпроси, а да прегръща Х и да следва движенията на тялото му.

За момент двамата само лежах на голямото легло, притиснали гърди, преплели крака, с разтуптени сърца. Гледаха се в очите, докато дъхът на Лизет секна. Мили Боже, той беше красив! Не хубав — в него нямаше нищо хубаво, но видян със сърцето ѝ, Х беше... красив.

И му беше все едно какво е лицето ѝ. Зад лицето Лизет беше същата и само това имаше значение за Х. Да, той я обичаше. Все още я обичаше.

Х започна бавно да я целува по шията, сякаш имаха всичкото време на света, но Лизет изведнъж беше сигурна, че не е така. Изобщо нямаша време, не и заедно. Тя щеше да живее в своя свят, а той — в

неговия, и вече нямаше да му принадлежи. Може би щеше да го сънува от време на време, ако ѝ провървеше.

— Сега — промълви Лизет.

Х издаде нещо средно между смях и ръмжене.

— Още не.

Тя понечи да каже: „Моля те“, но се отказа. Молбите само щяха да го накарат да не бърза.

Нямаха време.

Лизет потрепери. Не искаше сънят да свършва и нямаше търпение Х да проникне в нея. Можеше да лежи там цяла нощ и да го прегръща. Тялото ѝ тръпнеше, но тя знаеше, че трябва да чака.

Повече от всичко друго, повече дори от желанието, което все по-бързо я привличаше към него... Лизет не искаше Х да си тръгва. Никога вече.

* * *

Хавиер тръгна по коридора към спалнята ѝ. Движенията му бяха плавни като на призрак и стъпките му — безшумни, сякаш се носеше над пода. Последното, което искаше, беше да събуди Лизи. Беше тъмно. Тя нямаше да може да го види и машинално щеше да го помисли за изнасилвач или убиец. Всяка жена би си го помислила. По дяволите, дори да го видеше кой е, пак щеше да си помисли същото. В края на краищата, тя не го позна в аптеката. Ако се събудеше, запалеше лампата и го видеше облечен в черно и въоръжен, щяха ли в съзнанието ѝ да нахлуят спомени или тя щеше да се паникьоса и да се разкрещи? Хавиер заложи на паниката и писъците.

Вратата на спалнята ѝ беше открената. Лизи живееше сама и не беше необходимо да затваря вътрешните врати в дома си. Хавиер се вмъкна вътре, спря за миг и я погледна.

Електронният часовник и синята лампичка на безжичния телефон излъчваха достатъчно светлина, за да я види. Беше се свила на кълбо в леглото, тъмната ѝ коса беше разпиляна върху тънката възглавница, завивките бяха придърпани до врата ѝ и от тях стърчеше босият ѝ крак. Някои неща никога не се променяха. Каквото и да бяха направили с лицето и съзнанието ѝ... дълбоко в себе си тя пак си

оставаше предишната Лизи. И Хавиер, и останалите трябваше да се досетят, че един ден тя ще избяга от затвора, в който я бяха хвърлили.

На нощното шкафче, на няколко сантиметра от светещия часовник, имаше някакъв висок флакон. Хавиер се усмихна. Обзалагаше се на живота си, че това е спрей против оси или нещо подобно. Нямахте пистолет, поне все още, но Лизи се беше въоръжила. До флакона беше поставен мобилният ѝ телефон, а до него — батерията. Докато Лизи не сложи батерията, телефонът не можеше да бъде проследен. Да, тя излизаше от забвението и разчупваше оковите.

Още нещо за нея беше вярно. Лизи беше маниачка по чантите. Обожаваше ги и пестеше пари да си купи някоя хубава кожена чанта вместо няколко евтини. Другите жени, които Хавиер беше обучавал или с които се бе обучавал, пренебрегваха чантите в полза на джобове или ранички, но не и Лизи. Тя държеше на чантите си. И не захвърляше избраната чанта някъде из къщата, а винаги я занасяше в спалнята и я слагаше на стол. Можеше и да премести стола, но чантата оставаше на него.

В момента столът в спалнята беше на метър от главата на Лизи, от другата страна на нощното шкафче. Чантата беше бяла и Хавиер лесно я забеляза. Имаше дълга дръжка. Това беше сложното. Лизи може и да нямаше пистолет, но беше добър стрелец и ако го напръскаше в очите със спрея против оси, Хавиер временно щеше да ослепее. И тогава един Господ знаеше какво щеше да направи тя с него, докато той беше в такова неизгодно положение.

Хавиер закачи с пръст дръжката и безшумно повдигна чантата, взе мобилния телефон от нощното шкафче и тихо излезе от стаята. Кухнята, където имаше повече светлина, щеше да бъде най-доброто място, където да го направи.

Той сложи чантата на кухненския плот и се залови за работа. Готвеше се да постави друго проследяващо устройство — този път обозначено с цифрата едно — във вътрешния джоб с цип, когато изведнъж спря. Лизи беше фанатичка по чантите и сигурно имаше повече от една. Сменяше ги редовно, за да подхождат на дрехите или на настроението ѝ, или каквато ѝ беше необходима за деня. Утре можеше да вземе друга чанта.

Хавиер видя как е поставено портмонето ѝ, а после внимателно го извади и го отвори. Беше кожено, по-голямо от онези, каквито обикновено носеха жените, и имаше отделение за чекова книжка. Вътре обаче имаше пари в брой, двеста долара. Имаше и две кредитни карти, шофьорската ѝ книжка, осигурителна карта и няколко касови бележки. Хавиер се опита да прочете датата на едната, но светлината не беше достатъчна, а и нямаше време.

Той предположи, че която и чанта да вземе, Лизи ще сложи вътре портмонето. Извади банкнотите, остави ги настрана, постави мъничкото проследяващо устройство под прокъсаната подплата, върна парите точно както ги беше намерил, и пъкна портмонето в чантата.

Следваше мобилният телефон. Щом беше достатъчно умна, за да извади батерията, това означаваше, че Лизи смята да го носи със себе си. Новият телефон, с който беше сменила счупения в петък, беше обикновен, с капаче. Лизи не си бе купила смартфон и това беше добро решение от нейна страна. Хавиер обикновено поставяше проследяващото устройство в отделението с батерията, но щом тя изваждаше батерията всеки път, след като използваше телефона, това увеличаваше риска или да го види, или неволно да го извади и изхвърли.

Хавиер разгледа телефона. Светлината в кухнята беше по-добра, но все пак не достатъчно силна, затова той действаше и пипнешком. Имаше малко скрити места и гънки и никое от тях не беше подходящо. Той пробва края на капачето на клавиатурата. Беше гумен, а не от твърда пластмаса. Пъкна нокът под ръба, повдигна го, постави проследяващото устройство под капачето и го затвори. Мястото не беше идеално, но изборът му беше ограничен, защото не можеше да използва отделението с батерията.

Той взе телефона и чантата, отиде в спалнята и ги остави на местата им, като внимаваше телефонът да не изтрака върху нощното шкафче, докато го слагаше.

Пое си дълбоко дъх и погледна Лизи.

Ако тя се събудеше, той нямаше къде да се скрие. Ако отвореше очи, Лизи щеше да го види на светлината на електронния часовник. Но сега, когато беше близо до нея, не можеше да се откъсне, още не. Желанието му се изостри, когато я видя в аптеката. Луксът да гледа как спи можеше да му коства напръскване със спрей против оси в очите.

Лизи. Гъста, тъмна коса, леко вълниста, сега разрошена в съня ѝ. Очертанията на лицето ѝ бяха различни, но извивката на устните беше същата. Както и босият крак.

Уханието ѝ беше същото.

Ръцете му помнеха докосването до нея.

Някога я приковаваше под себе си и я любеше, докато тя започнеше да вика. И после тя правеше същото с него, въпреки че го дразнеше и му казваше, че тъй като е мъжествен, виковете му звучат като ръмжене.

Пръстите му се свиха, когато устоя на непреодолимото желание да протегне ръка и да я докосне. Пенисът му потрепна. Искаше повече от това. По дяволите, трябваше да се махне, преди да направи нещо абсолютно глупаво.

Хавиер се измъкна навън по-малко от двадесет минути след като беше влязъл в къщата. Все още валеше и дъждът беше божи дар. Колата със съгледвача още беше на мястото, но той не забеляза движение вътре. Може би дъждът беше приспал мъжа въпреки кафето. Или може би се беше съсредоточил да се облекчава в шише. Хавиер също беше участвал в наблюдение и знаеше как е. Радваше се, че не е на мястото на човека в колата.

Той заключи безшумно двете ключалки на вратата на кухнята, а после се промъкна покрай задната страна на къщата и тръгна в сенките. Когато се отдалечи през две къщи от колата за наблюдение, ускори крачка. Искаше по-бързо да се върне в пикапа си, да провери лаптопа и да се увери, че проследяващите устройства работят. След това, при положение че всичко е наред, щеше да се прибере вкъщи и да поспи, преди Лизи да се събуди и да започне деня си.

Трябваше да е подготвен. Лизи се будеше и играта скоро щеше да загубее. Хавиер знаеше на коя страна ще премине. Беше направил избора си преди години и добър или лош, щеше да се придържа към него.

Лизи беше жива, но всъщност не живееше.

Майната му на всичко. И неговият живот не беше пълноценен.

* * *

В съня ѝ Х разтвори краката ѝ по-широко с коляно и после проникна дълбоко в нея. Тя изстена, но не от болка, а от облекчение, удоволствие и чувство за свързаност, каквото не беше изпитвала дотогава. Лизи беше част от него и той беше част от нея.

Изведнъж над леглото се появи огледало. Тя беше сигурна, че не беше там по-рано. Беше голямо колкото леглото и отразяваше съня ѝ. Лицето... С кое лице беше? Старото или новото? Имаше ли значение?

Лизи можеше да затвори очи и да избяга от обезпокоителния образ, но вместо това се съсредоточи върху Х, широките му рамене, мускулестия гръб и твърдия, заоблен задник. Той имаше най-хубавия задник, който беше виждала. Телата им бяха преплетени на леглото. Кожата ѝ изглеждаше бледа пред слънчевия загар на неговата, а тялото ѝ — меко пред неговата твърдост. Х беше едър и почти я поглъщаше. Но колкото и да бяха различни, двамата си пасваха. Тя огледа силните му крака и как се движи той... сега по-леко, почти нежно. Гласкаше се в нея в бавен ритъм, който постепенно се ускоряваше и засилваше.

Лизет затвори очи, докато се предаде и изпита оргазъм. Извика, изопна гръб, вкопчи се в Х и почувства как той се излива дълбоко в нея...

Х прошепна нещо, но тя не разбра какво каза. Лизет се намръщи и отвори уста да попита: „Какво?“ Той беше казал нещо важно. Не беше човек, който бърбри само за да чуе гласа си. Преди да произнесе тази единствена дума и Х да отговори...

Лизет отвори очи. Тялото и се извиваше вълнообразно, всеки мускул беше напрегнат... и после се отпусна, сваляйки напрежението от мускулите си, докато сякаш се разля на леглото. Чувстваше се отпусната и натежала.

Трябваше по-често да ходи в „Уолгрийнс“. Ако Х редовно се отбиваше там, може би отново щеше да го види. Може би този път нямаше да се стресне и да избяга като уплашен заек. Можеше да му каже телефонния си номер, да го покани да пият кафе и после...

Да. Лизет Хенри, закадняяла за секс ловджийка на мъже. Сякаш реалният живот беше като сънищата. Сякаш мъжът нямаше съпруга или любовница. Или и двете.

Навън валеше. Тя затвори очи и се заслуша в барабаненето на дъждовните капки по стъклото на прозореца. Звукът беше успокояващ и можеше да я приспи отново, въпреки че тъмните часове се изнизваха

и приближаваше зазоряване. Лизет се запита дали пак ще сънува Х, или тази част от нощта е приключила. И дали щом утрото настъпи, ще забрави подробностите на съня.

В момента сънят изглеждаше толкова реален, че тя беше почти сигурна, че долавя мириса на Х.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фелис Макгауън никога не губеше време да се тревожи за обществено положение и привилегии или за някой от всичките други капани за себелюбието, които занимаваха повечето хора във Вашингтон. В един идеален свят тя би имала личен шофьор, който да я докара пред прага на мястото, където отива, и никой да не поставя под въпрос авторитета ѝ. Това бяха двете точки в списъка с личните ѝ желания, но светът не беше идеален, затова Фелис ги забрави и се изправи пред реалността.

В случая реалността беше, че трябваше да излезе навън на дъжда като всеки друг, че повечето добри планове обикновено отиваха по дяволите и че заради естеството на играта се налагаше да отиде при Ал Фордж, вместо той да дойде при нея. Не че се съмняваше в готовността му да го направи, но сега тя работеше в Агенцията за национална сигурност и не го искаше там, нито вечно слухтящите любопитковци да ги видят заедно. Взаимоотношенията им бяха напълно неофициални и трябваше да останат такива за доброто и на двамата.

Донякъде положението ѝ беше по-леко от това на Ал. Тя не беше замесена в неофициалното ежедневно наблюдение на Субект В. Ал не само че го ръководеше, но и официално работеше под големия чадър на Националната сигурност. Онова, което всъщност правеше, беше обвито в пластове свръхсекретни документи и вероятно дори президентът нямаше пълно досие за него. Фордж беше започнал в Министерството на финансите, после в Тайните служби и накрая се бе прехвърлил в Министерството на правосъдието, а оттам само един бог знаеше всичко, с което се занимаваше.

АНС имаше козове срещу всички в системата — с изключение може би на бездомниците и неколцина отшелници, но Фелис не можа да получи достъп до всичко във файла за Ал. Имаше празноти, които вероятно съответстваха на някои интересни международни събития, но тя не се беше опитала да търси съвпадения. Когато настъпеше

критичен момент, страната се нуждаеше от хора като Ал... И Фелис имаше празни места в досието си.

Сега с предишната работа на Ал се занимаваше Хавиер. Но Ал винаги държеше личния си компас, насочен във вярната посока, което означаваше в интерес на страната, докато Хавиер беше непредсказуем. Когато той започна работа, Фелис си помисли, че Хавиер е непоколебимо лоялен като Ал и че способностите му са изключителни, но постепенно той кривна от правия път. Доверието ѝ в него беше рухнало през последните четири години. Ал обаче все още му вярваше и това имаше повече тежест, отколкото той вероятно съзнаваше.

Фелис не разсъждаваше за онова, което бяха направили. Не можеше. Всеки път, когато се замислеше за това, ѝ се гадеше. Съзнанието ѝ разпознаваше необходимостта и оплакваше резултата. Всички бяха загубили частица от душата си в онзи ден, частици, които нямаше да си възвърнат, колкото и всеотдайни да бяха в работата си.

А сега и проблемът със Субект В. Никой не искаше да я елиминира, но всички признаваха, че тя е най-слабата брънка, която не само че можеше да завлече всички надолу, но и да нанесе непоправими щети на страната. Въпреки мнението на Ал Фелис не изгаряше от нетърпение да издаде заповедта, макар да разбираше, че този ход може би ще е необходим, докато Ал не искаше да го признае.

Проблемът беше, че известно време всички от екипа бяха много близки, а хората, които преживяват заедно такива напрегнати събития, развиват чувство за семейност и обвързаност. Лоялността на Ал към екипа му беше пословична. Но Субект В беше част от екипа. Тя беше инструмент, който екипът използва.

Те смятаха да елиминират заплахата, която тя представляваше за тях. Докато не се превърнеше в заплаха, Фелис нямаше нищо против да я остави да живее.

Докато не се превърнеше в заплаха.

Започнаха обаче да се появяват обезпокоителни детайли, всеки — дребен и лесно обясним. Но погледнати като цяло, детайлите оформяха съвсем различна картина, която Фелис мислеше, че не могат да си позволят да пренебрегнат. И картината показваше, че Субект В се превръща в заплаха.

Сградата, където се извършваше наблюдението над Субект В, беше обикновена двуетажна къща с червени тухли. Надписът на

вратата гласеше „Временни услуги Капитолий“. Ако някой случайно влезеше, търсейки временна работа, като замества болен или отишъл на почивка служител, вътре имаше рецепция, секретарка и „управител“ и ако се наложеше, наистина можеше да се намери временна работа. Но тъй като фасадната фирма нямаше вписан в указателя телефон, не се рекламираше и всъщност бизнес не съществуваше, това никога не се беше случвало. От време на време на някой не особено умен тип му хрумваше мисълта, че „временни услуги“ е евфемизъм за момичета на повикване, и влизаше, за да договори цена, но това беше всичко. Два пъти дойдоха хора, за да ги упътят.

Сигурността вътре беше изключителна. Фелис кимна на секретарката, която беше въоръжена. Отпечатъкът на палеца ѝ отвори първите двойни подсилени врати и оттам тя продължи през допълнителни нива на защита, докато стигна до горния етаж. Естествено, нямаше абсолютно непревземаема сграда. Винаги имаше начин да влезеш вътре или да я разрушиш. Тази сграда обаче не беше в центъра на властта или на действието и беше толкова невзрачна, че беше почти незабележима.

На най-основното си ниво сградата функционираше като разузнаване и поддръжка. Ал Фордж ръководеше тайните операции и един много малък процент, напълно изолиран от другите, се занимаваше с наблюдението на Субект В.

Ал беше зает в момента и Фелис помоли да му предадат, че е дошла, и отиде в Аквариума да чака. В нейния свят имаше много малко възможности за тишина и в Аквариума беше абсолютно тихо, с изключение на собственото ѝ дишане, стъпките ѝ, леките звуци, които издаваше. Никой не я наблюдаваше, никой не преценяваше реакциите ѝ, никой не чакаше решение — е, поне в момента. Тя си избра френско кафе, направи си една чаша и седна да се наслаждава на уединението си. Ал нямаше да я накара да чака дълго, затова трябваше да се възползва максимално от ситуацията.

Фелис трябваше да вземе някои решения, които нямаше да бъдат леки. Не можеше да пренебрегне предупреждението на Ал, че Хавиер знае къде живеят тя и дъщеря ѝ. Ал го изрече като предупреждение и Фелис го бе приела като такова.

Можеше да подмине всяка предполагаема опасност за себе си, защото беше приела тази вероятност още от самото начало, но когато заплашваха детето й... Ашли беше сърцето й. Фелис не можеше да понесе мисълта, че с дъщеря й може да се случи нещо и че Ашли няма да изживее живота си докрай, няма да обича и да бъде обичана, няма да има деца, няма да остарее и да види как семейството й расте, и няма да има удовлетворяваща кариера. Тя искаше всичко това за дъщеря си и още. Искаше всичко. Колкото и да беше егоистично, Фелис искаше да види и внуците си един ден.

Тя не би понесла за нищо на света заплаха за дъщеря си, която беше нейният живот.

Фелис не можеше да я изпрати някъде и да я скрие от всички опасности. Ашли беше на друг континент и правеше докторска дисертация в Станфорд. Тя беше отлична студентка, много амбициозна, готова да си скъса задника от работа, за да постигне целите си. Но Ашли беше и млада, и дори ако Фелис й обяснеше каква е заплахата, не би разбрала сериозността на положението и не би съдействала с прекъсване на плановете си.

Следователно трябваше да бъде направено нещо с Хавиер.

В същия миг Ал влезе в Аквариума. Каквито и да бяха мислите му за присъствието й тук, толкова скоро след последното й посещение, лицето му беше безизразно. Той би разорил казината в Лас Вегас, ако някога решеше да играе покер.

— Какво става? — небрежно попита, приближи се до кафемашината и си избра цедка.

Ал не беше небрежен човек. Той можеше да се престори на такъв, ако иска, но винаги мислеше, преценяваше и се опитваше да насочи събитията в своя полза. Ал знаеше защо е дошла Фелис.

Въпреки това тя методично описа ситуацията и намеренията си — поне някои.

— Субект В показва признаци на... нестабилност — каза. — Нищо драматично, но различно от обичайната й установена практика.

Ал изчака, докато чашата му се напълни, взе я, отпи глътка и равнодушно попита:

— Какви?

Фелис изпита раздражение, че той задава този въпрос, защото бяха поставили проследяващи устройства в колата на Субект В и

знаеха къде е ходила вчера следобед. Тя никога не взимаше Ал за глупак и той ѝ връщаше услугата. Щом Ал играеше този танц, имаше причина.

— Не мислиш ли, че да отиде в търговски център чак във Вирджиния, като подмине няколко мола със същите магазини, които са много по-наблизо, не е нарушаване на установената ѝ практика? — Фелис вложи в тона си само леко любопитство.

Ал въздъхна.

— Направила ли е нещо престъпно в тези магазини?

— Отишла е в магазин за спортни стоки.

— Какъв ужас — отвърна той с толкова безизразен тон, че неизказаната ирония прозвуча по-остро, отколкото ако беше креснал.

Фелис неволно се усмихна, защото обичаше остроумните отговори.

— Кредитната ѝ карта показва, че си е купила маратонки, спортен екип и спрей против оси — добави Ал.

Тя махна с ръка пренебрежително.

— Знам. Знам също, че в картата ѝ не са регистрирани покупки от други магазини, затова или е платила в брой за онова, което е купила там, или е отишла точно в онзи магазин и никъде другаде. Отново е подминала други, по-близки магазини за спортни стоки. Защо е отишла точно в онзи? И защо толкова далеч във Вирджиния?

— Може би не е смятала да спира някъде и импулсивно е отишла да се разходи с колата.

— Моля те — рече Фелис, оставяйки недоизказано: „Не ставай глупав“. — Тя е програмирана да не бъде импулсивна. Щом става импулсивна, тогава процесът се руши. И да отиде спонтанно на разходка с колата не е единственото различно нещо, което прави.

— А какво друго?

— Излязла е да тича късно вечерта вчера, след като се е прибрала вкъщи. Нашият човек е останал с убеждението, че тя започва да тренира.

— Това е само нечие убеждение и предполагам, че използваш хора, които не знаят нищо за нея. Купила си е маратонки и нов спортен екип вчера и после е излязла да потича. Това не е точно неочаквано. Може би колегите ѝ в офиса са започнали да говорят за диети, влизане във форма и тя е решила да последва примера им.

Фелис се замисли.

— Допустимо е — съгласи се най-после, защото наистина беше така. Малко на ръба, но все още в границите на допустимото. — Ако беше активирала новия мобилен телефон, който си е купила, а тя не го е сторила. Направила си е труда да си купи нов мобилен телефон, но все още не му е сложила батерията. По дяволите, защо не им е казала да го активират в магазина? Било е в събота. Сега е вторник. Всичките тези дребни неща, взети заедно, оформят картина, която не ми харесва.

Ал не каза нищо и това означаваше, че въпросът с мобилния телефон безпокои и него. Поведението на Субект В не беше обичайно. Пътуването ѝ с колата, импулсивното пазаруване и вечерното тичане не ѝ бяха присъщи, но не бяха и достатъчни, за да предизвикат паника.

Но не можеше да си обясни мобилния телефон. Кой си купуваше мобилен телефон и не му слагаше батерията? Хората като тях, ето кой. Хората, които знаеха, че ако сложат батерията, ще активират джипиеса, който ще излъчи сигнал и ще позволи да ги проследят. Хората навсякъде по света доброволно носеха автоматични проследяващи устройства, които, като се имаше предвид природата на света и правителствата, един ден можеше да бъдат използвани за издирването и контролирането им.

— Всичко започна, когато пряката ѝ шефка вероятно я е подсетила за разликата в периода от време — продължи тя, подхождайки към същността на проблема, — ето защо трябва да предположим, че това е отключило някакво психическо пренастройване.

— Дори на повърхността да избият някои качества на предишната ѝ личност, това не означава, че паметта ѝ се възвръща — отвърна Ал. — Тя няма как да получи достъп до никакви данни, нито как да знае откъде да започне. Дори да потърси, ще намери само празнота от две години. Цялата документация е заплетена и води до задънени улици. Знаеш това. Погрижили сме за всичко.

— Освен ако и паметта ѝ се възвърне.

— Какви са възможностите за това? Не е ли по-вероятно да те удари гръм, когато излезеш навън?

— Да, разбира се, като се има предвид, че вероятността да те удари гръм е изненадващо голяма. Но кажи ми точно какво можем да си позволим със Субект В?

Фелис го хвана натясно с този въпрос. Единственият логичен отговор беше нула. Никакъв.

Тя искаше Ал да приеме ситуацията и да престане да покровителства Субект В. И Фелис имаше ресурси, но не толкова добри като неговите. Ако той контролираше хората и ѝ позволише тя да контролира действията, можеха да се справят с положението — може би с известни щети и съмнения и подозрения, преследващи ги до края на живота им, но поне нямаше да прекарат този живот в затвора, при това със смъртна присъда.

— Мисля, че опасенията ти са излишни — заяви най-после Ал.
— Дори да си е спомнила нещо, какво ще направи? Тя най-много от всички ще иска да си затваряме устата.

— Имам още един въпрос за възможностите. Каква е вероятността тя да си върне паметта?

— Като се има предвид процесът, истинско чудо е, че тя изобщо функционира като човешко същество — троснато отвърна Ал.

— Тя се съгласи да го направим.

— Само защото другата възможност беше куршум в главата.

Фелис почувства, че главата започва да я боли, и разтърка челото си. Нищо в тази ситуация нямаше да е лесно. Ал очевидно нямаше да поеме отговорността, въпреки че признаците на опасност им удряха шамари в лицето. Фелис трябваше да поеме нещата в свои ръце и да го направи по своя начин, но на Ал каза:

— Добре. Ще я държим под око. Моли се да си прав или горим всички.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откритието, че в края на краищата не е в толкова лоша физическа форма, беше приятна изненада, мислеше си Лизет, докато се приготвяше за сутринта. Имаше само лека мускулна треска, нищо сериозно. Когато днес следобед се върнеше от работа и вечеряше по-обилно, отколкото само протеиново блокче, отново щеше да излезе да бяга — този път малко по-надалеч и може би по-бързо. Вероятно не трябваше да го прави и да даде на мускулите си един ден почивка, но вече изгаряше от желание да отиде да тича.

Лизет се качваше в колата си на алеята пред къщата, когато Маги излезе на верандата си. Беше облечена с долнище на анцуг и тениска.

— Лизет, почакай!

Леко раздражена и разтревожена, тъй като в дневния ѝ ред не влизаше сутрешно бърбене, тя спря и погледна съседката си.

— Трябва да отивам на работа...

— Знам, няма да те бавя. — Маги забърза към края на верандата и ѝ махна с ръка да се приближи. Този път не беше с малкото кученце, въпреки че веднага щом забеляза този факт, Лизет чу кучето да лае в къщата, протестирайки, че са го оставили само.

Примирена, тя отиде до верандата, стъпвайки предпазливо по влажната от росата трева. Не искаше да отиде на работа с мокри крака.

— Случило ли се е нещо? — попита.

— Може би. — Маги беше без грим и изглеждаше по-млада. — Слушай... Не се обръщай, но от вчера на улицата е спряла непозната кола. Една кола тръгна в седем сутринта и друга зае мястото ѝ. Сякаш наблюдават някого. Тази работа не ми харесва. Кара ме да се чувствам особено. Чудя се дали не оглеждат къщите в квартала и не търсят коя да обрат.

Странно е, че когато някой ти каже да не гледаш нанякъде, трудно се въздържащ. Лизет се съсредоточи да не поглежда. По тялото ѝ полазиха ледени тръпки. Не знаеше дали да изпитва благодарност или ужас.

„Не поглеждай.“ Тя се помъчи да измисли какво да каже.

— Не трябва ли да извикаме полицаите и да ги накараме да проверят?

— Не знам. — Маги не гледаше към Лизет. — Струва ми се притеснително.

Ако банда крадци оглеждаха квартала, Лизет знаеше точно какво да направи — и изведнъж се сети как да се справи и с другата вероятност.

— Аз ще се погрижа — заяви. — Благодаря ти, че държиш под око нещата.

Маги сякаш малко се стресна.

— Какво ще направиш?

— Ще запиша номера.

И Лизет го записа. Не беше необходимо да излиза на заден ход от алеята, защото вчера следобед беше направила това в съответствие с новия ѝ начин на паркиране. Тя включи двигателя, огледа внимателно всички коли, спрели на улицата, и почти веднага забеляза натрапника, въпреки че автомобилът му беше невзрочен — бежов семеен седан. Знаеше кои коли са на обитателите на тази улица и седанът не беше една от тях. И вътре седеше мъж, който се беше прегърбил на една страна, сякаш се опитваше да се скрие. Ако не я бяха предупредили и не го беше потърсила, Лизет можеше да мине покрай него, без да забележи нещо необичайно.

Той беше паркирал така, че ако тръгнеше по обичайния си маршрут за работа, тя щеше да се насочи в противоположната посока от мястото, където беше спрял, и да подкара по улицата след нея. Това означаваше, че Лизет няма да види лесно регистрационния му номер.

Освен това мъжът можеше да извади пистолет и да стреля по нея, но тя не мислеше, че ще го направи. Той само я наблюдаваше. Не знаеше защо, нито кой е този човек, но засега никой не се беше опитал да ѝ стори нещо лошо. И ако Маги наистина беше видяла евентуални крадци, те едва ли щяха да са въоръжени, защото присъдите за въоръжен обир бяха много по-големи.

Тя предпазливо спря в края на алеята, огледа се наляво и надясно, за да види дали не идват коли, и излезе на улицата. След това веднага удари спирачки, даде на заден ход и със свирещи гуми се стрелна назад към подозрителната кола. Профуча покрай седана на

задан ход и видя стреснатото лице на мъжа, който гледаше през стъклото.

Щом мина покрай него, Лизет отново удари спирачки, бързо записа номера му, изравни се с него, спря и смъкна стъклото.

— Хей — ядосана изкрещя тя и му показва тефтерчето, в което беше записала номера му. — Ако търсиш коя къща да обереш в този квартал, по-добре размисли, защото имам номера ти.

Мъжът изглеждаше втрещен, сякаш Лизет беше блъснала колата му.

— Аз... Какво? Не. Не съм... Честна дума... Това не е...

— Тогава се разкарай от тази улица — извика тя. — И не ми кавай, че чакаш някого от толкова много време. Мислиш ли, че хората не са те забелязали? Махай се!

Той потегли.

Лизет забеляза, че сърцето ѝ бие бързо, докато го гледаше как зави в първата пресечка и се скри от погледа ѝ, но усещането беше приятно, сякаш беше опиянена. Тя вдигна стъклото, смъкна другото, вдигна палец на Маги и се усмихна, докато минаваше покрай нея. Съседката отвърна на поздрава ѝ.

„С един куршум — два заека“ — доволно си помисли Лизет. Ако мъжът беше крадец и оглеждаше къщите, тя го беше прогонила. Ако беше частен детектив или нещо подобно и я следеше, Лизет пак го беше разкарала, но той щеше да докладва, че са го забелязали съседите и тя е записала номера му и го е обвинила, че е крадец. Лизет все още съумяваше да се движи извън обсега на радара.

* * *

Веднага щом зави, мъжът в бежовата кола набра номер на мобилния си телефон.

— Разкриха ме — съобщи. — Една съседка ме забеляза. Видях ги да разговарят. После обектът записа регистрационния ми номер и ме обвини, че оглеждам къщите, и че ще съобщи номера ми на ченгетата, ако станат кражби.

От другия край на линията настъпи мълчание, докато наставникът му преценяваше последиците.

— Сигурен ли си, че не те е забелязала преди това?

— Не мога да бъда сигурен, но видях, че съседката поглежда през прозореца няколко пъти и веднага щом обектът излезе, за да отиде на работа, съседката излезе на верандата и я извика да говорят.

— Добре. При всички случаи ти изгаряш. Ще уведомя клиента.

* * *

— Прекратете наблюдението — заповяда Фелис тридесетина секунди по-късно.

Тя затвори и после изтри историята на обажданията от телефона си. Отсега нататък щеше да действа по своя начин.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна пак имаше задача на обяд — да купи нови маратонки на малкото си дете, което неизвестно защо беше решило да пусне едната от старите си в тоалетната, което бе наложило посещение на водопроводчик — и Лизет имаше задача, затова тръгнаха в различни посоки.

Както обикновено, уличното движение по обяд беше отвратително. Отиването до банката продължи два пъти по-дълго, отколкото в ненатоварен час. Лизет донякъде се зарадва на забавянето, защото чувстваше, че онова, което се готвеше да направи, е или важно, или глупаво, и не беше сигурна кое от двете.

Колко пари да изтегли? Беше успяла да спести няколко чека и продължаваше да го прави, но трябваше да изплаща ипотеката и битови сметки, а имотите във Вашингтон, дори в по-отдалечените райони, не бяха евтини. Лизет имаше известна сума в спестявания, въпреки лихвата, която беше толкова ниска, че едва ли не плащаше на банката да държи парите ѝ, за да бъдат в безопасност. Повечето ѝ спестявания се удържаха от заплатата.

Тя имаше приблизително пет хиляди долара в банковата си сметка, но оттам автоматично приспадаха вноските за ипотеката и ако я опразнеше, нямаше да може да ги изплаща. Мисълта я ужаси. Лизет никога не беше пропускала, нито закъснявала да плати сметките си.

Ако обаче ѝ трябваха пари, за да оцелее, ако се наложеше внезапно да избяга...

Изтеглянето на две хиляди изглеждаше добър компромис. Лизет щеше да има достатъчно пари, за да живее и да изплаща ипотеката, поне за следващата вноска. След това не знаеше какво ще стане.

Може би се преобразяваше в един много по-спонтанен човек и знаеше всякакви шпионски номера, но не можеше да пропусне да плати някоя сметка.

Шпионски номера? Мисълта беше наелектризираща. Мили Боже! С това ли се беше занимавала?

В известен смисъл имаше логика, но беше страшно. Не се виждаше като шпионка. Но пък от друга страна, ако ѝ бяха промили мозъка, което я бе превърнало в друг човек, тя не би го разбрала, нали?

Заболя я главата и Лизет прие това като знак да престане да мисли по този въпрос и да пристъпи към работа. Главоболието поне беше нормално и не я бе атакувало от засада. Може би беше знак, че тя се приспособява или... нещо друго. Лизет въздъхна. Всичко, изглежда, имаше многобройни вероятни обяснения и как, по дяволите, можеше да отгатне правилния отговор, когато най-смислените обяснения бяха онези, които имаше чувството, че са грешни?

В банката имаше много хора. Лизет погледна часовника. Ако искаше да обядва, трябваше да си вземе нещо и да го изяде, докато се връща в офиса.

Когато приключи прехвърлянето и прибра две хиляди долара в брой в портмонето си, разполагаше с половин час до края на обедната почивка. Недалеч от офиса имаше ресторант, който предлагаше скара. Не беше любимият ѝ, но поне сервираха бързо и щеше да спести време.

Хрумна ѝ да се обади и да поръча предварително, но това означаваше да сложи батерията в телефона, а Лизет и без това изпитваше безпокойство и не можеше да се реши да го направи. Сега телефоните я плашеха, защото мислеше, че някой може да подслушва всяка нейна дума.

Когато спря на паркинга на ресторанта, ѝ оставаха двадесет минути. Заведението беше доста посещавано. Неколцина посетители се хранеха на малобройните маси — поръчваха на бара, взимаха храната си в подноси и си избираха маса, а други си тръгваха с кутии храна за вкъщи. Зад бара имаше трима служители и за разлика от момичето в магазина за спортни стоки те, изглежда, харесваха работата си и дори се шегуваха с редовните клиенти.

Лизет си поръча сандвич в опаковка, за да може да го изяде по пътя към офиса. Мъжът зад бара, брадат и с голям корем, който беше достатъчно стар, за да ѝ бъде баща, ѝ намигна, докато ѝ връщаше рестото. Вероятно на всяка жена, която влезеше през тази врата, той намигаше и се усмихваше. Лизет го прецени като безобиден и се отправи към изхода. По-възрастната жена, която влизаше, ѝ задържа

вратата да мине. Лизет се усмихна, кимна и излезе навън, където миришеше на пушено месо.

Не направи и две крачки, когато забеляза черната кола, която бавно обикаляше паркинга, и двамата мъже, които оглеждаха колите. Шофьорът гледаше наляво, а пътникът — надясно. Лизет спря. Кожата ѝ настръхна. Може би си въобразяваше, но когато те стигнаха до нейната кола, шофьорът като че ли удари спирачки за миг, сякаш искаха да я огледат по-добре.

„Прецени заплахата.“

По дяволите, главоболие! Не сега!

Тя положи усилия само да гледа двамата мъже и да се съсредоточи върху тях.

Направи го и болката почти изчезна. И щеше да прецени заплахата, ако иска, по дяволите, ядосано си помисли Лизет.

Преценяването ѝ отне само миг. Пътникът беше навел глава сега. И двамата бяха с вдигнати качулки, сякаш криеха лицата си. Хората не ходеха с качулки, когато времето беше горещо.

Лизет не беше единственият клиент, който забеляза бавно движещата се черна кола и двамата вътре, които не се държаха като хора, дошли да обядват. Няколко души вървяха към колите си и един мъж спря внезапно. Езикът на тялото му красноречиво говореше за бдителност, докато човекът гледаше колата. Вашингтон беше прословут със стрелби от движещи се автомобили, почти винаги свързани с банди, но често имаше и случайните жертви.

Шофьорът се огледа наоколо и погледът му като че ли се спря на Лизет. Той вероятно каза нещо на спътника си, защото другият мъж вдигна глава и погледна право към нея.

След това мъжът се наведе през смъкнатото стъкло на колата и Лизет видя оръжието в ръката му.

Тя пусна сандвича и се хвърли встрани, машинално посягайки към пистолета, какъвто всъщност нямаше. Първият куршум излетя високо и разби дебелото стъкло зад нея. Наоколо се разхвърчаха парчета стъкло. Разнесоха се писъци. Човекът, който се беше спрял да гледа двамата мъже в черната кола, се хвърли на земята.

Лизет се претърколи и се скри зад тежък автомат за вестници. Машината нямаше да спре куршумите, но между стрелеца и Лизет имаше коли, затова той може би не я виждаше. Сърцето ѝ блъскаше в

гърдите и бученето в ушите ѝ, беше толкова силно, че тя едва чуваше писъците.

Повечето хора или се бяха проснали на бетона, или бягаха да се скрият, но един мъж стоеше вцепенен пред автомата за вестници, човек на средна възраст, който се оглеждаше като обезумял и все още държеше плика с храната за вкъщи.

— Залегни! — изкрещя Лизет.

Разнесе се още един изстрел. Човекът извика, пусна плика, изви тяло и се хвана за рамото. После се олюля и падна.

Лизет бързо надникна иззад автомата и видя, че стрелецът се прицелва в нея.

Тя се хвърли встрани. Третият куршум извади от строя автомата за вестници.

Лизет видя лицето на нападателя, поне част от него. Бял мъж на около тридесет и пет години, тежащ най-малко сто килограма. Той не стреляше безцелно, а гледаше право към нея.

Тя се претърколи отново и в бетона зад нея се заби друг куршум. Лизет се претърколи в противоположната посока и автоматът за вестници пое още един куршум. Тя се хвърли на другата страна и следващият куршум прелетя над главата ѝ и се заби в тухлената стена на ресторанта. Остри късчета от тухлите одраскаха ръцете ѝ, но не я раниха.

Мамка му! Лизет беше прикована на земята и нямаше оръжие, а стрелецът трябваше само да я държи в това положение, докато му се открие ясна видимост за точен изстрел.

Черната кола напредваше бавно и всеки момент стрелецът щеше да има по-добър ъгъл. Какво беше оръжието му? Той беше стрелял шест пъти. Револвер ли имаше или автоматичен пистолет? Колко патрона имаше в пълнителя?

Нещата не ѝ харесваха. Лизет нямаше къде да се скрие.

Братият мъж с големия корем, който ѝ беше намигнал, излезе с ловна пушка, допряна до рамото му. Вече не се усмихваше. Той натисна спусъка. Гърмежът толкова отблизо беше оглушителен.

— Проклети копелета! — изкрещя мъжът. Лицето му беше зачервено. Бързо презареди и допря пушката до рамото си с едно-единствено плавно движение.

Стрелецът извика и се наведе, а шофьорът настъпи газта. Колата занесе и задната броня закачи друг автомобил.

Ловната пушка изгърмя отново точно над главата на Лизет. Въздухът се изпълни с ругатни и насърчителни възгласи: „Давай, приятелю! Пръсни им задниците!“

Ушите на Лизет кънтяха от стрелбата. Стори ѝ се, че чува вой на полицейски сирени. Не беше сигурна.

Черната кола се изниза от паркинга, като едва не блъсна идващите насреща автомобили. Разнесе се свирене на гуми, докато злочести шофьори въртяха воланите, хванати във вихъра на развиващата се драма, без да са в състояние да направят нищо.

Това не беше неин проблем.

Тя скочи, грабна чантата си, която се беше смъкнала от рамото ѝ, докато се претъркаляше, за да не я застрелят, и хукна към колата си. Очакваше се всички присъстващи да останат, за да дадат показания пред следователите, но Лизет нямаше такова намерение. Надяваше се, че човекът с ловната пушка няма да има неприятности, защото тя бе избрала ресторанта му, за да си купи сандвич.

Това също не беше неин проблем.

Трябваше да се махне.

Вече приближаваше колата си, когато внезапно спря. Колата... Трябваше да я остави. Не можеше да поеме риска да продължи да я кара. Бяха я открили не само веднъж, а... Колко пъти? Пред магазина, същата кола, която видя в огледалото за обратно виждане, преди да я отхвърли като плод на въображението си, и всичките онези моменти, когато имаше чувството, че я наблюдават. Те знаеха каква кола кара и какъв е регистрационният ѝ номер. По дяволите, автомобилът може би дори имаше проследяващо устройство. Трябваше ѝ друга кола.

Лизет забеляза, че пристига нов клиент, който не знае какво става, освен че току-що се е разминал с катастрофа, когато трафикът пред него едва не беше размазал кола, излизаща от паркинга. Тя побягна към него, докато той отваряше вратата на колата си и слизаше, а след това се поколеба, когато най-после видя суматохата пред ресторанта.

— Какво става тук? — разтревожено я попита мъжът. Не се чувстваше заплашен от нея. Повечето мъже не се чувстваха заплашени от жена.

— Имаше престрелка — отвърна Лизет, когато се приближи до него, като се престори, че се е задъхала, и прецени колата. „Крайслер“, сребристосив като нейния, вероятно шестцилиндров.

— Какво? Убиха ли някого? — Той отстъпи назад, сякаш се готвеше отново да се качи в автомобила си.

— Не мисля. — Лизет забави крачка и хвърли поглед през рамо. Около ранения мъж се беше насъбрала тълпа. Човекът с пушката — управителят, собственикът или какъвто там беше — се беше втренчил в улицата, сякаш чакаше черната кола да се върне.

— Нали няма да си тръгнете, преди да дойдат ченгетата? — попита новодошлият и се намръщи. — Всички трябва да останат. Аз не видях нищо, но... Хей, добре ли сте?

Нямаше как да го направи лесно и да го убеди да вземе колата му.

— Съжалявам — искрено каза Лизет и го удари в гърлото — не достатъчно силно, за да го убие, но достатъчно силно, за да го накара да падне на колене, да изпусне ключовете и да се хване за гърлото, докато се мъчи да си поеме дъх. Тя грабна ключовете от асфалта, блъсна човека настрана, седна зад волана и включи двигателя с едно-единствено плавно движение.

Не ѝ пукаше дали ще го прегази, докато караше на заден ход по пътеката, и си помисли, че нямаше никаква полза да паркира готова за бързо бягство, щом се наложи да зареже колата си и да открадне някоя, която не беше в добра позиция.

— Съжалявам — повтори Лизет и погледна в огледалото, за да види мъжа, който се мъчеше да се изправи. Щеше да се оправи. Можеше да го срита в топките, но той не беше направил нищо лошо, затова тя избра единствената друга възможност, която беше сигурна, че ще има резултат. Но откъде знаеше как точно да го удари така, че човекът да падне, без да се съпротивлява, но да не пострада сериозно? Нямаше представа.

Не можеше да задържи колата дълго. Полицаяте вече пристигаха, щяха да бъдат тук всеки момент и сега трябваше да разследват не само стрелба от минаващ автомобил, но и кражба на кола. Лизет предположи, че ченгетата ще влязат в паркинга откъм главния път, затова заобиколи сградата и се измъкна през задния изход, обмисляйки кой е най-добрият маршрут.

Най-добър за какво? За бягство. Свобода. Оцеляване.

И в същия миг ги видя — стрелците в черната кола. Обикаляха, сякаш възнамеряваха отново да стрелят по нея, преди да дойдат ченгетата.

И те я видяха.

Лизет настъпи газта и зави по първата странична улица, до която стигна. Срещу нея се задаваха примигващи сини светлини. Страхотно. Тя караше откраднатата кола право към полицаите.

За миг си помисли, че може би ако спре ченгетата... Не, това можеше да я спаси за известно време, но щеше да свърши в ареста, защото току-що беше ударила човек и бе откраднала колата му. Нямаше да бъде в безопасност там. Щеше да бъде хваната в капан.

Поне ченгетата все още не я издирваха.

Може би. Мобилните телефони и радиопредавателите бяха по-бързи от всяка кола.

От този момент нататък Лизи престана да разсъждава и започна да действа инстинктивно. За миг изпита ужас, когато се вряза в трафика, така както беше направила черната кола. Разсвириха се гуми и клаксони. Един бял пикап едва не я блъсна странично. Жената в колата зад пикапа вдигна ръце от волана и закри очите си. Това не беше най-уместното нещо, което можеше да направи. Слава Богу, че удари спирачки.

Лизи обезпокоено погледна в огледалото за обратно виждане. По дяволите, беше нагласено за много по-високия от нея собственик. Тя протегна ръка, оправи го и после премести седалката по-близо до волана, защото едва достигаше педала за газта. Преследваше ли я черната кола? Не я виждаше, но това не означаваше, че не е там; само че пътят ѝ е препречен от превозните средства между тях. Щяха ли да рискуват, когато ченгетата бяха толкова близо? Може би да, а може би не. Колко много я искаха мъртва? Колко ядосани бяха, че тя не е в колата, която удобно можеха да проследят дори ако извадеше късмета да се отърве от тях за известно време?

Късмет, ами. Поне умееше да шофира. Лизи осъзна това в деня, когато се изплъзна от мъжа на паркинга на магазина, и още веднъж вчера, когато се наслаждаваше на високата скорост по магистралата. Ако се измъкнеше и сега, те нямаше как да я намерят.

И после какво?

Тя бягаше, за да спаси живота си. Един погрешен завой, една погрешна преценка, и щеше да е мъртва. И с тази скорост вероятно щеше да отнесе някого със себе си, може би дори няколко души. Лизи не искаше да наранява никого, но трябваше да избяга.

Ето я черната кола. Стрелкаше се между другите превозни средства също като нея, макар и по-безразсъдно. Една от колите излетя от пътя, разпръсквайки прахоляк.

Бягството нямаше да продължи дълго. Ченгетата вече разполагаха с описанието на откраднатата кола и можеше да се обадят на колегите си по-нататък по пътя. Полицията имаше ресурси — ленти с шипове, барикади, хеликоптери. Лизи не само че беше отмъкнала колата на онзи човек, но и беше замесена в престрелка, и те щяха да я издирват усилено, както и мъжете в черната кола. Забележеха ли я от хеликоптер, с нея беше свършено.

Уличното движение започна да оредява, отстъпвайки път на Лизет и на черната кола.

— Вече няма да изглежда случайно — измърмори тя. — Ще ме преследват до покрайнините на града и ще ме избутат от пътя или ще ме застрелят след това... Всички ще разберат, че сте ме екзекутирали.

Екзекуция? Да, това щеше да бъде. Лизи не знаеше на кого говори, но който и да беше, определено я ядосваше.

Тя свърна по следващата отбивка, която щеше да я изведе на магистралата. Двете колела на колата едва не се отлепиха от асфалта, когато направи острия завой. Пак се отправяше към Вирджиния. Бяха изминали няколко минути, откакто се измъкна от паркинга с откраднатата кола, и нямаше много време.

„Още не пускайте хеликоптерите, моля ви!“

Черната кола я последва на магистралата. Двигателят ѝ беше мощен от този на нейната и те безпроблемно я настигаха. Кракът ѝ беше настъпил педала на газта до пода, а те пак се приближаваха. Лизи погледна в огледалото, стисна волана и прецени момента. По-близо, по-близо. Черната кола се изравняваше с нея отляво. Двата автомобила се носеха един до друг със сто и петдесет километра в час. Мъжът на седалката до шофьора се прицели с черна пушка в Лизи през смъкнатото стъкло.

Тя удари рязко спирачки, завъртя волана, направи обратен завой и подкара в насрещното движение по четирите ленти на магистралата. По дяволите! Страхотна маневра! Къде се беше научила да прави това? Черната кола също спираше, но сега проблясващите светлини в далечината сигнализираха, че ченгетата пристигат.

— Мамка му! — извика Лизи и настъпи газта. Зрението ѝ беше замъглено от всичките коли, които идваха срещу нея. Да караш със сто и петдесет километра в час по магистрала беше страшно. Всяка скорост в насрещното платно на магистрала би главозамаяла и най-закоравелия адреналинов наркоман.

Тя излезе от пътя много по-бързо, отколкото искаше, но трябваше да го направи или щеше да се сблъска челно с голям товарен камион. Колата свърна към банкета, полетя за миг във въздуха, приземи се меко върху леко наклонения тревист хълм и се отправи към горичка. Мамка му! Дърво срещу кола. Дърветата винаги побеждаваха. Никак нямаше да ѝ е приятно, ако се пребиеше в шибано дърво, след като беше избягала от лошите.

Тя каза „шибано“.

За миг това я поразиха като най-невероятното нещо, което беше направила за последните, изпълнени с ужас петнадесетина минути.

Лизи завъртя волана и отпусна газта. Колата се разтреса и спря. Зъбите на Лизи изтракаха. Страната на пътника се блъсна в дърво.

И после Лизи изскочи навън. Грабна чантата си и хукна, отдалечавайки се от магистралата. В далечината все още се чуваха сирени, но тя не можеше да скрие колата. Следите от гуми ясно се виждаха в тревата, да не говорим за колоната автомобили, които хаотично бяха спрели зад нея. Всеки един от шофьорите можеше да посочи катастрофиралата кола.

Щяха ли да съумеят да я опишат добре, да обяснят как изглежда и как е облечена? Разказите на повечето очевидци бяха неточни. Те бъркаха цвета на косата и изчисляваха погрешно колко висок е човекът и на колко години, но мъжът е ловната пушка имаше глава на раменете и остро зрение. Но Лизи нямаше време да се тревожи за това. Тя трябваше да увеличи разстоянието и да се разграничи от цялата ситуация.

Докато бягаше през високата до глезените трева, си спомни, че не беше намерила време да избърше отпечатъците си от колата. Но

какво значение имаше? Онези, които се опитваха да я убият, знаеха много добре коя е и ако имаха отпечатъците ѝ в досие някъде... Кого заблуждаваше? Разбира се, че отпечатъците ѝ бяха в досие някъде. Най-важният въпрос беше дали са в автоматизираната система за разпознаване на пръстови отпечатъци, до която имаха достъп ченгетата, или в някакъв друг вид система.

Като имаше предвид характеристиките на местната и общата топография, Лизи не можеше да очаква, че ще остане неразкрита за дълго. Дърветата се разрешиха и отстъпиха пред асфалт и детска площадка, която беше виждала и по-добри дни, и улица с жилищни сгради от двете страни. Няколко души се разхождаха наоколо. Вероятно непрекъснато виждаха бягащи за здраве, но колко често виждаха бегач с делово облекло и с чанта? Въпреки учестеното си дишане, Лизи чу въртенето на перките на хеликоптер в далечината, вероятно на новинарски екип, но по-скоро полицейски. Чуха го и други хора, засенчиха очи срещу слънцето и погледнаха към небето. Над главите им можеше да прелети самолет, но никой нямаше да погледне, докато хеликоптерите винаги привличаха вниманието на хората.

Репортерите или ченгетата в хеликоптера щяха да търсят човек, който бяга, затова Лизи спря, стисна по-здравио чантата си, засенчи очи и погледна към небето също като хората около нея. В парка имаше няколко жени, много от тях с деца. Ако не бягаше, Лизи приличаше на всички останали.

Скрий се пред погледите на всички.

Тя стоеше и гледаше нагоре. Запита се дали някой на улицата би я определил като непозната, дали бяха забелязали, че тичаше, когато пристигна, че е задъхана и лицето ѝ е поруменяло. Но на улицата имаше много жилищни блокове и нямаше как някой да забележи, че тя не живее там, така както Мадисън, умното дете, което ѝ беше помогнало да обезобрази колата си, я беше забелязала в онзи малък жилищен комплекс. Боже, колко отдавна ѝ се струваше това, а бяха минали само... три дни.

Хеликоптерът летеше ниско, накланяйки се над магистралата, където цареше хаос. Оттук обаче никой не виждаше магистралата, нито задръстването.

— Какво става? — попита един мъж, без да насочва въпроса си определено към някого.

Никой, изглежда, не знаеше. Хеликоптерът зави и се върна по пътя, по който беше дошъл. Лизет погледна жената до нея, повдигна рамене и тръгна, сякаш знаеше къде отива.

Всъщност нямаше представа какъв да бъде следващият ѝ ход.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хавиер се наслади на така необходимия му сън в тайния апартамент на Дж. П. Холстън. Облегна се назад на стола и вдигна крака на бюрото. Можеше да спи в леглото си, но там можеха да го намерят, при това не неговите хора, и идеята му се стори рискована в момента.

Събуди го съобщение за сблъскването на Лизи с тъпаците от екипа за наблюдение. Господи, това беше толкова типично за Лизи, ловка и смела.

Никой не познаваше Лизи като него. Тя водеше играта, все още имаше логични обяснения за всичко. Караше ги да гадаят. Неговите хора наблюдаваха и щяха да му съобщят, ако се случеше нещо необичайно. Хавиер вече знаеше, че Фелис отново се е срещала с Ал много рано сутринта. Знаеше също, че след сблъсъка на Лизи със съгледвачите, които Фелис беше наела да свършат работата, те са изтеглени.

Би било умно да не притискат Лизи и да я оставят да се върне към ежедневието си. Най-важният въпрос беше дали знаят как да не я притискат. Фелис имаше прекалено голямо доверие в ума си и това означаваше, че постоянно подценява възможностите на другите да прецакат плановете и кроежите ѝ. В нейния свят тя трябваше само да издава заповеди и да очаква да ги изпълняват. В реалния свят хората непрекъснато не се подчиняваха на заповеди. Ако не беше в техен интерес, хората бяха изумително неотзивчиви.

Фелис сигурно беснееше, че Лизи е разкрила екипа за наблюдение, който ѝ беше изпратен. Ал вероятно... Кой знае? Не беше лесно да се предвиди какво би направил във всеки определен момент и именно затова той беше добър в работата си.

Фелис беше напълно непредсказуема. С Ал беше точно обратното. Тогава защо Хавиер вярваше повече на Ал?

Защото той беше преживял същите неща като Хавиер. Ал знаеше какво е да поеме жив огън и да го върне. Ал знаеше какво е да убие

някого. За него онова, което правеха, беше реално, а не абстракция. Преди пет години всички се бяха забъркали в неприятна ситуация, която след година се превърна в кошмар. Начинът, по който се справиха, ги обвързваше в деликатен и неловък съюз.

Всички трябваше да живеят със стореното. Всички, освен Лизи. Тя беше външен човек и преценена като ненадеждна. Като имаше предвид, че Лизи беше в епицентъра на плана, Хавиер не разбираше как може да е ненадеждна, но трябваше да признае, че ѝ беше много трудно да се справи после, и именно това наклони везните срещу нея. Тя беше съкрушена, затвори се в себе си и плачеше много. Решението беше куршум в главата или да бъде подложена на процеса. Лизи избра процедурата. Да, какъв избор само. Да изгуби живота си или да изгуби себе си.

Той самият тогава нямаше избор. И в двата случая Хавиер загуби Лизи и беше адски ядосан.

Тактиката обаче му беше абсолютно ясна, затова въпреки че не можа да спре снежната топка, търкаляща се по склона, още от самото начало работеше върху капаните си. Когато забеляза, че Хавиер не спазва стриктно заповедите като добър малък войник, и се приготви да се обърне и срещу него, Фелис откри, че ако той претърпи поражение, ще завлече и нея заедно с всички останали в групата.

Първоначално те бяха осем. Сега двама от тях бяха мъртви. Единият умря от естествена смърт, а на другия му помогнаха. Хавиер знаеше това, защото той му беше помогнал.

Хавиер. Лизи. Ал. Фелис. Чарли Данкинс. Адам Хайс. Те бяха извършителите и оцелелите. Чарли и Адам напуснаха и продължиха с живота си, убедени, че са постъпили правилно, и доволни, че са оставили Фелис и Ал да се справят с всяка ситуация, която би възникнала.

Хавиер можеше да направи същото... ако не беше Лизи. Наблюдаваше я, откакто тя беше въведена в новия си живот. Всичкият ѝ плам и спонтанност бяха унищожени — или поне те си мислеха така. Слава Богу, че другите бяха убедени в успеха на процедурата и че дълбоко грешаха.

Той беше престанал да се надява и бе приел, че химическото промиване на мозъка ѝ е дълготрайно, че Лизи е изчезнала завинаги и че от нея е останала само бледа сянка. Ал и Фелис също бяха убедени,

че промяната е необратима. И после Лизи се разболя, и онази жена Уинчъл неволно изпусна словесната улика, че нещата в света не са такива, каквито си мисли безразличната, водеща скучен живот Лизет.

Трябваше да се сети по-рано. Повръщането. Силното главоболие. Това не беше вирус, а възстановяване на мозъка ѝ, който се бореше да заобиколи процеса на изтриването на паметта. Ето защо Лизи не бе реагирала на забележката на Уинчъл. Тя вече е съзнавала, че става нещо. И при първата удобна възможност беше счупила мобилния си телефон.

Вероятно не си спомняше всичко и може би никога нямаше да възвърне напълно паметта си, но истинската ѝ самоличност се утвърждаваше и това означаваше, че процесът се разпада. Добре беше да го знае, като имаше предвид бъдещите приложения на процедурата, защото сигурно щеше да бъде използвана отново и може би вече я бяха приложили.

Ал щеше да иска да знае всичко това, но определено не сега. Ако знаеха, че процесът се разпада, Лизи нямаше да доживее утрото.

Засега обаче всичко изглеждаше спокойно. Лизи беше на работа, наблюдателите не докладваха нищо тревожно и Хавиер успя да поспи.

По обяд го събуди сигнал за тревога. Той свали крака от бюрото, изправи се на стола и се втренчи в монитора на компютъра. Лизи беше в колата си и се движеше. Беше обяд и в това нямаше нищо необичайно. И всичко друго беше нормално. Хавиер претопли в микровълновата фурна останалото кафе, направи си сандвич и го изяде, докато следеше придвижването на Лизи.

Проследяващите устройства показаха, че тя спря и адресът се появи на екрана. Друг екран показва физическата картина на местоположението ѝ. По дяволите, Лизи отново беше в банката. В главата на Хавиер зазвуча аларма. Тя се беше отбила при банкомата вчера на връщане към дома си от магазина за спортни стоки. Защо пак отиваше в банката след по-малко от двадесет и четири часа?

Пари в брой. Лизи теглеше още пари. Много добре знаеше, че не трябва да използва кредитна карта, защото мигновено ще я проследят. Не обикновените ченгета, а хората на Фелис, хората на Ал, хората на Хавиер... Да, по дяволите!

Да избяга ли смяташе?

Той разпрати код за тревога, докато гледаше придвижването на Лизи на картата. Сега тя се връщаше към офиса, но отново спря. Екранът показва адреса на ресторант за скара. Лизи си взимаше обяд. Добре, все още всичко беше нормално, с изключение на банката. Анализаторите на Ал може би не бяха забелязали това, защото в момента беше дежурен друг анализатор, който вероятно не знаеше, че тя е спряла пред банкомата предишната вечер. Записите от наблюдението се унищожават всеки ден. Ал непрекъснато обновяваше информацията си и със сигурност щеше да забележи тази аномалия, ако дежурният анализатор в момента докладваше, че Лизи е отишла в банката.

Хавиер допи горчивото кафе, когато изведнъж настъпи хаос.

На монитора разцъфна обагрено в червено съобщение и почти веднага започна да звъни обезопасеният стационарен телефон.

— Мамка му! — изръмжа той и скочи от стола. Много добре знаеше какво става. Проклетата Фелис действаше на своя глава без знанието на Ал. Ако успееше и ако с Лизи се случеше нещо, Хавиер щеше да пръсне черепа на кучката.

Той отговори на телефонното обаждане, докато четеше съобщението: „Извършва се опит за убийство.“

— На мястото ли си?

— Да, почти. Току-що получих съобщението.

Пристигна още едно съобщение. „Собственикът излезе с ловна пушка. Отвърща на огъня.“

— Видя ли това? — попита Хавиер, извади пистолета си, провери пълнителя и отново го пъкна вътре. Не можеше да седи със скръстени ръце и да чете съобщения, докато стреляха по Лизи. Ако я убиеха, за час светът щеше да знае какво са направили, но той лично щеше да скъса задника на Фелис. Каквито и предпазни мерки да беше взела и където и да отидеше, Хавиер щеше да я намери и да я накара да си плати.

— Там съм. Стрелците бягат.

— Виждаш ли я? — Това беше най-важната подробност, на която се крепеше животът на Хавиер и на още няколко човека.

— Още не. Тъкмо влизам на паркинга. Мамка му! Ето я! Идва право към мен!

Лизи беше жива. Юмрукът, който бе стиснал сърцето на Хавиер, отслаби желязната си хватка.

Светът не беше свършил.

— Тръгвам — заяви той. — Дръж ме в течение по обезопасения мобилен телефон. — Хавиер прекъсна връзката и се отправи към вратата.

Фелис нямаше да убие само Лизи. Съвсем не беше толкова глупава. Най-важният въпрос беше дали хората ѝ щяха да се опитат да очистят Хавиер тук в апартамента или на по-уединено място, например на отсечката по пътя три-четири километра по-нататък, най-краткия маршрут до мястото, където беше Лизи.

Нямаше как да знаят къде ще спре Лизи, за да си вземе обяд, но ресторантът се намираще по пътя за офиса ѝ, затова сигурно бяха планирали удара първо там, но после им се бе предоставила възможността с ресторанта и бяха решили да се възползват. Логичният ход беше да причакат Хавиер някъде по най-прекия маршрут.

Фелис не използваше хората на Ал. Той щеше да знае, ако беше така. Ал може би щеше да предотврати операцията. Въпросът беше дали Фелис използваше други оперативни работници, или беше наела цивилни.

Цивилни. Те щяха да знаят само онова, което тя им беше казала, нямаха връзки, които можеха да я препънат, и вероятно струваха по-евтино. Последното би я улеснило да скрие разходите в някое съвсем различно перо.

Фелис сигурно беше изпратила някого да следи Хавиер и да предупреди екипа, когато той излезе от апартамента.

Хавиер имаше възможности за избор. Можеше да вземе пикапа си и да потегли от частния си гараж на първия етаж или да използва колата на Дж. П. И да тръгне от гаража на другия апартамент. Имаше и мотоциклет, прибран на друго сигурно място. Тези превозни средства обаче бяха неизвестни, а той не искаше това. Най-добрият вариант беше да кара своето известно и очаквано превозно средство, да изведе на светло изпратения за него екип и да им види сметката. Това щеше да ги отстрани от пътя и да накара Фелис да се разтича, за да намери други.

Нещо повече, ако Хавиер караше пикапа си, те можеше да си помислят, че е свалил гарда и не очаква нападение. Фелис, както и Ал,

много добре знаеха, че той никога не сваля гарда, но хората, които тя беше наела, не знаеха, и това беше в предимство.

Той забеляза преследвача веднага щом вратата на гаража се вдигна и изкара пикапа. Бял шевролет „Малибу“, спрял пет-шест къщи по-нататък, на отсрещната страна на улицата. Един човек.

Тъпак. Виждаше се отдалеч. Е, може би не беше тъпак, но определено беше цивилен. Хавиер не трябваше да го подценява, а да реагира така, сякаш има работа с опитен ветеран от тайни операции.

След по-малко от километър и половина от апартамента му зад него се лепна „опашка“. Не беше мъжът с белия шевролет, а сив пикап „Додж“. Умен ход — стрелецът в пикапа щеше да бъде на едно ниво с Хавиер, ако се опиташе да го застреля, докато препускаха по пътя, като се изравни с него. Това беше рисковано, но вероятно бяха обмислили тази възможност, и Хавиер иронично оцени идеята, че са покрили този ъгъл.

Когато сивият пикап се приближи, той видя, че вътре има двама души. Не забеляза подкрепления, нито дори човека в белия шевролет. Само двама? По дяволите, Хавиер се почувства обиден.

Сега обаче можеше да се справи с екипа по неговите условия и по неговия начин. Хавиер се стрелкаше между колите, но караше спокойно и с лекота, сякаш не се опитваше да се изплъзне от преследвачи, а бързаше да отиде някъде. Те изостанаха, но не много.

Късметът пожела уединената отсечка на пътя да не е празна. Покрай Хавиер профучаха две коли и един голям товарен камион. Разстоянието между тях не беше достатъчно за сивия пикап, за да се изравни с него. Мамка му, сега Хавиер трябваше да води. Лесно можеше да ги изблъска от пътя с по-тежкото си, модифицирано превозно средство и да се справи с проблема още там, но вече навлизаха в по-гъсто населен район и шансовете им за действие намаляха.

Какво ли правеше Лизи? Обезопасеният му телефон беше звънял два пъти, но той беше твърде зает, за да отговори.

Стигна до дълга колона от коли, която не позволяваше на стрелеца да предприеме нещо, и грабна телефона.

Текстовите съобщения го накараха да се изсмее на глас.

„Тя ме удари и открадна колата ми.“

„Страхотно.“

Неговите хора бяха най-добрите. Потърпевшият щеше да отнесе много подигравки през следващите месеци. Хавиер написа: „Двама са по петите ми. Ще се справя сам. Можеш ли да я проследиш?“

„Няма да стане.“ Отговорът пристигна почти веднага.

„ОК. Ще засека сигнала ѝ, щом се оправя с онези двамата.“

Той остави телефона и изпита облекчение. Лизи не само че беше добре, но и действаше по начин, който никой не бе очаквал, дори и Хавиер. Тя беше ударила един от неговите хора? Е, никой от тях нямаше да я закачи с пръст, но все пак... Да, наистина беше страхотно.

Все още обаче оставаха двамата му преследвачи, с които трябваше да се справи.

Любимият му парк за бягане би бил идеален за него в момента, отчасти защото Хавиер познаваше всеки сантиметър от него. Теренът беше подходящ за сериозни бегачи, които харесват предизвикателствата. Обедният трафик се разреждаше, но пак му трябваша десетина минути, за да стигне до парка. Последните обедни бегачи привършваха маршрута си и имаше няколко свободни места за паркиране. Пътеките за бягане бяха най-оживени рано сутрин и късно следобед, когато не беше толкова горещо, затова ако му провървеше, нямаше да се наложи да се отървава и от очевидци.

Преследвачите вероятно се чудеха какво прави Хавиер там, но нямаше значение какво мислят, стига да продължаваха да го следят. Може би благодаряха на Бога, че е спрял в парка, защото това им позволяваше да го приклепят на някое уединено място. Хавиер сдържа усмивката си. Мечтайте си, копелета!

Ако го искаха на място, където няма камери и очевидци, желанието им скоро щеше да се осъществи.

Той спря близо до началото на пътеката, хукна по нея и изчезна в зеленината, когато сивият пикап зави на паркинга.

Дърветата вляво от Хавиер се сгъстяваха и клоните им бяха надвиснали над пътеката. Мястото, което той имаше предвид, беше гъсто обрасла част встрани от пътеката, която лъкатушеше и завоите криеха скришни места, а скалите и гъстите храсти осигуряваха допълнително прикритие.

Хавиер изскочи от пътеката, скри се зад ствола на голямо дърво, извади оръжието си и зачака. Позицията му беше добра и му позволяваше да вижда пътеката, както и най-вероятния маршрут, ако

двамата преследвачи бяха решили да навлязат в гората до пътеката за по-безопасно.

Най-добрата тактика беше да направят и двете — единият да върви по пътеката, а другият — през гората.

И точно както предполагаше, Хавиер чу забързани стъпки по пътеката, а после — по-бавни, придвижващи се предпазливо. През малка пролука между дърветата той видя, че към него идва мъж — на около тридесет и пет години, започнал леко да оплешивява на слепоочията. Изглеждаше като хиляди други мъже в района — всекидневни дрехи, нищо заплашително.

Хавиер знаеше къде е мъжът. Той насочи вниманието си върху залесената площ, напрягайки се да чуе шумолене, прекършване на клонка или изтракване на камък. Къде беше другият?

Първият мъж влезе в полезрението му. Въртеше глава наляво и надясно. Хавиер стоеше неподвижно. Дрехите му се сливаха с фона. Човешкото око, особено нетренираното, виждаше по-скоро движението, отколкото детайлите. Той чакаше и изучаваше жертвата си през пролуката между храстите и дърветата и забеляза заглушителя на пистолета в дясната ръка на мъжа.

„Благодаря, друже“ — помисли си Хавиер, когато човекът мина покрай него и безшумно излезе на пътеката зад гърба му.

Повали го със силен удар по врата. Мъжът изсумтя, докато падаше. Това беше единственият звук, който имаше време да издаде. Хавиер изтръгна оръжието от ръката му, опря го в тила му и стреля.

Мъжът потрепна конвулсивно веднъж и това беше всичко.

Но дори изстрелът със заглушител не е напълно безшумен. Другият мъж от екипа вероятно го беше чул. Хавиер предположи, че е наблизо, иначе двамата бяха зле с тактиката. Сигурно си бе помислил, че изстрелът е произведен от оръжието на партньора му — и наистина беше така, но нямаше как да знае дали и оръжието на Хавиер има заглушител. Само пълен идиот би извикал: „Уцели ли го?“, а тези двамата не бяха идиоти. Твърде неопитни, за да играят тази игра с Хавиер, но не и идиоти.

Хавиер отстъпи назад в гората, бързо и предпазливо. Оглеждаше района във всички посоки и чакаше...

Изведнъж куршум се заби в дървото на петнадесетина сантиметра от главата му.

Той се хвърли на земята и се претърколи. Вдигна пистолета си и огледа сенчестата гора, търсейки да съзре движение или да чуе задъхано дишане.

Нищо.

Може би мъжът на пътеката беше набелязан като заменим още от самото начало и стрелецът в гората беше използвал партньора си, за да накара Хавиер да излезе от укритието си.

Не беше зле, отбеляза Хавиер. Нямахше да стане, но не беше зле.

Вторият стрелец не можеше да е далеч. Хавиер клечеше, дишаше бавно и спокойно. Можеше да го изчака, но имаше работа и ставаше нетърпелив. Може би най-старата тактика на света щеше да проработи. Движейки се безшумно и скрит в храстите, Хавиер взе малък камък и го хвърли вляво. Шумът не беше силен, но той искаше точно това — тих звук, какъвто би издало подхлъзване на крак.

Разнесе се изстрел. Хавиер видя блясъка от дулото и после чу, че стрелецът пристъпи напред — една почти безшумна стъпка върху падналите листа на земята, но това беше достатъчно.

Хавиер стреля два пъти и вторият мъж се строполи на земята. Не искаше да рискува и се промъкна приведен към падналия мъж, без да откъсва очи от него.

Човекът не беше мъртъв. Щеше да умре скоро, но все още беше жив. Когато видя Хавиер, той немощно се опита да вдигне оръжието си.

Хавиер настъпи с ботуша си китката му и после го застреля между очите. Миг по-късно се върна на пътеката и завлече трупа на първия стрелец в гората, преди да се вдигне врява и Фелис да разбере, че екипът ѝ се е провалил. Времето, което това му спечелеше, можеше да е жизненоважно. Той прокара ботуша си по стъпките на земята, избърса отпечатъците си от оръжието и го сложи в ръката на първия преследвач. Това щеше малко да озадачи детективите, особено ако пистолетът можеше да бъде проследен до мъртвия.

Хавиер се върна в пикапа си. В случай че някой го беше видял и свързал с двамата убити в гората, не виждаше как, но хората правеха странни неща, например снимаха превозни средства с мобилните си телефони — той трябваше да прибере пикапа на сигурно място, а не в гаража под апартамента, и известно време да използва друг превоз.

Докато излизаше от паркинга, взе мобилния си телефон и отвори програмата, която щеше да му покаже къде точно се намира Лизи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вместо да напусне очертанятията на града, Лизи се върна в града. Вашингтон беше голям и пълен с хора — туристи, политици и местни жители. Тя можеше да се слее с тълпите, ако трябва. Имаше много обществени транспортни средства, особено в центъра на града, но нямаше да рискува да пътува с метрото. Там имаше твърде много камери и твърде малко изходи, ако я хванеха натясно.

Слава Богу, имаше пари в брой. Параноята ѝ, която изобщо не се оказа параноя, ѝ бе послужила добре.

Лизи крачеше по тротоара, сякаш знаеше къде отива. В главата ѝ се въртяха различни мисли. Защо ѝ бяха запасите, когато ги беше оставила вкъщи? По дяволите, трябваше да сложи всичко в раницата и да я сложи в колата. Да, но се наложи да зареже колата си... Тревожеше се за вече минали неща. Щеше ли да ѝ се предостави възможността да се промъкне до колата си, да грабне раницата и отново да избяга? Така както се развиха нещата, не. Трябваше да вземе раницата в ресторанта със себе си. Много хора носеха раници в града и Лизи нямаше да се откроява.

Сега обаче вещите ѝ бяха изгубени, все едно бяха заключени в сейф някъде, и тя беше прахосала пари да ги купи. Не смееше да се прибере в дома си. Ако лошите не я спипаха там, полицаите щяха да го сторят. Лизи беше извършила нападение и беше откраднала автомобила на онзи мъж, затова беше сигурна, че тези факти я нареждат в съвсем друга категория престъпници. Тя не беше обикновен крадец, а опасен крадец. Не, изключено беше да се прибере вкъщи.

Това повдигаше въпроса те ли бяха лошите или тя? Щом не можеше да си спомни, как би могла да знае? Може би беше направила нещо ужасно в миналото. В края на краищата, изглежда, беше много добра в шофирането и измъкването от преследвачи и я привличаха ножовете, огнестрелните оръжия и лютивият спрей. Защо?

Лизи зачака въпросът да предизвика главоболие, но не се случи нищо.

Трябваше да разсъждава логично. Те очевидно знаеха как да я намерят. Ако беше толкова лоша, защо не бяха направили нещо по-рано?

Не, те бяха чакали и наблюдавали. Ситуацията се усложни, когато тя започна да си спомня. Въпреки усилията си да се държи нормално, Лизи бе направила необикновени неща — измъкна се от преследвачи, счупи мобилния си телефон и не включи новия и нека не забравяме изненадващото пътуване до Вирджиния. За всеки, който беше нащрек за подобни улики, тя буквално беше развяла червен флаг.

Преценката ѝ за събитията беше кристално ясна и това ѝ свърши отлична работа. Лизи не трябваше да прави нищо няколко дни, може би дори седмица или по-дълго. По дяволите!

Хленченето изобщо нямаше да ѝ е от полза. Тя трябваше да реши какво да прави отсега нататък при обстоятелствата такива, каквито са, а не каквито ѝ се искаше да бъдат.

Първото ѝ инстинктивно желание беше да избяга и да се отдалечи колкото е възможно повече от района, но те нямаше ли да очакват точно това? Добри или лоши, те сигурно предполагаха, че ще избяга.

Нуждаеше се от време, за да помисли, да се ориентира в обстановката и да състави план.

Жената, в която се беше превърнала, скучната, предсказуема жена, чието лице не разпознаваше като своето, вече щеше да е изпаднала в паника. Но жената, която беше по-рано, жената, която се опитваше да надделее, нямаше да се паникьоса. Тя знаеше цената на контрола, хладнокръвието и... планирането.

Имаше чувството, че е разделена на двама души — Лизет, която не беше направила нищо, и... коя? Коя беше всъщност?

„Лизи.“

Името отекна в съзнанието ѝ като далечно ехо, толкова слабо, че едва го чу. Мигновено болка прониза главата ѝ, но премина, преди Лизи да се съсредоточи върху нещо.

Означаваше ли това, че... По дяволите, тя нямаше представа какво означава. Спомни си, че родителите ѝ понякога я наричаха Лизи. В колежа ѝ викаха Лиз, но... по някое време името се беше

видоизменило в Лизи, затова дали в определен момент не се беше видоизменило отново в Лизет? Защо не си спомняше точно кога?

Защото е било постепенно, станало е непринудено, а не е било събитие. Но „Лизи“ ѝ се струваше правилно. Сега „Лизет“ беше като неудобна обувка. Жалко, че двете враждуваха. Тя трябваше да направи нещо, но какво?

„Слушай инстинктите си. Те ти помагат“ — каза си.

Лизи знаеше, че е мишена. Не знаеше кой я преследва, нито защо, но знаеше, че трябва да намери начин да се скрие. Нямахше да се прибира вкъщи, да се обажда на приятели и да взима колата си. Нямахше да ходи на работа, нито да се разхожда или да тича в познатия квартал. Преследвачите ѝ знаеха как изглежда, но не знаеха къде се намира в момента. Колко ли време щеше да мине, преди да я открият?

Тя инстинктивно влезе в първата дрогерия, която видя. Усмихна се на касиерката до вратата, взе кошница и започна да пазарува. Боя за коса? Не. Косата ѝ беше тъмнокестенява, често срещан цвят. Очевидно боядисаната коса щеше да прави впечатление и те щяха да търсят това, а може би предполагаша, че ще се направи руса или червенкоса. Купи си шноли, за да вдигне косата си. Това щеше да замаскира дължината и прическата ѝ беше за предпочитане пред неумело подстригване в хотелска стая.

Ножиците обаче можеше да послужат. Тя избра хубави, здрави ножици и ги сложи в кошницата. Не бяха добри като ножа, който остави в дома си, но все пак бяха нещо. В дрогерията обаче нямаше ножове и лютив спрей, по дяволите.

Освен това си взе шапка с широка периферия, която не само че щеше да скрие лицето ѝ, но и да я предпази от силното лятно слънце. Купи си и широка тениска, евтини обувки за тенис и чорапи. В магазина нямаше панталони, но, слава Богу, Лизи беше с панталони. Щяха да ѝ послужат, докато купеше още неща. Хвърли в кошницата и евтина голяма чанта, несесер с най-необходимите тоалетни принадлежности и големи слънчеви очила.

Те — които и да бяха — търсеха уплашена чиновничка от средната класа, която бяга. Това означаваше, че Лизи трябва да превърне в друга.

Можеше да го направи, помисли си с необичайна увереност. Можеше да се превърне в друга.

Беше го правила и преди.

* * *

Благодарение на проследяващите устройства в портмонето и мобилния ѝ телефон Хавиер знаеше къде е Лизи и не бързаше да я пресрещне. Засега тя беше добре, вероятно уплашена и объркана, но като се имаха предвид доказателствата, че възвръща паметта си, не повече, отколкото можеше да бъде едно обикновено цивилно лице. Беше се изплъзнала от хората на Фелис и беше достатъчно умна, за да зарече колата си, и сега нямаше как да я проследят. Не беше ранена и бе действала решително. Да си даде време да се успокои малко изглеждаше добра идея. Хавиер нямаше да види края на тази история, ако Лизи успееше да повали и него — и го беше правила в миналото, макар и не често, но той знаеше, че не трябва да сваля гарда си, когато е около нея.

Налагаше се да остави пикапа и да си осигури друг транспорт, а това изискваше време. Колата на Дж. П. нямаше да свърши работа, защото хората на Фелис щяха да го засекат отново, когато се върнеше в апартамента. Можеше да им се изплъзне, ако излезеше от гаража на Дж. П. вместо от своя, но защо да рискува, когато можеше да стигне до мотоциклета за същото време? С мотоциклета щеше да се придвижва по-бързо, да се промъква на по-тесни места и да бъде напълно анонимен, а каската нямаше да позволи на програмата за лицево разпознаване да го засече.

Доколкото познаваше Фелис, провалът и на двата ѝ екипа убийци щеше да я накара да удвои усилията. Беше спорен въпрос дали и Ал участва — вероятно не, иначе нямаше да бъдат използвани външни хора, но с Ал винаги беше най-добре да не предполагаш, че знаеш какво би направил във всяка една ситуация. За миг му хрумна да се обади на Ал, но реши, че обаждането ще бъде загуба на време. Дори да не участваше в опитите за убийство, той сигурно вече знаеше за тях и сам щеше да реши какво да прави. Независимо дали се беше съюзил с Фелис или не, Ал би казал на Хавиер едно и също и в двата случая, следователно нямаше смисъл. Пък и Хавиер предпочиташе да ги остави да се тревожат за липсата на контакт с него. Фелис щеше да се

разтича, за да осигури защита за себе си и дъщеря си, и това щеше да изтегли известни ресурси от издирването на Лизи. Чудесно. Фелис щеше да си плати, но по-късно. В момента най-важната беше Лизи. Той щеше да хване Фелис, когато решеше.

Хавиер отново провери местоположението на Лизи. Тя се движеше към центъра на града, но спря. Той натисна клавиш и увеличи картината. Дрогерия.

В днешно време голямата дрогерия беше нещо като универсален магазин. Лизи можеше да си купи различни неща, от които се нуждаеше, например дрехи, слънчеви очила, може би не кухненски ножове, но със сигурност ножици, пилочки за нокти и други такива неща. Може би щеше да промени цвета на косата си. Имаше много възможности и той я беше научил на повечето от тях, въпреки че тя можеше да измисли нещо ново. Бягството и криенето бяха уморителни — не толкова физически, колкото психически — състоянието на свръхбдителност, да се взираш във всеки минавач, да преценяваш всяко движение и да гледаш на всичко като на потенциална заплаха. Хавиер можеше да го прави в продължение на дни, но Лизи беше забравила уменията. Тя скоро щеше да се умори и да намери място, където да се скрие. Той се вгледа в двете примигващи точки, които отбелязваха местоположението ѝ.

Лизи отново се движеше. Той трябваше да вземе мотоциклета си, да разузнае, за да разбере със сигурност какви ги върши Фелис, и после да отиде при Лизи.

* * *

Тя не можеше да спре и да промени външността си на улицата, но си сложи широкополата шапка и слънчевите очила. Така щеше да скрие лицето си от камерите, покрай които минаваше. Беше уморена, но трябваше да продължи да върви. Краката я боляха, беше се изпотила и приливът на адреналин беше секнал, оставяйки я с чувството, че е изцедена. Не искаше нищо друго, освен да намери място, където да се наспи.

„Стегни се, момиче. Моментът не е подходящ да проявяваш слабост.“

Не трябваше да губи разума си и да позволява на изтощението да я поведе по преки пътища, където ще бъде уязвима.

Трябваше да отседне някъде, затова се съсредоточи върху ситуацията. Покрай туристическите атракции имаше много хотели, но никъде нямаше да ѝ дадат стая, без да представи документ за самоличност и кредитна карта. Нуждаеше се от място, където да наеме стая срещу пари в брой. В никой хотел не биха го направили, освен ако...

Освен ако намереше място със състрадателна или подкупна рецепционистка. Щеше да е малко, не най-добрият хотел в града, нито дори сравнително добър. Лизи трябваше да намери хотел с една звезда или изобщо без звезди, да не е част от верига и нуждаеш се от клиенти. Тя вървя още малко, докато стигна до съмнителен квартал, но не точно дупка. Мотелите се намираха може би на осем километра от търговския център.

Макар да беше толкова уморена, че се препъваше, Лизи си наложи да обиколи мотелите и да проучи разположението на стаите, паркингите, входовете и изходите. Никой не беше идеален, но един по-стар, с червени тухли, отговаряше на повечето ѝ изисквания. Първо, на паркинга нямаше много коли, затова служителите може би бяха готови да осребрят дискретността си. Всички стаи имаха врати към паркинга. Лизи не искаше да бъде затворена в стая с тесен коридор пред вратата. И фактът, че мотелът беше стар, означаваше, че баните имат прозорци. Прозорците бяха вградени високо и бяха твърде малки, за да се провере през тях, ако се стигнеш дотам, но ако положението станеше напечено и се наложеше да излезе през прозореца, Лизи щеше да го направи, като се съблече и намаже тялото си с шампоан, за да се провере.

Имаше и още нещо в полза на мотела — най-после го беше открила. Беше уморена и гладна и ръцете я боляха от носенето на пазарската чанта от дрогерията. Отначало не ѝ се стори тежка, но постепенно ѝ натеза. И колкото по-дълго беше навън, без да е променила външния си вид, опасността ставаше по-голяма.

Тя погледна през стъклото на офиса. На рецепцията седеше млада жена. Слава Богу. Имаше по-голяма вероятност една жена да прояви съчувствие и от Лизи едва ли се очакваше секс срещу услугата. Рецепционистката изглеждаше отегчена и състрадателна. И двата фактора щяха да бъдат в полза на Лизи.

Тя отвори вратата, свали шапката си и леко въздъхна, докато се приближаваше към рецепцията.

— С какво мога да ви помогна? — попита служителката. Лицето ѝ засия при изгледите за реален клиент.

— Бих искала стая. На първия етаж, ако имате свободна. — Като се имаше предвид малкият брой коли на паркинга, би трябвало да има свободна стая на първия етаж.

Служителката — на табелката ѝ пишеше Синди — се усмихна и зачатка по клавиатурата на компютъра.

— Колко ноци ще бъдете при нас?

Тук ставаше сложно.

— Само една.

— Чудесно! Трябва ми шофьорската ви книжка и кредитна карта.

Лизи прехапа устни. Може би вече бяха показали снимката ѝ по телевизията. А може би не. Щяха ли да си направят труда да прекъснат новините, за да съобщят за откраднатата кола и преследване с коли? Щяха ли да покажат снимката от шофьорската ѝ книжка? Бяха ли я идентифицирали? За щастие в малкото фоайе нямаше телевизор и дори да имаше, Синди, изглежда, не се интересуваше от новините. Може би от сапунени сериали или от повторения на шоупрограми.

— Ще платя в брой — отвърна Лизи и бръкна в чантата си да извади портфейла. — Нямам кредитна карта.

Синди сбърчи нос.

— Собственикът каза да записваме номерата на кредитните карти, в случай че в стаята има щети.

Лизи замълча, сякаш размишляваше върху проблема.

— Ще ви дам допълнителен депозит — каза най-после, но не искаше да похарчи повече пари, отколкото е необходимо, и затова добави: — Двадесет долара? Тридесет? Когато си тръгвам сутринта, може да проверите стаята и да ми върнете депозита. Нямам нищо против. — Това означаваше, че не възнамерява да прави нищо, което би нанесло щети на старата сграда.

— Ами... добре. Трябва ми само шофьорската ви книжка.

Това беше най-сложното. Лизи се вцепени и на лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Аз... предпочитам да не записвате името ми.

Синди веднага поклати глава и въздъхна.

— Не правим така. Съжалявам.

— Разбирам. Аз само... Съпругът ми. Не искам да ме намери. Измъкнах се от града и щом бъда далеч от Вашингтон, мисля, че ще бъда в безопасност, но... това ще стане чак утре.

Синди отвори широко очи.

— Съпруг?

Лизи кимна и показа страх и тревога.

— Можели сте да извикате ченгетата...

Тя се изсмя горчиво.

— Той е градски политик. Познава... много хора. Нямам доверие на полицията. — „И това е самата истина“ — иронично си помисли Лизи.

Рецепционистката погледна компютъра, нацупи устни и отново въздъхна. Лизи вече се питаше в кой друг мотел да опита, въпреки че не можеше да върви още дълго, когато Синди каза:

— Може би... В момента не даваме сто и седма стая, защото последният човек, който беше отседнал там, пробви дупка в стената с юмрук и изкърти закачалката за хавлии и още не сме оправили щетите. Мога да ви настаня там за една нощ. Само за една — повтори и размаха пръст, за да подчертае думите си.

— О, Боже, чудесно! Благодаря ви! — разпалено възкликна Лизи и отвори портмонето си, като внимаваше да го обърне така, че Синди да не види кредитните ѝ карти, но преди да извади пари, младата жена каза:

— Не, задръжте ги.

Лизи леко повдигна вежди и погледна към рецепцията.

— Вторият съпруг на мама беше голям кретен. Разбирам.

Признак на умората ѝ беше, че очите на Лизи пареха от сълзи заради добротата на Синди. Тя извади банкнота от сто долара и я плъзна по плота. Не вярваше на лоялност, за която не е платила, и не искаше да дължи никому нищо.

— Благодаря, но ги вземете. — Тя избърса очи и успя да се усмихне едва-едва. — И без това парите са негови. Искам да ги похарча.

Синди повдигна рамене и взе стотачката. Вероятно щеше да я прибере за себе си и в това нямаше нищо лошо, защото по всяка вероятност ѝ плащаха минимална заплата и всеки долар имаше

значение за нея. Тя подаде електронна карта ключ на Лизи, която я пъкна в джоба си, отново се усмихна на служителката и се отпрати към вратата.

Не се беше у дома, но имаше къде да спи, а това беше повече, отколкото имаше преди пет минути.

* * *

Гневът не беше ново чувство за Фелис, но контролът беше съществен елемент от работата ѝ, а и отдавна не си беше позволявала да показва някакви чувства. Обикновено това не беше проблем, но в момента гневът ѝ беше толкова силен и заслепяващ, че едва се сдържаше, и кипеше опасно близо до повърхността. Трябваше да се държи така, сякаш не се е случило нищо, да се усмихне на секретарката си, докато излизаше от кабинета — усмивката винаги беше сдържана — и да кимне на пазача, докато напуска паркинга. Тя пренебрегна всички други, освен тях.

Мамка му! Как можеше нещо толкова просто да се обърка? Фелис получи само безобидно съобщение на телефона си с предплатена карта: „Проектът се провали.“ Не ѝ казаха подробности, а точно това искаше да знае, при това веднага. Не мислеше, че всичко се е объркало, тогава коя част се беше провалила? Лизет сигурно е била най-лесната част. Вероятно се беше провалил екипът, изпратен при Хавиер, а премахването му беше най-важната задача. Фелис изрично беше подчертала, че задачата изисква много добри хора. Ако се беше случил най-лошият сценарий, вбесеният Хавиер беше на свобода и ловуваше.

Порази я мисълта колко е уязвима в момента, докато кара колата към дома си без охрана. Фелис притежаваше добри шофьорски умения, но пистолетът ѝ беше вкъщи. Обичайната ѝ работа не изискваше огнестрелни оръжия. Дори пистолетът да беше в нея, ако я погнеше Хавиер, единственият ѝ шанс за оцеляване беше късметът. А Фелис не вярваше на късмета. Вярваше на контрола, методичното планиране и подготовката.

Тя стисна волана толкова силно, че кокал четата на пръстите ѝ побеляха. Струваше ѝ всеки грам самоконтрол, който притежаваше, за

да се придържа към ограничението за скоростта. Трябваше да стигне до дома си колкото е възможно по-бързо, но забавянето, ако я спряха за превишена скорост, щеше да ѝ отнеме повече време, отколкото това относително бавно придвижване. Искаше да се обади по телефона, но не смееше да го стори дори да имаше и бегла вероятност да я подслушват. Домът, кабинетът и колата ѝ често бяха претърсвани за „бръмбари“, но Фелис не беше толкова глупава, та да мисли, че може да говори свободно някъде в този град, особено в момента.

Тя беше доволна от планирането и подготовката. Планът обаче очевидно се беше провалил при изпълнението. По дяволите! Бяха я уверили, че ще използват само професионалисти, но явно вместо екип А бяха изпратили екип Б, а „Б“ означаваше „балами“.

Въпреки напрежението стигна до дома си без произшествия, но се отпусна едва когато паркира колата в гаража и спусна вратата. Дори тогава внимателно огледа всеки ъгъл на гаража, преди да слезе от колата. Знаеше на какво е способен Хавиер и не приемаше нищо на сляпо доверие. Фелис отключи вратата и влезе. Алармата започна да звъни предупредително и тя набра кода, отново заключи вратата, отиде право в кабинета и извади оръжието си от чекмеджето на бюрото. Провери всяка стая в къщата и едва тогава се успокои. Докато не свършеше всичко, трябваше да бъде много внимателна.

Извади от чантата си мобилния телефон с предплатена карта. Трябваше да си купи нов, защото бяха предназначени за еднократна употреба, въпреки че, разбира се, хората непрекъснато не се подчиняваха на протокола. И през ум не ѝ беше минавало, че ще бъде един от тези хора, но нямаше време да си купи нов телефон, а трябваше да знае точно какво се е случило.

Тя взе пистолета и телефона, отиде в банята и пусна водата в джакузито. Обикновено звукът на течаща вода ѝ действаше успокояващо, но сега не го забеляза като друго, освен като средство за постигане на целта. Ваната се напълни, Фелис включи моторчето на джакузито и застана между ваната и водовъртежа. На всеки, който се опитваше да подслушва, щеше да му бъде адски трудно да разбере думите ѝ.

Набра номер и когато човекът отговори, троснато попита:

— Какво стана?

Последва кратко мълчание. Може би той се опитваше да измисли обосновано извинение за неуспеха, но накрая каза само:

— И двата проекта се провалиха.

Фелис се стъписа:

— И двата? — Мили боже, как се беше случило? Хавиер беше трудна мишена, но другата би трябвало да е фасулска работа. Това беше по-лошо и от най-лошия сценарий. — Как е възможно, освен ако хората ти не са съвсем некомпетентни?

— Опитът беше направен в ресторант. Собственикът обаче решил да се прави на герой и извадил ловна пушка. Хората ми се измъкнали, но не могли да улучат мишената.

— Ама че смотаняк. — Фелис беше толкова ядосана, че едва говореше. Рядко употребяваше вулгарни думи, но именно тя беше платила много висока цена за провала на този човек. Той можеше да повдигне рамене и да отиде при други клиенти, но Фелис трябваше да се оправя с последиците от катастрофата.

— Ловната пушка се появи неочаквано. Случват се такива неща.

— Предполагам, че хората ти ще действат така, както бяха инструктирани. — Лизет трябваше да е мъртва. За Бога, та тя почти не беше човешко същество! Е, добре, това беше преувеличение. Обаче не можеш да изтриеш част от спомените на някого и да промениш леко външния му вид, и да очакваш да функционира на предишното си ниво. Премахването ѝ трябваше да бъде детска игра. — Кажете ми, че отново са по следите ѝ.

— Още не. Тя е откраднала кола от паркинга и е избягала.

— Значи сега не е в колата си? — Фелис се почеса по носа. — В това няма логика. Колата ѝ е била там. Защо да краде друга?

— Не знам, освен ако се е паникьосала и не е разсъждавала.

— В такъв случай се е върнала за колата си, когато се е успокоила. Това станало ли е?

— Не. Колата ѝ все още е пред ресторанта.

Фелис вдигна поглед към тавана и дълбоко въздъхна. Оказваше се, че през цялото време е била права.

Дребните, необичайни неща, които Лизет правеше, бяха, защото напук на всичко възвръщаше паметта си. Това не би трябвало да е възможно, но, от друга страна, сега всеки ден правеха неща, които преди сто години са били смятани за невъзможни. Дори Ал нямаше да

може да обясни защо Лизет бе оставила кола в отлично състояние и бе откраднала друга.

— Има и още лоши новини — продължи мъжът.

— Подозирах — сприхаво отвърна Фелис.

— Двамата от екипа, който изпратих след другата мишена, бяха намерени мъртви в един парк преди малко повече от час.

Дори да очакваше това, тя пак имаше чувството, че земята под краката ѝ пропада, и протегна ръка към тоалетната масичка, за да се подпре.

— Не съм чувала нищо за трупове, открити днес следобед. — А Фелис би трябвало да чуе. АНС чуваше всичко.

— Няма и да чуеш. Проследихме колата им, когато не се обадиха, намерихме телата и почистихме.

— А мишената?

— Не се прибра в дома си. Още не сме го открили, но ще го сторим.

Пред очите на Фелис преминаха сцени от „Терминаторът“. Хавиер щеше да бъде като робота и щеше да атакува, каквото и да направеха, убивайки всеки, който се изпречи на пътя му. Това беше недостатъкът да дадеш перфектно обучение на хора като него. Беше чудесно той да е на твоя страна, но ако се обърнеше срещу теб...

Тя имаше паник стая. Беше я монтирала преди пет години. Но не можеше вечно да живее там. Ами дъщеря ѝ? Тази история можеше да продължи известно време, ако Хавиер се криеше. Пък и не ѝ беше присъщо да се крие от неприятности. Трябваше да се справи със ситуацията и да измисли план, с който да довърши мисията. Тя се вкопчи в развихрените си чувства и потисна страха, на който не можеше да си позволи да се отдаде.

— Дъщеря ми, Ашли... Искам да я вземете и да я приберете на сигурно място.

— Ами ако се противи?

— Нека се противи колкото си иска. Искам я под ключ, докато всичко свърши. — На Ашли нямаше да ѝ хареса. Тя определено беше като майка си и дълго време щеше да ѝ се сърди. Фелис обаче предпочиташе дъщеря ѝ да е ядосана, отколкото да я погребее. Хавиер беше безмилостен. Ако не можеше да се добере до Фелис по никакъв друг начин, той щеше да използва дъщеря ѝ срещу нея. Хавиер беше

способен на всичко — отвличане, мъчения, убийство. Ако ролите им бяха разменени, Фелис несъмнено щеше да направи каквото е необходимо. И щом тя беше готова да го направи, трябваше да предположи, че той би стигнал до същите крайности.

Тя щеше да защити детето си на всяка цена.

Цената щеше да бъде висока. Ашли беше независима, или поне се опитваше да бъде, и нямаше да ѝ хареса да бъде скрита, да пропусне летните курсове, които посещаваше, и да бъде разделена от приятелите си и заниманията си.

Неприятно. Но безопасността на Ашли беше по-важна от всичко друго на света.

— Възложих ти две задачи, едната лесна, и другата, признавам, не толкова лесна. Ти ме увери, че ще изпълниш и двете, но твоите хора се оказаха абсолютни некадърници. Нещата се объркаха страхотно. Как смяташ да ги оправиш?

— Имам предвид един човек — отговори познатият ѝ. Гласът му дори не прозвуча настойчиво. Вероятно беше свикнал да обърква нещата, а това не беше добре. От друга страна обаче, репутацията му беше безупречна. — Ако си готова да платиш, за да го наемеш, той е наистина опасен, специалист в професията си. Не го търсят често, но в особени обстоятелства той е... безценен.

Фелис не попита за каква сума става дума, защото на този етап това беше несъществено. И щом този опасен тип беше най-добрият, защо не го бяха използвали да свърши работата? Силно обезпокоена, тя се сопна:

— Не ме интересува как ще го направиш, действай. — Тя и дъщеря ѝ нямаше да бъдат в безопасност, докато Хавиер не умре. И никой от тях нямаше да е в безопасност, докато Лизет беше жива. Трябваше да я погребат преди години.

— Слушам. Ще го включа в издирването.

— Обади ми се, когато дъщеря ми е на сигурно място. — Фелис приключи разговора и се замисли, прехвърляйки наум различни сценарии и вероятности. Една от тях се откри сред останалите — ако трябваше да изцапа ръцете си и сама да се погрижи за проблемите, щеше да започне с Хавиер. И не се съмняваше, че той много добре съзнава този факт.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стая 107 не беше обитавана от известно време. Освен дупката в стената и счупената закачалка за хавлии вътре миришеше на мухъл и прах. Това подсказа на Лизи, че малкият хотел има проблем с приходите. Единичното легло беше застлано с отвратителна покривка в златисто и оранжево и отдолу нямаше чаршафи. За неин късмет в банята имаше една забравена хавлия.

— Страхотно — измърмори тя. — Изобщо не ми върви.

Беше много гладна. Лизи взе няколко банкноти от един долар от портмонето си и рестото от дрогерията и се отправи към автоматите, които се намираха три стаи по-нататък. Държеше ключа за стаята в едната си ръка, а парите в другата, беше си сложила шапката и слънчевите очила и крачеше към редицата автомати. Нямаше предвид такава храна за вечеря, но стомахът ѝ къркореше, откакто хвърли сандвича. Беше толкова гладна, че не ѝ пукаше дали продуктите са стари.

Нямаше голям избор — безалкохолни напитки, вода, бисквити, солети. Лизи си взе няколко неща, върна се в стаята си и след като затвори вратата, сложи „вечерята“ си на масичката, махна шапката и очилата и седна на единствения стол.

За миг ѝ се стори, че ще превърти, ще се пречупи и ще се разплаче. Преглъщаше с усилие, гледаше в тавана и полагаше усилия да не се размекне точно сега.

Бягаше, откакто осъзна, че онези мъже стрелят по нея, затова досега нямаше време да мисли колко лошо е положението. Но нямаше да се разплаче. Отказваше да им позволи да я надвият. Тя се съсредоточи върху следващата стъпка — да се нахрани. След това щеше да се изкъпе и да поспи. Трябваше да си почине, иначе не можеше да продължи. Можеше да направи тези неща. После щеше да ѝ е необходим план... а Лизи нямаше такъв.

Трябваше да напусне града, но как? „Те“ сигурно наблюдаваха обществения транспорт. Като имаше предвид големия брой камери в

метрото, шапката и слънчевите очила нямаше да бъдат достатъчна маскировка. Автобус? Може би. Това беше една възможност. Можеше да плати в брой и да промени външния си вид достатъчно, за да не предизвика тревога. И все пак я побиваха тръпки от тази идея. Изключено беше да използва колата си, която и без това не беше безопасна. А и не можеше да напусне пеш Вашингтон.

По дяволите, ядосано си помисли тя, налагаше се да открадне друга кола, този път по-дискретно, така че кражбата да бъде съобщена едва след няколко часа. Това означаваше, че не може да грабне ключовете от ръката на шофьора, освен ако не иска да прибегне до отвличане. Лизет Хенри, автокрадецът.

Може би.

Вероятно щеше да е по-добре да открадне някоя по-стара кола. Новите автомобили с компютри и системи против крадци не бяха за предпочитане, но нещо по-старо, може би с мощен двигател — газов, мотор, който реве. Защо тази мисъл я развълнува?

Как точно се подкарваше кола без ключ? Лизи се замисли за това, докато отваряше пакет солени бисквити с тънък слой фъстъчено масло между тях. Отхапа и усети, че са стари. Не се изненада. По дяволите, трябваше да си купи нещо за ядене от дрогерията. Протеиновите им блокчета сигурно щяха да са по-вкусни от тези бисквити. Тогава обаче беше паникьосана и не разсъждаваше ясно. Можеше да я убият, ако допусне подобна глупава грешка. Или да умре от глад.

Непосредственият въпрос обаче беше дали знае как да подкарва кола без ключ. Лизи отново се запита за това, докато дъвчеше остатъка от първата солена бисквита, после от студената и сладка кока-кола.

Да, знаеше! Тя сякаш видя как ръцете ѝ уверено преплитат и огъват жици. Процедурата беше толкова ясна в съзнанието ѝ, че сякаш го беше правила вчера. Е, не вчера, а преди повече от три години, през онзи липсващ период от две години.

Лизи зачака заслепяващото главоболие, гаденето, вътрешното предупреждение, че не трябва да пристъпва в тази територия, но не се случи нищо. Тя облекчено затвори очи. С всичко друго, което се случваше, едва ли щеше да изтърпи главоболието. Ако я връхлетеше в неподходящ момент, можеше да я убият.

След две пакетчета солени бисквити, две коли и голям плик чипс Лизи най-сетне почувства, че се е нахранила, и уморено се отправи

към банята. Отдавна занемареното помещение не беше заредено с шампоан и сапун, но тя си беше купила най-необходимите неща. Може би докато стоеше под душа, щеше да измисли по-добър план, отколкото само „да открадне кола“, за което се искаше още много, като се имаха предвид техническите подробности. Къде да намери колата? Кога да излезе от стаята? Къде да отиде, след като открадне колата?

Тя застана под душа и се опита да не мисли за нищо, а само да измие от тялото и косата си нечистотиите от деня.

Днес беше най-гадният ѝ ден.

Поне доколкото си спомняше, а това не беше много отдавна.

Лизи спря душа, изсуши се с единствената хавлия и облече широката тениска. Избърса парата от огледалото и отново се вгледа в новото си лице. Помнеше, че го е виждала всяка сутрин през последните три години, но сега си спомни също, че това не е нейното лице. И си го спомни без болка. Определено имаше напредък, но не беше сигурна, че някога ще свикне с това лице, сякаш нещо дълбоко в нея тъгуваше за загубата.

— Какво са направили с теб? — попита тя лицето в огледалото, което, разбира се, нямаше отговори, а само купища въпроси.

Лизи включи телевизора пред леглото. Нямаше много канали, но искаше да види само новините. Знаеха ли името ѝ? Имаха ли нейна снимка? Щяха ли до утре сутринта да я търсят всички в града?

„Разсъждавай логично“ — обади се циничният ѝ вътрешен глас. Какво я караше да мисли, че кражбата на кола е толкова важна в град с престъпността на Вашингтон?

Докато чакаше да започнат новините, тя седна на ръба на леглото и прибра вещите си в голямата евтина чанта, която си беше купила от дрогерията. Сложи по-малката си чанта на дъното, всичко друго по средата, а ножиците постави най-отгоре, за да ги извади лесно, ако се наложи. Отново изпита желание да беше взела раницата си, енергийните блокчета, ножа и новите маратонки.

Нямаше да допусне същата грешка с тази чанта. Отсега нататък щеше да носи всичко, което имаше, навсякъде, където отидеше. Не беше като да разнася насам-натам огромен куфар.

Историята за предполагаемата стрелба от минаващ автомобил беше един от първите репортажи по новините и Лизи затаи дъх, докато чакаше да чуе за откраднатата кола и нападението срещу шофьора, но

не съобщиха нищо. Говорителката спомена, че има ранен, но е закаран в болница и после изписан, и продължи към другите вести.

Ха. Точно както беше казал циничният вътрешен глас — откраднатата кола не е новина във Вашингтон, но начинът, по който това беше станало, къде и кога... Лизи беше разочарована. Беше се тревожила толкова много, беше изразходвала толкова много енергия, а очевидно не струваше дори просветване на радара за опасни престъпници.

Тя не смени канала и продължи да слуша, в случай че добавят тази част от историята по-късно, но не казаха нищо. Не споменаха и за преследване по магистралата, нито за опит за убийство — срещу нея, между другото.

„Не, те не искат да те намери никой друг. Искат те за себе си.“

Забрави за полицията. Това беше много по-страшно, отколкото да те издирва полицията.

Може би бяха показали лицето ѝ по друго новинарско предаване или по друг канал, но Лизи не мислеше така. Загадъчните „те“ контролираха всичко, дори новините, които се поднасят на зрителите. Тя отново се запита дали е добрата или лошата. Не знаеше и в момента не ѝ пукаше. Единствената ѝ грижа, единственият ѝ приоритет беше да оцелее.

Погледнато логично обаче, тя трябваше да е добрата. Не чувстваше склонност към убийства, нито изпитваше желание да преобърне бронирана кола. Ако беше от лошите, лошотията ѝ, изглежда, се ограничаваше до кражба на кола, а това беше твърде дребно нещо, за да я търсят и да искат да я убият. Сигурно имаше нещо повече. Но Лизи не знаеше какво е това „повече“.

Беше твърде рано да си легне, ако денят беше нормален. Тя вече не знаеше кое е нормално. Беше уморена и се нуждаеше от почивка, където и когато може. Тя се облече, в случай че трябва да избяга бързо, на пода до леглото сложи чантата с всичките неща, които притежаваше в момента, и затвори очи.

И заспа.

Когато затвори очи, Лизи предположи, че ако изобщо сънува, това ще бъде нещо страшно, кошмар, за неизвестността, за „тях“.

Но отново сънува Х — в нейната стая с цветовете и в голямото легло. Дори в съня си малко се изненада, че той пак се появи. Този път

тя беше върху него, а Х беше окован с белезници. Харесваше му. Е, не толкова много, както когато той имаше пълен контрол, но все пак... му харесваше. Интересно, Х харесваше леко извратени неща. Харесваше Лизи. И сексът беше хубав. Вярно, сексът беше насън, но това беше по-добре от нищо. Тя не помнеше от колко години не беше правила секс. Нищо. С никого.

Лизи зашепна в ухото на Х, докато се движеше бавно, поемайки го целия в себе си и го яздеше, сякаш беше за пръв и последен път. „Трябваше да ги оставя да ме убият... Щеше да е по-добре, по-лесно... Не, не, те ме убиха и ти им позволи...“

Тя се събуди със стиснати ръце и разтуптяно сърце. Навън беше тъмно. Не носеше ръчен часовник. Електронният часовник на нощното шкафче не беше верен и Лизи не смееше да сложи батерията в мобилния си телефон само за да види колко е часът. Вероятно трябваше да изхвърли телефона, но още не можеше да се реши да го направи. Ами ако възникнеше нещо спешно и имаше нужда от телефона? Например да позвъни на 911 и да поиска за помощ, защото някой се опитва да я убие? Да, щеше да задържи телефона още малко, поне докато измисли конкретен план.

Не смееше да запали лампата, тъй като може би вече имаше друг дежурен на рецепцията и ако погледнеше насам и видеше, че в стая 107 свети... Не желаше да поема този риск. Завесите обаче бяха дръпнати и Лизи включи телевизора. Щом видеше какво предават, щеше да разбере горе-долу колко е часът. Тя смени няколко канала, намери денонощна новинарска станция и спря. Точното време беше изписано в долния ляв ъгъл.

Трябваше да знае точния час. Времето беше важно. Натисна копчето и спря телевизора.

Беше спала пет часа и това беше изумително, като имаше предвид всичко, което се бе случило. Още час-два и щеше да се осмели да излезе, да намери стара кола и да я подкара. Нямахте да остане в мотела до сутринта. Синди имаше добри намерения, но ако размислеше? Ами ако кажеше на някой приятел и той споделеше с друг и трети, с когото не трябва?

Лизи не можеше да има доверие на никого.

Ако откраднеш кола, паркирана за през нощта, щяха да я потърсят едва след няколко часа. Трябваше да намери къща или

жилищен блок. Или може би мотел като този, където някой разсеян гост беше забравил ключовете на стартера. Случваше се непрекъснато. Нямаше обаче да го направи в този мотел, защото щеше да привлече внимание към него. Синди определено щеше да се разприказва, ако жената, на която беше помогнала, открадне колата на друг гост, който си плащаше за стаята.

До утре сутринта Лизи щеше да бъде във Вирджиния, а може би дори в Северна Каролина. Щеше да зареже колата преди изгрев-слънце и на известно разстояние от града щеше да бъде безопасно да вземе автобус. Е, безопасно колкото всичко друго.

План. Най-последно.

А дотогава? Едва ли щеше да заспи отново. Ако се опиташе, щеше да се притеснява да не спи прекалено дълго и това щеше да я държи будна. Тъй като болката от припомнянето, изглежда, беше изчезнала, Лизи седна в леглото и се помъчи да си спомни... нещо, каквото и да е, дребни неща, например къде е живяла, дали косата ѝ е била дълга или къса, дали са ѝ слагали противогрипна ваксина всяка година. Бяха ѝ правили през последните три години, но преди това? Празнотата от две години оставаше незапълнена.

Час по-късно тя чу рева на мощен двигател на мотоциклет, който влезе на паркинга. Някой пристигаше късно и вероятно щеше да спи до късно. Идеята да открадне мотоциклет и да излети от града, докато вятърът развява косата ѝ, изведнъж ѝ се стори странно привлекателна. Знаеше ли да кара мотоциклет? О, да, по дяволите! Не можеше да си спомни нищо определено, но беше сигурна, че познава мотоциклетите. Вече беше решила да не краде кола от този паркинг, но беше любопитна. Трябваше да погледне.

В стаята ѝ беше тъмно и никой нямаше да забележи, че Лизи наднича през завесите. Фарът на мотоциклета угасна точно когато тя надзърна, затова знаеше къде да съсредоточи погледа си.

Мотоциклетът беше в другия край на Г-образния паркинг, спрял под единствената счупена улична лампа наоколо. За миг човекът, който слезе от него, се изгуби в мрака, но после мина през осветена част, и сърцето ѝ спря.

Той. Мъжът от „Уолгрийнс“.

Х.

Това не можеше да е случайност.

Той вървеше в сенките, доколкото е възможно, като се имаше предвид, че паркингът е добре осветен. Дали Лизи си въобразяваше, или мъжът се беше отправил към нея? Походката му беше плавна, енергична и уверена, сякаш Х знаеше точно къде се намира Лизи и идваше за нея.

Мамка му! Той беше един от тях!

Лизи скочи. Преметна през рамо голямата чанта, извади ножиците и хукна към банята. През прозорчето проникваше достатъчно светлина, за да се ориентира. Можеше да се измъкне през прозорчето, но вероятно имаше по-добър начин. Тя бързо го отключи и отвори, повдигна се и счупи с върха на ножиците едното матирано стъкло. Звукът от счупеното стъкло не беше много силен, но беше... достатъчен. Може би. Лизи се наведе през прозореца, издаде леко възклицание, сви пръсти в юмрук и удари рамката.

И след това зачака.

Той не я накара да чака дълго. Тук, зад мотела, беше по-тъмно, но тя знаеше, че Х ще дойде, и погледът ѝ беше отправен натам, когато той заобиколи сградата безшумно като призрак, мислейки, че ще я намери или провряна до половината през прозореца на банята, или седнала зашеметена на земята, след като е паднала на главата си. Наивник.

Лизи се спусна долу, приближи се на пръсти до вратата, излезе от стаята, колкото можа по-тихо, и побягна по бетонния тротоар, опасващ мотела. За частица от секундата си помисли да открадне мотоциклета му. Не, нямаше да стане. Този човек, тези хора очевидно имаха някакъв сложен и свръхмодерен начин да я проследяват. Х сигурно следеше и собствения си мотоциклет, може би чрез сателитна джипис системa, която щеше да блокира превозното средство, когато се обади за кражбата.

Лизи нямаше много време, преди Х да осъзнае, че не е излязла през прозореца, и да се върне, затова трябваше да действа. Посоката ѝ беше избрана от тъмни места и пътеки, където нямаше да я види.

Тя намери сянка покрай стената на мотела, където спря, затаи дъх и се ослуша. Х можеше да я търси там отзад известно време, да оглежда около счупения прозорец на банята и да се опита да я проследи оттам, но нямаше да се забави много. След не повече от

минута и нещо, вероятно дори по-малко, той щеше да се досети какво е направила, да се ядоса и да се върне. А тя все още нямаше кола.

За по-справедливо той също би трябвало да върви пеш.

Поемайки риска, че Х е сам и че наоколо няма друг, който да наблюдава, Лизи хукна към мотоциклета му. Първата ѝ мисъл беше да избяга, да се отправи в противоположната посока, но възможността беше прекалено добра, за да я подмине. Тя нямаше план, но бързо се учеше да се доверява на инстинктите си и да слуша вътрешния си глас, който беше спасил живота ѝ досега. Когато стигна до мотоциклета, доволна за момента, че е спрял на най-тъмното място в паркинга, Лизи отдели няколко секунди да го огледа. Трябваше да потисне възхищението от чудесната машина, за да направи онова, което беше намислила.

Тя приклекна, извади ножиците и сръза кабелите на свещите. Откъде знаеше, че са кабелите на свещите? Кой знае? Не разбираше откъде идват всичките тези знания, но това нямаше значение. Щом го направи, Лизи почувства облекчение. След това се изправи и се отдалечи. Изкушаваше се да побегне, но някой можеше да гледа.

Не посмя да се обърне и да погледне към стаята си, и продължи да върви по тесния тротоар между този мотел и следващия и после към главния път. Ослушваше се да долови звуци зад гърба си, но не чу нищо. Лизи си позволи лукса да се усмихне. Х щеше много да се ядоса, когато нямаше да може да запали мотора си.

За съжаление тя нямаше време да се наслади на вандализма си. Частици от знанията ѝ се възвръщаха и докато беше виждала по телевизията колко лесно палят коли, като свързват жиците, филмите, общо взето, не бяха точни. Спомняше си как го е правила и виждаше как ръцете ѝ работят, но паметта ѝ нашепваше, че не е толкова лесно. Трябваше да бръкне в двигателя или се нуждаеше от дрелка, за да извади стартера. И двата метода изискваха инструменти, но в тежката ѝ чанта нямаше нищо, освен полезните за всичко ножици, които обаче нямаше да ѝ набавят кола, освен ако не ги използваше, за да заплаши шофьора и да му вземе ключовете.

Стигна до главния път и зави наляво. Въздъхна облекчено, че е успяла да стигне толкова далеч, без да я хванат в гръб. Не чу стъпки, но предполагаше, че Х е способен на всичко. Рискува, погледна през рамо и за миг коленете ѝ се подкосиха от облекчение, че никой не я

следи. Дълбоко в душата си тя очакваше да го види да върви към нея — безшумен, застрашителен силует в мрака.

Кой, по дяволите, беше той? Лизи изведнъж се ядоса, че сънува страхотни еротични сънища за мъж, който се опитва да я убие. Подсъзнанието ѝ явно си правеше извратени шеги с нея.

Нямаше значение. Много по-важно беше кой е Х и я защо я преследва. Това означаваше, че срещата им в „Уолгрийнс“ съвсем не беше случайна и ако трябваше да гадае, изобщо не беше първата. Той беше човек от онези липсващи две години. Тя го познаваше и затова внезапно се паникьоса и избяга. Именно бягството ѝ му беше подсказало, че някои от спомените ѝ се възвръщат и че сега Лизи представлява заплаха за него.

Наблюдението обаче не се вмести в цялостната картина. Защо я наблюдаваше? Ако възнамеряваше да я убие, беше имал и други удобни възможности.

Защото Х не беше шефът. Някой друг, някъде, беше анализирал информацията за нея и беше взел решението. Х беше член на екип за „мокри поръчки“.

„Екип за мокри поръчки.“ Главата ѝ запулсира. Лизи се спъна и спря. Зрението ѝ се замъгли... и после болката премина.

Тя си пое дълбоко дъх, подготви се и умишлено се застави да си мисли: „Екип за мокри поръчки.“

Нямаше болка. Лизи отново тръгна.

Всеки път, когато съзнателните ѝ мисли се осмеляха да навлязат в територия, която преди това беше блокирана, мозъкът ѝ получаваше шок, сякаш бе докоснала ограда с електричество. Щом обаче преодолееше оградата, можеше отново да навлиза в тази територия, без да получава шок.

Е, добре, това беше хокейна аналогия, но ѝ вършеше работа. Когато имаше време, тя щеше да се пита откъде знае какво е екип за мокри поръчки, но в момента имаше по-належащи грижи.

Една пресечка по-нататък Лизи видя неоновите светлини на бар и тръгна да пресича на отсрещната страна, за да избегне ярките светлини, на които лесно щяха да я забележат, ако някой я търсеше там, но после ѝ хрумна, че няма по-добро място, където да намери кола с ключовете на стартера. От време на време любителите на алкохола бяха полезни за нечии цели.

Забърза по тротоара, като поглеждаше през рамо, но засега късметът не я изоставяше. Тя дори се усмихна леко, като си помисли за Х, който сигурно все още се мъчеше да запали мотоциклета си. Не, той вече би трябвало да е открил срязаните кабели на свещите, освен ако все още не я търсеше около мотела. Лизи можеше само да се надява, че късметът няма да я напусне. Би си позволила да се надява, но не би заложила на това. Смяташе да се придържа към плана си.

Тя спря, преди да стигне до бара, и огледа паркинга, търсейки хора, излезли да пушат. Искеше да избегне подобна ситуация. Не видя никого и се запромъква напред. Ако започнеш от задната част на паркинга и се придвижеш към началото, щеше да има прикритие за по-дълго време. Щеше да бъде на улицата само докато провери последната редица коли, а може би нямаше, ако всичките бяха нови модели.

Лизи оглеждаше само по-старите коли, които вероятно нямаха включени алармени системи или може би ключовете им бяха на стартера или в поставките за чаши. Хората непрекъснато правеха такива неща. Лизи не разполагаше с цяла нощ и късметът нямаше вечно да бъде на нейна страна. Дори пияниците в тази част на града се грижеха да заключват колите си.

Разочарована, тя потърси сянката на контейнер за отпадъци и се облегна на него, пренебрегвайки вонята и факта, че евтините обувки за тенис от дрогерията вече направиха мазол на дясната ѝ пета. Усещаше присъствието на Х толкова осезателно, сякаш дишаше във врата ѝ. Беше го забравила, но не го беше спряла. Нямаше представа как, но те очевидно имаха начини да я откриват. И когато я хванеше, той щеше да бъде много ядосан.

Вратата на бара се отвори и Лизи се дръпна назад. Чу приглушени гласове, които се усилиха, докато хората вървяха към нея, но остана на мястото си. Нямаше къде да се скрие по-добре. Покрай нея минаха мъж и жена, хванати за ръце. Може би... не. Почти веднага отхвърли идеята. Ако щеше да краде кола, не беше хубаво да напада двама души. Вярно, те бяха излезли от бара, но никой от тях не залиташе, нито говореше твърде силно. Ако бяха пияни, щеше да ѝ бъде по-лесно да се справи с тях, но те не бяха. Двамата се качиха в тъмночервен джип, като през цялото време разговаряха и нито веднъж

не погледнаха към нея. Джипът излезе от паркинга и Лизи отново остана сама.

Истината изведнъж се стовари върху нея. Лизи беше буквално съвсем сама. Нямаше към кого да се обърне за помощ, без да издаде местоположението си и да изложи на сериозна опасност всеки, който би ѝ подал ръка. Свила се до контейнера за боклук във влажната нощ, тя се почувства уплашена, незначителна и безпомощна.

Лизи мигновено възнегодува. Признаваше, че е уплашена, но не беше безпомощна. Или щеше да избяга, или щеше да умре, докато се бори. И ако се бореше достатъчно усилено, дори да загубеше битката, суматохата можеше да привлече внимание и нападателите нямаше да се измъкнат безнаказано.

Боже, каква утеха!

Вратата на бара се отвори отново и някакъв мъж се запрепъва между редиците коли. Пееше си някаква кънтри песен, сравнително тихо, но все пак достатъчно силно, за да стане ясно, че никога няма да си изкарва прехраната с пеене. Поне беше щастлив пияница и беше сам.

Мъжът повтаряше едни и същи два реда, нестабилно движеше крака по песъчливия паркинг и подрънкваше с ключовете за акомпанимент.

Лизи бързо обмисли възможностите си. Можеше да изчака, докато той стигне до колата си, за да разбере коя е неговата, да го повали, да вземе ключовете и да потегли, но колко време щеше да мине, преди някой да се обади в полицията? Не много, а повече от всичко друго ѝ трябваше време. В случая се изискваше друг подход и този щастлив човек отговаряше на изискванията.

Тя излезе от сянката на контейнера за отпадъци, тръгна към него и се усмихна.

— Здравей.

Мъжът изненадано отстъпи назад и после също се усмихна.

— Здравей. Откъде се появи?

Почитателят на алкохола нямаше тридесет години и беше висок най-малко метър и осемдесет, с джинси, обувки за тенис и износена фланелка, която разкриваше колко е кльощав. Въпреки че беше много по-висок от нея, Лизи можеше да го победи в честна борба... не че беше известна, че се бие честно...

Тя бързо прогони тази странна мисъл.

— Стоях навън и забелязах, че не трябва да караш в твоето весело състояние.

Мъжът размаха ръката си с ключовете към нея.

— Мога да карам много добре.

— Сигурна съм, че можеш, но тъй като не е необходимо, защо не ми позволиш да те закарам до дома ти?

Лицето му засия. Имаше хубава усмивка.

— Хей! Да не си от онези доброволци, които карат хората по домовете им, когато са пийнали?

Пийнали? Този тип беше толкова пиян, че всеки момент можеше да падне.

— Да — отвърна Лизи, възползвайки се от възможността, която той току-що ѝ беше предоставил.

— „Майки на...“ Не, почакай. Какви шофьори бяха?

— Прав си. Аз съм от „Майки на закъсали шофьори“ и трябва да тръгваме, защото после трябва да се върна тук и да помогна на някой друг.

Той отново ѝ отправи мила усмивка.

— Добре. — Мъжът ѝ даде ключовете и дистанционното и зачака.

— Правилно решение — заяви Лизи и натисна копчето на дистанционното. Блеснаха светлините на кола в края на редицата.

— Хей, това беше умно — отбеляза мъжът, когато тя го хвана за ръката и го поведе към колата му. Той се облегна толкова тежко на нея и така се препъваше, че Лизи започна да си мисли, че накрая и двамата ще се проснат на асфалта. Ако пияницата паднеше, щеше да я повлече със себе си.

Но криво-ляво успяха да стигнат до колата — малък бял автомобил, чуждестранна марка, но достатъчно често срещана, за да се слее с автомобилите по магистралата.

— Как се каваш? — попита Лизи, докато му отваряше вратата. Той направо се строполи вътре и легна на седалка, като се сви, за да се побере на тясното пространство.

— Шон. — Мъжът добави някаква фамилия, но така я измърмори, че прозвуча като „събуфър“. Едва ли се казваше така, но

Лизи изобщо не се интересуваше от фамилията му, затова не го помоли да я повтори.

— Хубава кола, Шон. — Пусна чантата си на пода и нагласи седалката и огледалата. — Поддържаш я чиста.

— На сестра ми е — изкикоти се той — странен звук от устата на един зрял човек. — Не трябва да я карам, но нейната кола е много по-хубава от моята и сестра ми не е в града, затова няма да разбере — обясни той и после изшътка пресилено.

— Няма да ѝ кажа, обещавам. Това ще бъде нашата малка тайна. А сега, поспи, докато те закарам вкъщи.

— Добре — сговорчиво отвърна той и след това се умълча.

Лизи изкара колата от паркинга и пое в срещуположната посока от мотела. Какво ли правеше Х? Сигурно се опитваше да запали мотоциклета си.

— Желая ти успех — измърмори тя.

— Какво? — попита Шон от задната седалка.

— Нищо, сладур. Подремни си. Ще стигнем за нула време.

Той беше толкова пьян, че дори не си помисли да ѝ каже адреса си. Очевидно доброволците от „Майки на закъсали шофьори“ трябва да имат ясновидски способности за отгатване на адреси.

След няколко минути Шон захърка. Вероятно щеше да спи часове, ако Лизи го оставеше. Можеше да кара, а той да спи на задната седалка. Но ако го направеше, той щеше да бъде по-трезвен, когато се събудеше, и следователно щеше да се справи по-трудно с него. И не само това, но и местоположението му щеше да насочи хората, които я търсеха.

Х я беше намерил лесно. Тя не искаше да прави нищо, за да им помогне.

Как ли го правеха? Лизи се изкушаваше да изхвърли през стъклото всичко, което не беше купила от дрогерията днес следобед. Всичко, което притежаваше отпреди, можеше да има проследяващо устройство. Най-вероятният заподозрян беше мобилният телефон, въпреки че батерията му беше извадена. Телефонът беше едно от нещата, които Лизи винаги носеше със себе си. Не виждаше обаче как биха могли да се доберат до него, не го беше оставяла никъде... освен ако някой не бе влизал в дома ѝ, докато е спяла.

О, Боже, това я уплаши само като си го помисли. Трябваше да изхвърли проклетото нещо.

Но още не. Сигурно имаше по-добър начин да обърка преследвачите и да им струва ценно време. И само защото телефонът беше най-вероятната вещ, не означаваше, че използват само него.

Лизи караше на запад по магистрала 66 и мислите ѝ препускаха в главата, докато километрите летяха. Помисли си на кого се е обаждала. Списъкът беше много кратък — само на Даяна. Нямаше на кого друго да се обади, освен само на една приятелка и това беше тъжно свидетелство за последните три години от живота ѝ. Не смееше да ѝ се обади, не и по този проклет телефон.

Момент. Шон сигурно имаше телефон. В днешно време всички имаха мобилни телефони.

Лизи вече беше отишла достатъчно далеч. Зави на следващия изход и спря на паркинга на затворена бензиностанция, до сградата, близо до задната част. Слезе, отвори задната врата и започна да дърпа зашеметения Шон, докато го измъкна от колата и го изправи на крака. За кльощав човек той беше доста тежък.

Тя уви ръка около него и го задърпа да върви, като се възползва от възможността и извади портфейла от джоба му.

— Насам, сладурче — каза, водейки го към контейнера зад сградата.

— Това не е къщата ми — озадачено каза той.

— Не, само спираме за малко да заредим.

— А, добре.

— Знаеш ли, Шон — рече тя, докато го спускаше внимателно на земята зад контейнера, където нямаше да го видят от пътя и от бензиностанцията поне до сутринта, — трябва да откажеш пиенето. Изобщо не ти понася.

— Добре, добре — отвърна той, сякаш го беше чувал и преди, въздъхна, облегна се на стената и отново заспа. Главата му клюмна до контейнера.

Лизи бързо и леко опипа джобовете му, намери мобилния му телефон и го измъкна с два пръста. След това отново се качи в колата на сестра му и потегли.

Тя кара на запад още няколко минути и после включи телефона. Беше скъп смартфон. Жалко, че не можеше да го задържи по-дълго.

Нямаше как да се обади на Даяна в дома ѝ посред нощ, за да се сбогува, но не ѝ беше приятно да изчезне ей така внезапно.

Лизи набра служебния номер на Даяна и когато се свърза, натисна бутона, който щеше да ѝ позволи да остави съобщение.

— Здравей, Даяна — изрече и за миг гласът беше... нейният — спокойният глас на жената, която беше през последните три години, а не на жената, която би се възползвала от пиян човек и би повредила мотоциклет. — Искам само да ти кажа, че днес няма да дойда на работа. — Това беше меко казано. — Нито утре. — Лизи се колебаеше дали да добави още нещо, защото не искаше „те“ да знаят, че Даяна означава нещо за нея, но после осъзна, че ако са я наблюдавали през цялото време и ако телефонът ѝ се подслушва, те вече знаят това. Нямаше как да го скрие. — Благодаря ти, че си толкова добра приятелка. Ще ми липсваш, но стават разни неща и... напускам. Ако някога мога отново да ти се обадя, ще го сторя. Пази се. — Затвори, преди да се разплаче.

По дяволите, те не само че бяха откраднали част от предишния ѝ живот, но сега я лишаваха и от дома ѝ, от работата и от приятелката. Ако можеше да спипа копелетата, които ѝ причиняваха това...

Лизи навлезе в дясната лента, смъкна стъклото от другата страна на шофьорското място и с всичка сила изхвърли телефона на Шон от колата. Смартфонът може би щеше да оцелее от падането, а може би нямаше. Ако бяха засекли обаждането, те щяха да разберат, че е била в района и като заспалият Шон уликите щяха да ги поведат на запад.

Тя беше като Гретел, но без Хензел, който да пуска трохи, за да ги отведат до дома.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Малката палавница го беше измамила. Хавиер не знаеше дали да се ядосва, или да се смее. От една страна, Лизи го беше вбесила, като бе повредила мотоциклета му, но, от друга страна, номерът да се престори, че излиза през прозореца на банята, беше умен ход. Той се гордееше с нея. Беше вбесен, но и горд.

Тя бягаше пеш и Хавиер щеше да я настигне лесно, но какво щеше да направи после? Лизи щеше да се бори като дива котка и в такъв случай той можеше или да я повали в безсъзнание и да я метне на рамо, което нямаше да изглежда добре на улицата, или да не я поваля в безсъзнание и да метне на рамо крещящата Лизи, което също не беше добре. Ченгетата щяха да дотичат за пет минути. Е, добре, десет, като имаше предвид в каква част на града се намират. И в двата случая сега Хавиер трябваше да се движи пеш и нямаше как да я закара някъде.

Най-добрата възможност беше да я остави да върви. Щеше да я открие по-късно, стига тя да не се досетеше, че някъде в нея има проследяващо устройство и да изхвърли всичко, включително дрехите си. Онази Лизи, която той познаваше, не би се поколебала да направи точно това. Фактът, че тя все още отчасти беше Лизет, добавяше фактор на неизвестност и правеше по-трудно предвидими действията ѝ.

Хавиер трябваше да поправи и мотоциклета, да смени кабелите на свещите, защото моторът си оставаше най-добрият начин да пътува анонимно.

Освен това трябваше да измисли план и да постави някои хора на местата им. Ако Фелис мислеше, че той няма да отвърне на удара, тя беше луда за връзване. Нямаше как да не реагира на предизвикателството.

Хавиер несъмнено щеше да изгори мостовете след себе си в тази страна. Премахването на служител на АНС с висок ранг щеше да му навлече всевъзможни неприятности, особено ако Ал участваше заедно

с Фелис в опитите за убийство. Но въпреки че Ал би използвал други хора и други методи, това не означаваше, че не е позволил на Фелис да ръководи операцията. Хавиер не можеше да допусне, че Фелис действа на своя глава.

Ако тя използваше ресурсите на АНС, за да проследява и открива Хавиер и Лизи, двамата вероятно бяха мъртви. Средностатистическият гражданин нямаше представа до каква степен го шпионира правителството на страната му. Но ако Фелис наистина бе прибягнала до услугите на АНС, официалната връзка между тях би повдигнала въпроси. Тя можеше да прибегне до това по-късно, но засега Хавиер беше готов да се обзаложи, че използва външни източници. Докато губеше битките една след друга, Фелис щеше да се амбицира с всяка следваща стъпка.

Хавиер не действаше така. Стъпка по стъпка — беше глупаво. На нейно място той би предпочел тежката артилерия, би унищожил заплахата веднъж завинаги и би продължил по-нататък. Защо да си губи времето?

Нямаше обаче да е лесно да се добере до нея. Фелис сигурно беше взела предпазни мерки, след като първият ѝ опит се бе провалил. Отгоре на всичко Хавиер трябваше да отстрани и Ал — нещо, което щеше да бъде безкрайно по-трудно. Трябваше да се оправя и с Лизи.

В тактическо отношение той би трябвало първо да премахне заплахата, а после да търси Лизи. Фелис и Ал така биха очаквали да направи — да се придържа към обучението си и да се справи с непосредствената заплаха. Но въпреки че предпазваше Лизи през всичките тези години, никой не знаеше, че бяха любовници през по-голямата част на тренировъчния и оперативния етап. Ал си мислеше, че Хавиер се безпокои да не убият Лизи по време на акция, защото е жена, а след това я защитаваше още повече и гневно отхвърляше необходимостта от изтриване на паметта, което обаче те извършиха. Когато бяха заедно, Хавиер и Лизи вземаха изключителни мерки, за да запазят в тайна връзката си. Между оперативните агенти се случваха влюбвания и любовни авантюри, но поради чувствителното естество на работата им и двамата смятаха, че трябва да крият връзката си.

Това беше тогава. Но сега? Когато ставаше въпрос за Лизи, тактиката отиваше по дяволите. Тя бягаше и беше уплашена, а и Фелис я търсеше. Хавиер искаше да я намери пръв. Дори ако Лизи не го

помнеше и бягаше и от него, той можеше да я успокои, да я заведе на безопасно място и да я убеди, че никога няма да я нарани. Искаше да знае колко неща си е спомнила и каква част от Лизи е изплувала на повърхността. Същността ѝ се беше възвърнала. Може би тя си спомняше повече, отколкото той се надяваше.

Обади се по телефона, макар да знаеше, че много ще ядоса някого.

— Трябва ми помощ за мотоциклета. — Хавиер обясни къде се намира и зачака да започне конското.

Последва мълчание.

— Катастрофира ли?

Хавиер можеше да каже, че мотоциклетът му се е повредил, но не би обвинил такава хубава машина като „Харли Дейвидсън“.

— Тя е срязала кабелите на свещите.

От другия край на линията се чу сподавен смях:

— Не думай. Мамка му, влюбен съм в нея!

— Да не ти хрумват разни идеи, тъпако! Тя е моя! Уреди нещата и толкова.

* * *

Лизи седеше в колата на сестрата на Шон на паркинга на денонощен „Уолмарт“ в Лийсбърг, Вирджиния, наблюдаваше хората наоколо, търсейки нещо подозрително, и трескаво разсъждаваше.

Трябваше да разбере как я беше открил Х.

Беше зарязала колата си — най-вероятното средство да я проследят, но той пак я намери за няколко часа. Следователно имаше проследяващо устройство в нещо, което тя носеше. Но къде?

Лизи извади портмонето си от дъното на пазарската чанта, мобилния си телефон и батерията и се втренчи в тях. Телефонът не беше включен, не беше дори активиран. Тя беше много предпазлива, затова имаше ли начин, по дяволите, Х да я беше проследил чрез телефона? Но как другояче я беше намерил толкова бързо?

Може би „те“ бяха имплантирали чип в главата ѝ или нещо подобно и не следяха телефона ѝ, а нея.

Мисълта не причини дори слабо главоболие, за разлика от спомените, които беше започнала да приема като реална част от неизвестния си живот. Все пак прокара пръсти през косата си и потърси малка подутина на черепа си. Нищо. Накрая отметна коси и се почувства като пълна глупачка, на каквато определено приличаше на всеки, който случайно я беше видял.

Това не изключваше вероятността да има имплант на гърба си, но в момента нямаше как да провери. А може ѝ бяха имплантирали чип в черния дроб чрез лапароскопия.

Не, на корема ѝ нямаше белези от лейкопласт.

Идеите ѝ се изчерпаха и мислите ѝ се върнаха на телефона. Само че нямаше логика. Телефонът беше непрекъснато в нея, откакто го беше купила, и не му беше слагала батерията, нито го беше включвала и използвала.

Можеше да изхвърли телефона преди километри, за всеки случай, но не го беше направила. Докато обаче гледаше хората, които влизаха и излизаха от „Уолмарт“, ѝ хрумна още по-добра идея.

Лизи се вгледа продължително в чантата си и въздъхна. Чантата ѝ харесваше и я носеше често. Всъщност я харесваше толкова много, че вероятно не я беше сменяла с друга най-малко от един месец, а това беше много за нея. Този факт правеше подозрителна и чантата.

Лизи отново въздъхна, взе чантата, обърна я и изсипа съдържанието ѝ в найлоновата торба от дрогерията. Чантата беше кожена, мека и с точния размер за най-необходимите ѝ принадлежности, но не беше невъзможно някъде да е скрит „бръмбар“. Трябваше да се отърве от нея. Ако имаше време, щеше да я претърси, да я разпори, за да е сигурна, но времето не беше на нейна страна. Всяко забавяне можеше да се окаже фатално. Трябваше да продължи да се движи.

Тя беше забавила Х, като срязва кабелите на свещите на мотоциклета му, но не се заблуждаваше, че забавянето е само временно. Лизи спечели малко време — ако имаше късмет и ако той действаше сам. Ако не беше сам, което беше далеч по-вероятно, тогава подкрепленията му дебнеха наблизко. Може би в момента Х се приближаваше към нея.

Не, ако имаше подкрепления наблизко, Х вече щеше да я е открил и тя щеше да е... какво? Мъртва? Задържана?

„Под него в леглото... Краката ѝ се увиха около тялото му...“

„Боже!“ Лизи прогони мисълта. Сигурно беше извратена, че имаше сексуални помисли за мъжа, който се опитваше да я убие. По дяволите онези сънища.

Лизи извади парите — по-малко от шестдесет долара — от портфейла на Шон и ги пъхна в пазарската торбичка. Искаше ѝ се да беше намерила по-богат човек, който носи повече пари в себе си. Помисли си дали да не се опита да използва кредитната му карта, но отхвърли идеята като твърде рискована и пусна портфейла в чантата си.

Въпреки че осветеният паркинг беше оазис на светлина в мрака, Лизи си сложи шапката и слънчевите очила. Нека хората я мислят за особнячка или съпруга на политик, която изневерява, макар да не ѝ беше ясно защо някой би се срещал с любовника си в „Уолмарт“. Хората обаче правеха странни неща всеки ден, особено в „Уолмарт“. Навсякъде имаше камери, а Лизи не искаше да я забележат.

Докато вървеше към добре осветения магазин, тя опипваше мобилния телефон, търсейки някакви улики как я беше намерил Х. Прокара пръсти по апарата, кутията и дори батерията. Вниманието ѝ беше раздвоено между телефона и обстановката около нея, защото не можеше да пропусне нещо, но трябваше да знае как я беше проследил. Искаше да знае и защо, но в момента „как“ беше по-важно.

И тогава го напипа. Под бутона на седмицата на клавиатурата имаше мъничка грапавина. Едва я усети и не би ѝ обърнала внимание, ако не търсеше нещо необикновено, каквото и да е.

— Кретен! — прошепна тя, докато влизаше в „Уолмарт“. Служителят, който стоеше до количките за пазаруване, я изгледа намръщено и Лизи му се усмихна. — Не вие.

Мъжът ѝ кимна, приемайки извинението, но остана нащрек. Хубаво. Той щеше да я запомни. Когато се появеше, Х може би щеше да загуби известно време да я търси по пътеките, защото щеше да е сигурен, че тя е там, но щеше да греши.

Но кога, по дяволите, беше пипал телефона ѝ? Единственият възможен отговор беше, че той или някой друг е влизал в дома ѝ, докато е спяла, и е поставил проследяващото устройство. Боже, каква страшна мисъл, но как иначе би станало?

Предположението повдигна и друг въпрос. Ако някой бе влизал в дома ѝ и този някой я искаше мъртва, защо не я беше убил, докато спи?

Защото нещо се беше променило. А единственото, което Лизи знаеше, че се е променило, беше самата тя. Малките стъпки, които беше предприела, бяха задействали аларма. Тази мисъл ѝ беше хрумвала и преди, но проследяващото устройство в мобилния ѝ телефон беше категорично доказателство.

Намирането на проследяващото устройство ѝ донесе известно облекчение. Сега Лизи знаеше как я е проследил Х и какво да направи. Тя сложи чантата на седалката на количката и я забута към отдела с хранителните стоки. Движеше се енергично, без да поглежда встрани, сякаш много бързаше. Взе пакет бонбони с парченца портокал и го хвърли в количката, за да изглежда така, сякаш пазарува. След това взе купчина хартиени чинии.

Хората, които пазаруваха в този ранен час, очевидно не бързаха. Защо бяха дошли по това време? Работеха в странни смени, искаха да избегнат гълпите или бяха нощни птици? Те обикаляха и спираха с количките обърнати на една страна, препречвайки пътя на всеки, който искаше да мине по същата пътека. И каква разнородна сбирщина бяха — наркомани, хора, които се прибираха вкъщи от бар, хора, които имаха такъв вид, сякаш никога не излизаха от домовете си на дневна светлина. Ето, този например изглеждаше така, сякаш спи в колата си. Не трябваше да го съди, защото тя можеше да е следващата. Но, по дяволите, жената ей там беше с розов камуфлажен клин два-три размера по-малък за нея, комбиниран с лимоненожълта фланелка без ръкави и без сутиен. Лизи примига и бързо се отдалечи, сякаш тоалетът можеше да я заслепи.

Тя мина покрай мъж с насинено око, който куцаше и буташе количка, пълна с говежда пастърма и бира. По дяволите. С шапката, слънчевите очила и широката си тениска от дрогерията Лизи напълно се вместише в картинката. Можеше дори да се определи като един от по-добре облечените пазаруващи.

Като си помисли за това, и на нея ѝ се дояде пастърма, за да хапне нещо, което не излиза от автомат, но нямаше време да чака на опашката пред касата. Х може би беше зад нея, а тя не знаеше колко е наблизо. И този път можеше да не е сам.

Сърцето ѝ подскочи при тази мисъл. Страхът щеше да я вцепени, ако му позволеше, затова се отърси от паниката. Трябваше да напредва стъпка по стъпка.

В отдела за хранителни стоки на огромния магазин имаше малко хора и тя веднага намери пътека, която в момента беше безлюдна. Пъхна батерията в мобилния си телефон и го включи, а после бързо бутна количката на следващата пътека, където ниска, дебела латиноамериканка съсредоточено четеше етикетите на две консерви с различни супи. Като Лизи и тя беше сложила чантата си — грамадна червена торба — на седалката на количката, която беше предназначена за бебе или хляб — или оставена без надзор чанта. И, слава Богу, чантата беше широко отворена. Лизи дори не забави крачка, докато минаваше покрай нея, и пусна телефона в дълбините на голямата червена торба. Като имаше предвид дълбочината и обема на чантата, щяха да минат седмици, докато откриеха телефона — ако не иззвънеше.

Лизи отиде при замразените храни, извади портфейла на Шон от чантата си, протегна ръка в студения хладилник с пица, остави портфейла, взе голяма пица „Пеперони“ и я хвърли в количката. Още една троха. Да те видим сега, господин Х.

Тя остави количката с празната чанта, бонбоните и другите неща и се отправи към изхода. Докато минаваше покрай касите, Лизи махна шапката и очилата и разроши косата си, като се надяваше, че служителят, който я беше забелязал да влиза, няма да я види, че излиза, в случай че пристигне Х, докато жената, в която сега беше телефонът на Лизи, пазарува.

Тя се замисли за всички неща, които искаше да си купи отгук — ботуши, друга шапка, протеинови блокчета, вода, два-три ножа. Но не тук и определено не сега. По-нататък по пътя щеше да има друг „Уолмарт“. Или още по-добре, редица малки магазини, които вероятно нямат работещи охранителни камери. Може би щеше да намери пазар за вещи втора употреба, въпреки че за това сигурно трябваше да почака до събота и неделя. Дотогава определено се нуждаеше от друга кола. По дяволите, трябваше да зареже колата на Шон до разсъмване, защото веднага щом се събудеше и успееше да се добере до телефон, той щеше да съобщи за кражбата на автомобила на сестра си.

След като изоставеше колата, Лизи щеше да завие на юг. Всички улики щяха да сочат на запад, но тя щеше да се отпрати към Флорида. Щеше ли да успее? Беше ли достатъчно изобретателна, за да избяга и да бъде свободна?

Имаше да крои още планове и да взима още решения, но за пръв път през този дълъг ден си представи как пътува надалеч оттам.

Стъпка по стъпка.

* * *

Докато неговият човек мърмореше недоволено, че му се е обадил посред нощ за транспорт и ремонт, Хавиер се облегна на стената на сервиза без прозорци и още веднъж разгледа картата на мобилния си телефон. Автомонтърът — Рик — беше един от хората му, факир с двигателите, а също и снайперист.

Смяната на кабелите на свещите не беше трудна и не отнемаше много време. Хавиер можеше да го направи и сам, ако имаше необходимите резервни части, но беше предимство да плащаш на някого, който има спокойно място да свърши работата, резервни части и необходимите умения.

След като се обади на Рик, провери местоположението на Лизи и проследи отдалечаването ѝ от мотела и после придвижването ѝ на запад по магистрала 66. Двете проблясващи точки, обозначаващи мобилния телефон и портмонето ѝ, бяха останали заедно — досега.

За пръв път, откакто беше поставил проследяващите устройства, двете точки се разделиха. Хавиер се отмести от стената и се намръщи, докато гледаше и разсъждаваше върху вероятностите. Прокара палец по екрана и увеличи образа, за да види детайлите. „Уолмарт“. Мобилният телефон все още беше в магазина, но портмонето излизаше.

Той бързо обмисли ситуацията. Дали Лизи беше подхвърлила портмонето на клиент, който напуска магазина, а тя бе останала да пазарува, или бе пробутала телефона си на някого, който все още беше вътре, а тя беше избягала? Хавиер заложи, че портмонето е в нея. Проследяващото устройство в него беше по-трудно за откриване, а

мобилният телефон беше малък и лесно можеше да бъде пуснат в джоба или чантата на случаен минувач.

Въпреки че Лизи можеше спокойно да го остави на някой рафт и да отmine. Все някой щеше да го вземе.

Най-лошото щеше да е, ако е открила и двете проследяващи устройства или изхвърляше всичко, което беше в нея, докато бягаше. Ако го правеше, тогава щеше да я изпусне. Той ядосано прогони тази мисъл. Щеше да я намери на всяка цена. Имаше начална точка — „Уолмарт“ в Лийсбърг. Камерите на паркинга сигурно я бяха заснели и Хавиер щеше да намери начин да получи достъп до записите. Поне щеше да има представа каква кола кара.

Хавиер можеше само да наблюдава проследяващите устройства. Ако едното — или и двете — се придвижеше до място наблизо и останеше там, по всяка вероятност нямаше да е в Лизи. Ако едното спреше в къща или апартамент наблизо, а другото продължеше, това щеше да е тя.

— Кога ще бъде готов? — рязко попита той.

— Приключвам — изръмжа Рик. Още беше кисел, че го е събудил.

Хавиер набра номер и допря телефона до ухото си.

— Нещо ново? — попита той, когато отговори Маги.

— Наблюдават дома ѝ — отвърна тя. Въпреки ранния час гласът ѝ звучеше бодро. — Преминават бавно и от време на време някоя кола спира на улицата за час и нещо и после тръгва. Следобед донесоха някакъв пакет, но не го доставиха. Така нареченият куриер натисна звънеца, погледна през прозореца и после започна да слухти. Излязох навън и предложих да се подпиша вместо Лизет, но това го уплаши и той си тръгна — с пакета, който, съдейки по начина, по който го държеше, беше само празна кутия, извинение да се приближи до нея. Все още никой не е влизал в къщата ѝ, но мисля, че това скоро ще се случи.

— Тя няма нищо там — отбеляза Хавиер.

— Не, разбира се. Не е глупачка. — Гласът на Маги прозвуча обидено. — Някакви други инструкции?

— Ако влязат в къщата ѝ, обади се на полицията. Като обезпокоена съседка — добави той.

— Сама ще се справя, ако ми позволиш...

— Не. — Хавиер не искаше трупове на прага на Лизи. — Опитвам се да им създавам работа. — И да ги безпокои. Те сигурно се чудеха как е възможно една чиновничка да им се изплъзва толкова успешно и да ги разиграва като маймуни.

Маги въздъхна, очевидно разочарована.

— Дано следващата ми задача бъде малко по-вълнуваща. Вълнението нарасна през последните няколко дни, но да наблюдавам празна къща е адски скучно.

Хавиер гледаше как Рик приключва с поправянето на мотоциклета му.

— Но кучето ти харесва — подхвърли той.

— Да, Рузвелт е бонус — отвърна Маги и отново заговори делово: — Ще ти съобщя, ако нещо се случи, но предполагам, че когато не видят резултати от наблюдението, ще се махнат. — Жената замълча и сетне попита: — Тя добре ли е?

— Да, доколкото ми е известно — отговори Хавиер, затвори и пак се облегна на стената на сервиза, наблюдавайки примигващите точки, които се отдалечаваха една от друга. Ако му провървеше, след не повече от час-два щеше да разбере кое от двете проследяващи устройства е останало в Лизи. Ако обаче се беше отървала и от двете... той беше абсолютно прецакан.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Утринното слънце изпъстряше небето в розово, когато Лизи стигна до Фронт Роял. Тя намери „Мақдоналдс“ и спря колата на сестрата на Шон отзад, където бяха паркирали няколко служители, вмъквайки компактния автомобил в тясно пространство, за да не се вижда номерът от паркинга. Рано или късно някой щеше да потърси колата. Лизи избърса всичко, което беше докосвала, слезе и заключи колата. Избърса дори ключовете с края на тениската си и ги хвърли в контейнера за отпадъци, преметна на рамо чантата си и тръгна.

Беше уморена. Петте часа сън в началото на дългата нощ бяха помогнали, разбира се, но стресът и адреналинът бяха отнели цялата ѝ енергия. Не можеше да продължи с това темпо още дълго. Нуждаеше се от храна и сън, макар и кратък.

Помисли си да влезе в „Мақдоналдс“, защото там правеха хубаво кафе, но щеше да остави колата тук, затова беше по-добре да хапне някъде другаде. Нямаше значение къде ще се храни, но засега никой не знаеше кой е откраднал колата и тя определено не искаше да я свържат с нея. Имаха ли „Мақдоналдс“ охранителни камери? Лизи знаеше със сигурност, че някои имат, и не искаше да рискува.

Тя тръгна и за пореден път прокле евтините обувки, които носеше. От друга страна обаче, поне имаше обувки.

Нямаше представа къде отива, но се насочи към оживена част на града. Изборът ѝ се оказа уместен. След няколко пресечки видя непретенциозна сграда с неонов знак „Отворено“ и когато се приближи, прочете надписа на стъклото — „Кафенето на Сам“. Отдолу беше желаната информация, че в кафенето сервират закуска, обяд и вечеря. „Браво на Сам“ — помисли си Лизи, докато влизаше.

Тя спря за няколко секунди, за да се ориентира. Нямаше управител и всеки се настаняваше сам. Тоалетните бяха насреща. Лизи се отправи към дамската тоалетна. Умираще за истинска храна, но някои потребности бяха по-належащи от други.

Докато беше в тоалетната, изми лицето и ръцете си, прокара пръсти през косата си и пак изми ръцете си. Погледна се в огледалото и направи гримаса. Слава Богу, че се изкъпа в мотела, но отново започваше да се чувства мръсна, въпреки че не беше правила нещо поизморително, отколкото да измъкне Шон от задната седалка. Трябваше да си купи бельо. Нямахме резервни дрехи и не можеше да се отбие в някоя обществена пералня, за да изпере онези, които носеше, освен ако не беше готова да стои чисто гола, докато дрехите ѝ се перат и съхнат. Малко дрехи биха имал огромно значение.

Но едно по едно. Първо — храна.

Ресторантът очевидно беше популярен сред местните жители, защото беше оживен и повечето сепарета и маси бяха заети. Обзе я безпокойство, докато оглеждаше за свободна маса. Искаше да бъде близо до кухнята и задния изход. Докато обикаляше, търсейки място, от сепарето в дъното излезе мъж и тя забърза да заеме мястото му, докато сервитьорката почиства масата.

Лизи не само че беше гладна, но и щеше да се нуждае от много енергия в предстоящите часове, затова си поръча обилна закуска — яйца и шунка, бисквити и кафе. Предложиха ѝ качамак, но тя отказа, защото въпреки че го беше чувала, не беше сигурна точно какво представлява. Сервитьорката я попита дали желае домашно пържени картофи. Картофи? О, да, по дяволите.

Лизи се хранеше и размишляваше. Не познаваше този район, но се намираше в сравнително многолюден град, където би трябвало да има всичко, което ѝ беше необходимо за следващата стъпка.

Не беше сигурна откъде знае, но беше убедена, че в Шарлотсвил има автогара, която е на сто и десет — сто и двадесет километра по заобиколни пътища. Трябваше да намери карта и да я проучи, да се увери, че паметта не я лъже.

Да речем, че до Шарлотсвил имаше сто и петнадесет километра. Лизи можеше да ги извърви, но макар да не беше невъзможно, това не беше практично. Нямахме толкова време, че да се мотае по пътищата. Другият вариант беше да пътува на автостоп, но можеше ли да има доверие на човека, който ще я качи? Не, по дяволите. На никого не можеше да има доверие. Виж какво му струва доверието на горкия пиян Шон — колата на сестра му, която щеше да му бъде върната, но за която той щеше да плати, когато сестра му разбере какво се е

случило; портфейла му, който може би щеше да си върне в зависимост от това кой щеше да го намери във фризера на „Уолмарт“; изхвърленият телефон; и всичките му шестдесет долара.

Лизи имаше пари, много повече от шестдесетте долара на Шон, но нямаше представа за колко време ще ѝ стигнат, и всеки долар беше важен. Разбира се, щяха да свършат, ако намереше къде да отседне, създадеше си нова самоличност и започнеше някакво подобие на истински живот. Докато не възвърнеше напълно паметта си и не разбере какво става, тя не можеше да си позволи да спира за по-дълго, освен за кратка почивка. Щеше обаче да се наложи да похарчи част от парите, защото ѝ хрумна как да стигне до Шарлотсвил.

Магазините, които ѝ трябваша, сигурно щяха да отворят в девет или в десет, а Лизи не искаше да ходи в друг „Уолмарт“, въпреки че там можеше да си купи всичко необходимо. В „Уолмарт“ имаше твърде много камери и тя не желаше да установява схема на движенията си. По-добре беше да пазарува в по-малки магазини.

Сервитьорката беше дружелюбно настроена, но, слава Богу, имаше твърде много работа, за да поведе разговор. Лизи се хранеше и планираше ходовете си, а после плати и излезе от кафенето.

Денят щеше да бъде труден, но тя трябваше да го изкара. Известно време нямаше да има възможност да спи. Щеше да спи, когато стигнеше до Шарлотсвил и се качеше на автобус в западна посока. Едва ли щеше да се наспи в автобуса, но по-добре малко сън, отколкото никакъв.

А в това време щеше да бъде в движение.

Километър и половина по-нататък по пътя Лизи намери малък търговски център. Няколко магазина отваряха в девет, затова ѝ провървя. В универсалния магазин „Долар“ тя си купи говежда пастърма, бисквити с фъстъчено масло, кухненски нож — по-добре от нищо — кутийка с лейкопласт и три бутилки вода. Искаше ѝ да си вземе повече вода, но не можеше да ги носи. Все някъде по пътя щеше да има откъде да си купи вода.

Лизи отиде в „Биг Лотс“ и намери раница. Изборът беше ограничен, но ѝ беше все едно. Най-важното беше, че е достатъчно голяма, за да побере всичките ѝ вещи. Избра тъмнозелена, както и бейзболна шапка, козирка, дебели чорапи, ръчен часовник, няколко чифта бельо и пакет влажни кърпи. След това отиде в по-голям

магазин и използва тоалетната, изми се, смени бельото си, сложи лейкопласт на раните на краката си и нахлузи дебелите чорапи, за да предпази петите си.

Вече беше готова за последната спирка — магазин за велосипеди.

Лизи прибра косата си под бейзболната шапка и си сложи слънчевите очила. Излезе от магазина и незабавно се огледа за охранителни камери. Веднага забеляза една — черна, полукръгла, с примигваща светлинка. Лизи се вцепени за секунда, но после видя, че червената светлинка на камерата примигва твърде бързо.

Камерата беше фалшива. Тя се успокои, сложи раницата на гърба си и намести ремъците на раменете си. Беше прибрала вътре всичките си нови вещи, както и всичко друго, което носеше, и раницата беше тежка, но тя щеше да се справи. В момента тежката раница беше най-малкият ѝ проблем.

Бизнесът в магазина за велосипеди не процъфтяваше тази сряда. Единственият друг човек вътре беше възрастният мъж зад гишето, който вдигна глава и поздрави Лизи.

— Нещо конкретно ли търсите?

— Само гледам — отвърна тя. Помисли си, че той е собственикът, като се имаха предвид възрастта му и фактът, че преглежда счетоводна книга, но не можеше да е сигурна.

Лизи не можеше да си позволи да купи най-скъпия велосипед. Хубавите велосипеди струваха над хиляда долара. Но не искаше и някой боклук. Може би щеше да се наложи да похарчи повече пари, но ѝ трябваше хубав велосипед със скорости, за да се справи с терена. Съществуваше ли такова нещо като миналогодишна мода при велосипедите?

Само няколко велосипеда бяха намалени. Имаше известно разнообразие, но само един модел привлече вниманието ѝ — черен и обикновен на вид, въпреки сините детайли. Хареса ѝ, защото не искаше нищо лъскаво. Лизи обърна етикета с цената и изтръпна. Дори намален, велосипедът пак струваше малко повече, отколкото беше готова да плати. Тя продължи по-нататък и огледа другите. Бяха поевтини, но нямаха скоростите, които ѝ трябваха.

Възрастният мъж разбра, че иска да купи велосипед, излезе иззад гишето и се приближи до нея.

— Мога ли да ви заинтересувам с един от тези?

Лизи свали слънчевите си очила.

— Искам черния, но е много скъп. Правите ли отстъпка на клиенти, които плащат в брой?

* * *

В ранните часове на утрото сигналът от мобилния телефон беше спрял в жилищен блок на по-малко от километър и половина от „Уолмарт“ в Лийсбърг, а сигналът от портфейла продължаваше да се движи.

Хавиер разсъждаваше по въпроса, докато пътуваше в хладните утринни часове преди разсъмване и големият „Харли“ ръмжеше под него. Не беше невъзможно Лизи да е изхвърлила и портмонето, и телефона, и в такъв случай щеше да му бъде много по-трудно да я намери. Не невъзможно, но определено по-трудно и опасно за нея. Ако започваше да си припомня обучението си, тя може би беше решила да изхвърли всичко, което бе имала, но той се обзалагаше, че все още не е възвърнала пълната си оперативна компетентност. Инстинктите, да, и вродената интелигентност, но останалото... вероятно още не. Тя очевидно беше открила проследяващото устройство в мобилния телефон. След това повечето хора биха си помислили, че са в безопасност, и не биха търсили друго проследяващо устройство. Хавиер беше почти сигурен, че тя е задържала портмонето, поне засега.

Но колко още?

Тук се криеха две опасности. За момента Лизи беше в безопасност от Фелис. Бяха я изпуснали, когато Лизи остави колата си. Първата опасност беше да не си припомни подготовката си толкова добре, че да се изплъзне и от Хавиер. В най-добрата си форма тя беше страхотна и предвиждането на действията ѝ не беше лесно. Втората опасност беше да възвърне паметта си дотолкова, че да си го спомни, но тъй като не знае как да се свърже с него, да са върне във Вашингтон, за да го търси. Ако го стореше, уличните камери и всички други ресурси на АНС щяха да я разпознаят и да засекат местоположението

и. В този случай Лизи все едно щеше да има мишена, нарисувана на гърба.

Докато обаче тя се отдалечаваше от Вашингтон, Хавиер щеше да е доволен да я следи.

Във Фронт Роял скоростта ѝ — или по-точно скоростта на портмонето, което носеше — се промени. По всяка вероятност беше зарязала колата, която бе откраднала, за да напусне Вашингтон, и сега се движеше пеш — ход, който го увери, че портмонето все още е в нея.

Докато портмонето беше в Лизи, щеше да я следва отблизо.

Той можеше да я настигне още през нощта, скоро след като поправиха мотоциклета му. Но какво щеше да направи след това? Ако изревеше с мотора зад нея или покрай нея на магистралата, тя щеше да се паникьоса. Може би вече се беше сдобила с пистолет и щеше да се опита да го застреля, и той също щеше да открие огън. Или щеше да се стресне, да свърне рязко извън пътя, да разбие колата, да се рани или да загине.

Подходът му трябваше да бъде по-внимателен. Засега той искаше само да знае къде е Лизи. Да я наблюдава.

Лесно щеше да я открие благодарение на проследяващото устройство, но трябваше да се погрижи тя да не го забележи. Според проследяващото устройство и детайлната карта Лизи беше в универсален магазин „Долар“ в търговски център. Хавиер спря мотоциклета си в края на паркинга, скрит зад микробус, и след няколко минути я видя да излиза от магазина с покупките. Това отговори на въпроса му — портмонето беше в нея.

Хавиер не можеше да се изправи пред Лизи тук и сега. Имаше твърде много очевидци и твърде много начини, по които нещата да се объркат. Засега му беше достатъчно да знае, че портмонето е в нея.

Беше много гладен и отчаяно се нуждаеше от кофеин. Той наблюдава Лизи, докато тя влезе в друг магазин, а после запали мотоциклета си и потегли към ресторант, покрай който беше минал на идване. Щеше да остави Лизи да си мисли, че се е отървала от него и че се е измъкнала, и когато тя отидеше в по-уединен район, щеше да намери начин да разговаря с нея. Лизи не можеше да бяга вечно. Все някога щеше да допусне грешка и Фелис щеше да бъде там.

Хавиер ядеше бавно закуската си и даде малко време на себе си и на Лизи. Сервитьорката прибра празните му чинии и той изпи

последната чаша кафе, докато наблюдаваше проследяващото устройство на мобилния си телефон, което се отдалечи от Фронт Роял.

Какво ставаше, по дяволите?

Нещо, в което нямаше логика. Проследяващото устройство показваше приблизителната скорост. Лизи се движеше твърде бързо, за да върви пеш, но твърде бавно, за да е в кола. Може би движението по онзи път беше натоварено или имаше ремонт, който забавяше трафика, но... едва ли. Колите по шосето, което той наблюдаваше, се движеха равномерно, а Лизи не беше далеч. Ако имаше ремонт, местните жители щяха да отбягват този маршрут, но Хавиер не виждаше засилено движение. Разбира се, той не беше запознат с местните схеми на движение, затова когато сервитьорката дойде да го попита дали желае още кафе, каза:

— Не, благодаря. Бихте би ми казали дали наоколо правят ремонт. Отивам на юг и не искам да се забавя.

— Доколкото знам, не. Тук все някой щеше да се оплаче — отвърна тя.

— Добре, благодаря. — Щом сервитьорката се отдалечи, Хавиер отново провери изображението на телефона си. Погледа малко озадачен. След няколко минути скоростта на Лизи се промени. Тя се движи бавно известно време, после увеличи скоростта, а след това пак намали.

Хрумна му нещо. Имаше една малко вероятна възможност, която го накара да се усмихне. Той превключи режима на топографска карта и се засмя. Бавната скорост беше нагоре по хълм, а бързата — надолу.

Лизи караше велосипед.

Възхити се на начина ѝ на мислене. За покупката на велосипед не се изискваше документ за самоличност, нито регистрация. Лизи имаше достатъчно пари да си го купи и нямаше да се тревожи, ако кара открадната кола или пътува на автостоп и я качи някой откачен тип. И кой би си помислил да я търси на велосипед? Лизи изненада дори него. Абсолютно никой не би очаквал, че ще избяга с велосипед. Освен това с каска и слънчеви очила тя щеше да прикрие добре лицето си. Никой не би я загледал.

Пътят, по който се движеше, водеше към Шарлотсвил. Хавиер провери няколко неща с мобилния си телефон и установи, че там има автогара. Лизи щеше да остави велосипеда и да си купи билет за

някъде. Автогарата беше далеч от Вашингтон и едва ли я наблюдаваха, но достатъчно близо, за да помни мястото на обучението си. Лизи вероятно беше запаметила множество пътища за бягство и единият може би включваше автогарата в Шарлотсвил.

Ето защо Хавиер определено не трябваше да се тревожи, че няма да я открие, стига тя да не зарежеше велосипеда. Той се безпокоеше кога и къде да я пресрещне, каква ще бъде реакцията ѝ, когато отново го види, и дали наоколо ще има свидетели. Ако Лизи допуснеше да се умори, предстоящият сблъсък щеше да бъде много по-лесен... за него. Проблемът не беше незначителен. Когато я обучаваше, тя беше помитала пода с него. Не редовно, но достатъчно често. Малцина можеха да го победят, но Лизи беше коварна и го изненада два пъти. И нямаше нищо против да играе нечестно. Той си представи ликуващата ѝ усмивка, когато тя за пръв път успя да го простре по гръб.

В края на краищата, Хавиер си поръча още кафе. Вдигна празната си чаша и направи знак на сервитьорката да му я напълни отново. Нямаше причина да не поседи още малко и да остави Лизи да вземе известна преднина. Той дори го смяташе като отплата за онова, което беше направила на мотоциклета му.

Лизи беше с велосипед, а Хавиер — с „Харли Дейвидсън“. Предстоящата гонитба нямаше да бъде състезание.

* * *

О, Боже, наистина не беше във форма. Лизи въртеше педалите и проклинаше всяка бисквита, която беше изяла през годината, и всеки натрупан килограм. Слава Богу, не бяха много, но ѝ се искаше да беше започнала да тича преди няколко месеца, а не едва тази седмица. Де да беше в същата форма като навремето.

Тя се замисли. Кога по-точно беше „навремето“? Не знаеше, но беше сигурна, че някога можеше да измине това разстояние, без да има чувството, че я изтезават.

Ремъците с тънка подплата на евтината раница се бяха впили в раменете ѝ. Задникът ѝ се беше сковал. Понякога се изправяше на педалите, за да си почине, но това беше по-трудно за краката ѝ.

Караше велосипеда вече час. В момента нямаше голямо движение по двулентовия път и тя погледна часовника си. Ако показваше правилно часа... бяха четиридесет и пет минути. Очевидно времето минава бавно, когато те изтезават. Според нейните изчисления трябваше да кара още четири часа и петнадесет минути, без това да включва почивките, които щеше да направи по пътя.

Болеше я навсякъде и вече ѝ се ходеше до тоалетната. Може би трябваше да откаже третата чаша кафе на закуска. Ако се наложеше, щеше да се скрие в храстите встрани от пътя, но щеше да го стори само в краен случай. Зад дърветата имаше не само къщи, но можеше да има и отровен бръшлян, кърлежи и комари.

Лизи би се засмяла, ако не се страхуваше, че смехът ѝ ще се превърне в сълзи. Някой се опитваше да я убие и през изминалите двадесет и четири часа тя беше откраднала две коли и парите на пияния Шон, беше излъгала състрадателна млада жена, за да си вземе стая в мотел, и вероятно бе довела хладнокръвни убийци до вратата на невинна пазаруваща жена в късен час. Лизи вече не знаеше коя е и нямаше време да мисли за това, докато не бъдеше в безопасност, а се тревожеше за благоприличие и опасностите на дивата природа покрай пътищата на Вирджиния.

Не можеше да си позволи да размишлява по този въпрос. Трябваше да се съсредоточи върху движението и оцеляването си. Щеше да мисли за тези неща, когато отидеше на сигурно място.

Стъпка по стъпка.

Всяка трудна битка нагоре по хълм завършваше с благословено спускане надолу, но възможно ли беше във Вирджиния да има предимно нагорница? Защо спусканията не изглеждаха дълги като изкачванията? Не беше честно. Лизи се радваше на моментите, когато можеше да седи, без да върти педалите, да си поеме дъх, да почувства как вятърът брули лицето ѝ и да остави изтерзаните си мускули да се отпуснат. По пътя нямаше много превозни средства, но понякога беше принудена да се отмести в десния край, докато покрай нея профучи някоя кола. Автомобилите обикновено се отдръпваха и ѝ оставяха пространство, но от време на време не го правеха и преминаваха толкова близо до нея, че въздушната струя я правеше нестабилна. Някои хора бяха пълни кретени.

Не беше забравила за вероятността Х да кара някоя от колите. Трябваше само да я блъсне и да я прегази и после да продължи, оставяйки от нея влажно, размазано петно на пътя.

Инстинктите ѝ се бяха опитали да я предупредят за него в „Уолгрийнс“, когато се паникьоса и избяга. След това хормоните ѝ изиграха подъл номер със сексуалните сънища и Лизи беше позволила това да обърка мислите ѝ. Сега обаче се ядосваше, че има страхотни сънища с кретена, който се опитва да я убие.

Мислите за Х я поразсеяха, но не достатъчно дълго. Скоро болките в краката отново взеха връх в съзнанието ѝ, по дяволите.

Лизи взе лекия завой по пътя и видя бензиностанция. Толкова се зарадва, че ѝ идваше да се развика. Тоалетна, още вода, нещо за ядене и няколко минути почивка, колкото и да е кратка. Трябваше да продължи да се движи и мускулите я боляха толкова много, че ако спреше за по-дълго, никога нямаше да тръгне отново.

* * *

Две срещи с Фелис в Аквариума за по-малко от седмица си струваше да се отбележи. Всъщност Ал се надяваше, че никой в сградата не е забелязал това. Изненада се, че тя дойде веднага след като той се свърза с нея, но като имаше предвид какво е направила...

Този път я чакаше той. Стоеше с ръце, скръстени на гърдите, и щом вратата се затвори зад нея, заговори:

— Глупава кучко!

Фелис се смрази. Раменете ѝ се изправиха и лицето ѝ се изопна. Беше я накарал да приеме отбранителна позиция.

— Направих каквото беше необходимо — отвърна тя. — Направих онова, което ти не би направил.

— Не, ти адски оплеска нещата. Не стига, че взе сама решението, но и си изпратила екип некомпетентни хора, което поставя под съмнение твоята компетентност. Ходът ти беше глупав.

Не беше умно да нарича Фелис глупачка два пъти за две минути, но в момента не му пукаше дали ще я ядоса. Ако смяташе да изпрати екип за него, тя вече го беше направила. Дори по-лошо, ако Хавиер си помислеше дори за миг, че и Ал участва в заговора, щеше да се включи

и той. Ал знаеше, че стореното от тях можеше да му се върне, и ето че сега очакваше куршум или нещо по-лошо. „По-лошото“ беше Хавиер.

Фелис възвърна спокойствието си и се приближи до кафемашината.

— Имам хора, които работят по въпроса.

— Твои хора — наблегна Ал. — Не мои.

Тя продължи внимателно да си прави кафе. Ал не беше чувал нито дума от Хавиер след неуспешния опит за убийство на Лизи. И това означаваше, че Фелис е направила опит да премахне не само Лизи, но и Хавиер. Очевидно се беше провалила, защото в противен случай вече щеше да се хвали, че е очистила прословутия Хавиер.

— Разбирам, че не го искаш, но сега, след като вече е започнало, трябва да се съгласиш, че не мога да го отменя. Топката е в играта. Трябва да я изгледаме.

— Съгласен съм — отсечено отговори Ал.

Фелис отпи от кафето си, като се стараеше на лицето ѝ да не се изпише благодарността ѝ към отстъпчивостта му, защото щеше да прилича по-скоро на злорадство.

— Аз разпоредих елиминирането на Субект В и на Хавиер. Имайки предвид интереса му към нея, нямах друг избор.

— Трябваше да дойдеш при мен.

Погледът ѝ беше изпепеляващ.

— Ти нямаше да се съгласиш. Вече се опита да ме разубедиш, меко казано. Разбрах какво трябва да се направи и се погрижих.

— Не, опита се да се погрижиш и не успя.

Тя отново го погледна смразяващо. Фелис не обичаше да се проваля и още повече мразеше да ѝ изтъкват провалите.

— Включих специалист, който да довърши работата.

— Добре, но как очакваш твоят така наречен специалист да открие Хавиер? — Ако Хавиер беше духнал, те никога нямаше да го намерят — освен ако и докато той не поискаше да бъде намерен. И ако го стореше, това щеше да бъде много лоша новина за тях.

— Проблемът е негов. — Фелис взе чашата си, хвана я с две ръце и отпи.

Ал се втренчи в нея, потискайки гнева си. Те знаеха, че Хавиер е взел предпазни мерки, които ще направят публично достойние извършеното от тях, за да защити себе си и Лизи. Ако това се случеше,

щеше да бъде опустошително за страната. Въпреки че се постараха да посеят съмнения за него и цялата история, да оправят бъркотията и да го представят като любител на теориите за конспирациите, подробностите, които той можеше да разпространи, пак си оставаха факт. Теориите за конспирациите щяха да са живи, може би вечно. И ако достатъчно хора вярваха в тях...

— Не, проблемът е твой. Хавиер ще дойде за теб. — Ал се опита да запази спокойствие. — Тази нощ, след две години или всеки момент междуременно. — Той забеляза, че тя отново изправи рамене. — Предлагам да вземеш твоя специалист в дома си. Ако извадиш късмет, Хавиер ще се появи по-скоро рано, отколкото късно. Ще намери Субект В, ще я скрие на сигурно място и после ще дойде за теб. Ако реши да чака, ако отдели повече време да планира и не действа, докато все още е ядосан, ти нямаш шанс. Но ако реагира с гняв и атакува сега, може би специалистът ти ще го хване в дома ти и ще сложи край на всичко.

— Ами Субект В?

— На твое място първо бих се справил с Хавиер, а после бих се тревожил какво ни струва проклетата ти издънка по отношение на Субект В.

— Можеш да предложиш помощ. Имаш подходящ персонал.

Шегуваше ли се Фелис? Ал стисна зъби, но запази спокойствие, доколкото беше възможно в дадената ситуация.

— Това няма да е разумно на този етап.

Той най-после съзря обяснение за бързото ѝ съгласие да се срещнат тази сутрин. Фелис искаше да ѝ помогне да оправи бъркотията, която беше направила. Тя изобщо не го познаваше, ако мислеше, че той ще рискува живота на някого от хората си, за да открият друг от неговите хора, защото тя се е издънила.

— Ако Хавиер се свърже с теб...

— Ти ще разбереш първа — сухо каза Ал.

Фелис остави чашата с кафе на масата и излезе от Аквариума, без да се обръща.

Ал я последва, взе оръжието и мобилния си телефон и тръгна към стаята, където дежуреше Дариън Аш, подслушваше дома и работното място на Субект В и наблюдаваше движението на проследяващите устройства в колата ѝ. Ако това задължение беше

скучно преди, сега беше направо досадно. Ако Лизи се беше възстановила достатъчно, нямаше да рискува да се върне на никое място и при никой човек, който я беше познавал като Лизет. Въпросът беше доколко се беше възвърнала паметта ѝ. Само колкото да я накара да бяга или достатъчно, за да я направи опасна?

Фелис щеше да послуша съвета на Ал и да приеме специалиста в дома си. Може би дори щеше да го смята за неофициален служител на двойно дежурство, личен телохранител, както и човекът, който ще ликвидира Хавиер, когато дойде за нея. Хавиер щеше да очаква този ход. Когато нападнеше Фелис, той щеше да търси някого като нейния специалист. Не го ли стореше, тогава нямаше да е човекът, когото Ал бе обучил преди години.

Фелис мислеше, че контролира всичко, но той би заложил на Хавиер.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Три часа. Три часа и петнадесет минути на страдания и решителност. Този участък от пътя беше равен, слава Богу, но в момента Лизи предпочиташе наклон надолу. Мускулите ѝ пламтяха, а задникът ѝ беше толкова вцепенен, че не го чувстваше.

Тя минаваше покрай магазини, които вероятно бяха част от някакво градче, но ако имаше табела, не я беше видяла. Видя обаче знак за ограничение на скоростта до пет километра в час, който я разсея, докато осъзна, че десетичната точка е дупка от куршум.

От един час беше съсредоточила всичките си усилия да се движи напред, докато тялото ѝ крещеше да спре. Докато въртеше педалите, от устата ѝ се изплъзваха ругатни, които дори не подозираше, че знае. За всеки, който я гледаше, с раницата, дрехите от дрогерията и постоянното недоволено мърморене, тя вероятно приличаше на луда с велосипед вместо с пазарска количка, но изобщо не ѝ пукаше. Може би се дължеше на непрекъснатото въртене на педалите, ритъма, равномерния звук на гумите върху пътя или факта, че за пръв път от много време съзнанието ѝ не беше изцяло заето с мисълта как да оцелява всяка минута, но докато изкачваше един хълм и се спускаше от другата му страна, няколко спомена изведнъж придобиха ясен фокус. Лизи се вцепени, очаквайки пристъп на главоболие, което ще я събори от велосипеда, но... не стана нищо. Нямахме болка, нито гадене. Тя се отпусна и спомените изплуваха.

Не бяха разтърсващи и съвсем не бяха конкретни, а само общи спомени. Лизи невинаги беше работила в офис и невинаги е била предсказуема, следваща рутината, стриктна служителка, която работи от девет до пет. Чикаго. Охранителна фирма. Не някаква малка частна детективска агенция, първокласна охранителна фирма с офиси във висока сграда в центъра на Чикаго, с прозорци, които гледат към града. Фирма, която привлича множество видни личности като клиенти. Лизи работеше като телохранител за различни хора. Харесваха я, особено

мъжете, защото тя не приличаше на телохранител, но стреляше като такъв.

И шофираше. Сърцето ѝ се разтуптя. Ето къде беше научила майсторското шофиране и как да съзира преследвачи и да им се изплъзва. Професията ѝ обясняваше и защо толкова често посяга към пистолет, който не е там. Някога Лизи не ходеше никъде без оръжието си.

Все още обаче нищо не обясняваше защо е загубила паметта си, нито защо някой я иска мъртва, но предишната ѝ работа изясняваше много неща. Беше облекчение да знае, че новооткритите ѝ способности се дължат на законна работа, а не на... Е, не.

Когато се опита да си спомни подробности, нещо се изпречи и блокира хода на мислите ѝ. Ето защо, докато въртеше педалите в дясната страна на пътя, тя не положи усилия да мисли за нещо определено. Освободи съзнанието си и едва тогава си припомни образи...

Лица на хора, колеги. Някои бяха по-ясни от други. Лизи не се помъчи да си спомни имената им, защото не искаше да насилва нещата, но на този етап всеки спомен за предишния ѝ живот беше добре дошъл. Цялото тяло я болеше, беше капнала от умора и искаше да спре и да седне край пътя, докато някой я намери, но спомените я крепяха да продължи.

Ако само въртеше педалите и освободеше съзнанието си, щеше да си припомни още неща. Така и стана. Спомни си стрелбище, където усъвършенстваше уменията си. Имаше и офис, но тя не прекарваше много време там. Спомни си, че се качи на самолет... за някъде. Ако спомените не прииждаха лесно, тя не ги насилваше, затова когато не се сети къде отиваше самолетът, Лизи се отпусна и се замисли за други неща и места.

Футболен мач на Войнишкото игрище. Гледаше „Мечките“, пиеше бира и се смееше... с някого. Може би колега, може би само приятел. Спомни си, че някакъв мускулест и много висок мъж изненадващо я сграбчи изотзад, но Лизи успя да го повали благодарение на подготовката си по бойни изкуства. Беше тренирала в колежа и установи, че ѝ харесва. Как беше забравила това?

Нелеп въпрос. Как, по дяволите, беше забравила всичко?

Оказваше се, че е работила като телохранител, дори е била нещо като факир, с лекота е усвоявала използването на нови оръжия и умения и е успявала да изглежда привидно безобидна, когато е необходимо, но всъщност винаги съсредоточена в задачата. Лизи беше нещо повече от телохранител, въпреки че това беше основната ѝ професия. От време на време следеше някого, беше внедрена във фирма, за да научи повече за някой финансов директор, беше...

Клаксон на кола, твърде близо и твърде силен, я стресна и я върна в настоящето. Беше се отклонила твърде наляво и безразтревожила или ядосала шофьора, който искаше да мине. Тя въртна рязко велосипеда надясно, вдигна ръка в знак на извинение към водача и насочи мислите си към настоящия момент. Какво пътуване! Нямахше да е справедливо, ако я прегазеше случайна кола, след като се беше отървала от X, бе измислила план и беше започнала да си спомня.

Колата мина и Лизи отново остана сама на пътя. Може би щеше да е най-добре да приеме онова, което си е спомнила, и да не притиска паметта си за повече.

Не ѝ беше присъщо да зарязва нещо ей така, но моментът не беше подходящ. Не искаше да се преборва с болката и гаденето и знаеше, че не трябва да се разсейва. Все още не беше в безопасност.

Нищо от онова, което си спомни, не обясняваше загубата на паметта, нито защо се опитват да я убият. Имаше две обяснения за селективната амнезия и дори пластичната операция на лицето — автомобилна катастрофа или куршум в главата, въпреки че нямаше физически доказателства за това, белег, който никоя операция не би могла да заличи напълно. Лизи можеше да измисли обяснения за пластичната операция и загубата на паметта, но много малко от тях обхващаха и двете. А защо се опитваха да я убият... Необходима ѝ беше повече информация, за да разбере това.

Сега поне имаше обяснение защо понякога знае разни неща, като например да се изплъзва от преследвачи и да подкарва кола без ключ.

Пфу! Спомени! Сега си спомни, че преди да стане телохранител, беше върнала една-две коли или дори десетина. Колите не бяха откраднати, а възстановени на фирмата, на която законно принадлежаха, когато купувачите бяха престанали да плащат вноските. Разбира се, конфискуването на някои не беше по-сложно от натоварването им на „паяк“, но други бяха... интересни, меко казано.

Тя харесваше много повече работата си на телохранител. Заплатата беше значително по-висока и никога не я изпращаха на задача, която изискваше да си изцапа ръцете. Поне не си спомняше такова нещо.

Докато се спускаше по лек наклон, Лизи се наслади за миг на вятъра в лицето си и пренебрегна тъжната истина, че отпред се извисява друг хълм. Мамка му. Не знаеше още колко дълго ще издържат краката ѝ.

* * *

О, Боже, щеше да умре.

Лизи не мислеше, че някога е била толкова уморена, нито дори по време на обучението. Няколко пъти, когато краката и гърбът ѝ заболяваха толкова силно, та имаше чувството, че няма да може да измине нито сантиметър повече, тя слизаше от велосипеда и го буташе. Така поне използваше други мускули, пък и вървенето беше много по-лесно от въртенето на педалите. Все пак вървеше всеки ден от живота си. Когато всичко свършеше, Лизи щеше да направи всичко възможно никога повече да не се качва на велосипед.

И като си помисли за това, дори задникът ѝ болеше.

Не си спомняше да ѝ беше болял, когато беше малка и по цял ден караше колелото си. Как го правеха децата? Защо не ги боляха малките задничета? Не беше честно. Лизи бягаше, за да спаси живота си, а не си играеше в квартала.

По едно време, докато буташе велосипеда, ѝ се стори, че чу рева на мотоциклет зад нея, скрит зад завой на пътя, и сърцето ѝ едва не спря. Тя бързо излезе от шосето и забута велосипеда през високите треви, докато стигна до храсти. Остави колелото на земята зад храстите и се скри сред тревите до него. Не ѝ пукаше дали е в отровен бръшлян или дори дали по крака ѝ пълзи гадна змия. Сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите.

Лизи зарови лице в земята, докато мирисът на трева и пръст изпълни носа ѝ, а листата бодяха кожата ѝ, и се заслуша в плътния рев, почти като на тигър, сигнализиращ „Харли Дейвидсън“, който се приближава. Никой друг мотоциклет не издаваше такъв звук.

По тялото ѝ полазиха ледени тръпки. Мили Боже, как я беше намерил толкова бързо? Тя беше зарязала колата си, телефона и чантата и се придвижваше с велосипед, за Бога!

Поне беше избрала черна каска вместо яркорозовата, която бе привлякла вниманието ѝ. Розовото щеше да се откроява дори сред високите треви. Черното се сливаше. Спиците на гумите на велосипеда... блестяха ли на слънцето? Ако имаше време, Лизи щеше да наскубе трева и да покрие велосипеда, но нямаше, а мотоциклетът идваше и тя не смееше да погледне, нито да помръдне...

Мотоциклетът профуча по пътя, без да намали, и Лизи се отпусна от облекчение. След това бързо вдигна глава и се втренчи в смаляващата се фигура, за да види дали наистина е Х.

Нямаше как да прецени със сигурност, защото мотористът беше с гръб към нея и се движеше бързо, скривайки се зад завоя. Единствено можеше да каже, че е едър човек.

Това не беше достатъчно. Можеше да е Х или някой друг. По света имаше много мотоциклети „Харли Дейвидсън“.

Но ако беше той... По дяволите. Сега беше пред нея и тя можеше да попадне на него на някой завой на пътя. Х само трябваше да избере някое подходящо място и да я чака.

От друга страна, мястото, където се намираще Лизи, беше доста уединено. Тя предпазливо седна и се огледа наоколо. Не се виждаха къщи и това беше добре за нея, защото вероятно никой не я беше видял как се втурва в тревите. Представи си как някое любопитно хлапе крачи през тревите към нея и издава на Х присъствието ѝ.

Колкото повече мислеше, ако беше Х, той я проследяваше по някакъв начин и бе видял, че е спряла, и сигурно и той щеше да спре. Следователно или не беше Х, или Лизи нямаше проследяващо устройство в себе си. И ако Х не ѝ беше поставил проследяващо устройство, каква беше вероятността той да е на този двулентов път, водещ навътре във Вирджиния, точно зад нея? Почти нула. В такъв случай логичният извод беше, че не е бил Х.

Лизи си пое дълбоко дъх, потрепервайки. Почувства се в безопасност на този път, с велосипеда и скрито под каската и слънчевите очила лице. Инстинктите ѝ не я лъжеха... Поне така се надяваше. Но ако пак чуеше мотоциклет, идващ зад нея, пак щеше да излезе от пътя и да се скрие.

Беше загубила много време. Трябваше да се върне на шосето и да продължи. Лизи стана, намести раницата на гърба си и затегна ремъците, защото като се бе хвърлила на земята, ги беше разхлабила. Тя изправи велосипеда, избута го на пътя и се качи на седалката.

Кратката „почивка“, колкото и да беше изпълнена със стрес, се бе отразила много добре на мускулите ѝ. Разбира се, приливът на адреналин, причинен от ужаса, имаше връзка с това, но Лизи би приела каквато и да е енергия, за да продължи да се движи.

Ако стигнеше жива до автогарата, тя вече никога нямаше да се качи на велосипед. Това бяха уреди за изтезания.

Въртейки равномерно педалите, Лизи опита да се разсее, като се замисли как ще се отърве от велосипеда. Нямаше да е достатъчна отплата само да го остави на тротоара. Искаше да му отмъсти по някакъв начин. Да го застреля. Нямаше пистолет, затова тази възможност отпаднаше. Искаше да го подпали. Да вземе чук и да го начупи на малки парчета. И двете възможности бяха осъществими, защото можеше да си купи бензин и кибрит или чук. Коя щеше да бъде по-добра и по-малко вероятна да я арестуват като заплаха за себе си и другите? Може би чукът. Хората забелязваха пожарите, дори малките.

Движението не беше натоварено. Изпревариха я няколко коли, но минаваха минути, преди да види превозно средство. Отпред Лизи съзря кръстовище с три разклонения и бензиностанция. Знакът на пътя, по който тя се движеше, показваше, че трябва да завие наляво. Да, Лизи си спомни, че на картата видя завой, подобен на кучешки крак, а на километър и половина след кръстовище трябваше да завие надясно.

Бензиностанцията обаче беше най-желаната гледка, която бе виждала от известно време. Мускулите на бедрата я боляха убийствено. Искаше да изпие аспириин и бутилка вода, да изяде протеиново блокче и да отиде до тоалетната. Всъщност първо тоалетната.

Бензиностанцията беше хубава, с обществени тоалетни вътре. Лизи закара велосипеда зад контейнера за отпадъци, за да не се вижда от пътя. След това свали слънчевите си очила и закуца към сградата.

Служителката, жена на средна възраст с бухнала коса и сърдечен глас, разговаряше с по-млада жена, която носеше бебе и държеше тригодишно момченце за ръката.

— Не ходи никъде, стой тук — предупреди майката момченцето, защото трябваше да освободи ръката си, за да плати плодовите им сокове и шишето си с подсладен чай. Детето се въртеше и подскачаше, но не се отдалечи от нея.

Имаше още двама клиенти — мъже. Единият разглеждаше бонбоните, а другият изваждаше каса с шест бири от хладилника. Нито единият не я погледна.

Хладният въздух от климатика беше желан като отговор на молитва. Лизи влезе в дамската тоалетна, която беше единична, заключи вратата зад себе си и дълбоко въздъхна от облекчение заради хладината, че върви, вместо да върти педали, и от факта, че все още е жива и е далеч от Вашингтон, окръг Колумбия. Малкото помещение се нуждаеше от ремонт и миришеше силно на белина, но беше чисто.

Лизи се облекчи, изми си ръцете и ги избърса, а после стисна каската между коленете си и започна да масажира главата си. Каската имаше отвори за проветряване, но Лизи бе положила много усилия и косата ѝ беше мокра от пот.

Лизи махна ластика, разтърси глава, изви врат наляво и надясно и разкърши рамене. След това намокри хартиена кърпичка и изми лицето си, наслаждавайки се на хладината, а после отново завърза косата си и сложи каската на главата си.

Когато излезе от тоалетната, младата жена с двете деца беше платила и си бе тръгнала, любителят на бирата плащаше на касата, а вторият мъж все още не можеше да реши какви бонбони иска.

Това ѝ се стори малко странно, защото мъжете обикновено имаха представа какво искат и го купуваха направо. Жените обичаха да разглеждат. Лизи го огледа подозрително, но той изглеждаше съвсем обикновен, с джинси, тениска и бейзболна шапка на главата. Определено не беше Х. Тя взе шише студена вода и аспирин, който струваше два пъти по-скъпо, отколкото в аптеката, и потърси протеинови блокчета. Изборът беше беден — само един вид, с шоколад или фъстъчено масло. Лизи взе по едно от двете.

Докато плащаше, мъжът с бонбоните най-после избра нещо — два десерта „Хърши“ — и после отиде в отделението за гевречета и чипс. Може би трудно взимаше решения. А може би имаше много свободно време.

Лизи сложи слънчевите очила, излезе на ярката слънчева светлина навън и заобиколи отзад. Застана зад контейнера за отпадъци, отвори шишенцето, пъкна две таблетки аспирин в устата си и ги преглътна с вода. Може би аспиринът щеше да помогне. Във всеки случай нямаше да навреди. Тя изяде шоколадовото протеиново блокче, докато стоеше там, за да не получи киселини от аспирин.

Погледна часовника си и видя, че е загубила двадесет минути. Трябваше да се върне на пътя.

Мускулите ѝ, които се бяха отпуснали, отново започнаха да протестират след около осемстотин метра. Лизи пак се замисли какви сатанински неща да направи с велосипеда, когато вече не ѝ трябваше.

Зави надясно и подкара по-навътре в провинциалната област. Видя ниви, осеяни с огромни кръгли бали сено, пасища с крави и няколко коня. Знаеше, че маршрутът ѝ минава през селскостопански район, далеч от повечето градчета и села, но не съзнаваше, че ще бъде толкова безлюден. Ако беше в кола, нямаше да забележи, но движейки се с велосипед, тя изведнъж болезнено осъзна колко е самотна и безпомощна, ако някой изверг се опита да я нападне.

Не, не беше безпомощна. Така разсъждаваше Лизет. А тя беше Лизи, която бе изучавала бойни изкуства и знаеше как да се бие, при това нечестно, за да защити клиент от кражба на кола, опит за отвличане или побой. Да, тогава Лизи беше въоръжена, но сега нямаше пистолет — нещо, с което смяташе да се сдобие съвсем скоро. Имаше обаче нож и беше готова да го използва.

Изведнъж тя чу силен рев на мотоциклет, който идваше зад нея.

За частица от секундата си помисли да остане на пътя. Все пак беше решила, че сега няма как Х да я следи. Беше се отървала от него. Това беше друг моторист. Мотоциклетистите обичаха хълмовете на Вирджиния.

Не. Не можеше да рискува.

Трескаво се огледа наоколо. Мястото не беше хубаво. От двете страни на пътя имаше ниви, които наскоро бяха окосени и отрупани с бали сено. На стотина метра от шосето имаше голям навес, под който собственикът на сеното вероятно смяташе да складира балите, но беше далеч, а мотоциклетът се приближаваше.

По дяволите! Единственото, което можеше да направи, беше да се опита да стигне до навеса. Не, едната от големите кръгли бали беше

по-близо. Щеше да се скрие зад нея.

Лизи нямаше време да слезе от велосипеда и да го бутне. Тя свърна в нивата и заподскача толкова силно по неравния терен, че зъбите ѝ тракаха. Приведе се напред и завъртя педалите с всички сили. Бореше се да държи велосипеда изправен по грапавата земя.

Стигна до първата бала, скочи от велосипеда и приклепна. Сърцето ѝ блъскаше от умора и страх, макар да знаеше, че се тревожи безпричинно и мотоциклетът ще профучи покрай нея...

Силният рев стихна. Мотористът намали скоростта.

Притиснала гръб до балата, Лизи обърна глава и надникна. Видя мотоциклета „Харли Дейвидсън“. Видя едрият мъж, който го караше и с лекота се движеше по неравната нива, по която Лизи едва не падна. Черната тениска беше впита в мускулестото му тяло. Лицето му беше скрито под черна каска с предпазна маска на лицето.

Х.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Устата на Лизи пресъхна и зрението ѝ се замъгли. Нямахше къде да отиде и да се скрие. Беше с велосипед, а той караше мотор, намираще на петдесетина метра и се приближаваше.

Тя бързо дръпна ципа на раницата и извади кухненския нож. На следобедното слънце острието изглеждаше тъпо и неефективно, но Лизи нямаше друго оръжие. Ако в навеса нямаше кирка, сърп или шило, и ножът трябваше да свърши работа.

Въпреки че какво би могъл да направи някой от тези инструменти срещу куршум? Нямахше значение. Лизи не можеше да се откаже, не и след всичко това. Трябваше да продължава да се опитва.

Тя хукна, преди съзнателно да беше взела решение да бяга. Тялото ѝ пое контрола, отказвайки да се предаде. Не си направи труда да яхне велосипеда, защото щеше да се придвижва по-бързо пеш, стига да не си счупеше глезена. Бягаше, забравила за уморените си мускули и болката. Съзнаваше, че усилията ѝ са напразни, но изгаряше от желание да стигне до навеса преди Х. Молеше се там да има нещо, което да използва, за да се защити, или фермерът да дойде с трактора си, за да започне да пренася сеното под навеса. Молеше се нещо да ѝ помогне.

Лизи тичаше на запад, а в лицето ѝ печеше горещото следобедно слънце и я заслепяваше. Не се обръщаше и не поглеждаше назад, за да види на какво разстояние от нея е Х, само бягаше по бодливите стръкове трева. Двадесет метра до навеса... Десет... Тъмната сянка на навеса я обгърна. Заслепена за миг, Лизи спря. Пред очите ѝ играеха светли петна.

Тя стисна очи, опитвайки се да проясни зрението си. По дяволите! Трябваше да се сети за това и да присвие очи, за да намали притока на светлината в тях. Беше безпомощна за няколко ценни секунди, а грохотът на мотоциклета се приближаваше и усиливаше.

Нямаше време! Стисна кухненския нож, макар да знаеше, че няма да ѝ бъде достатъчен. Трябваше веднага да намери друго оръжие.

Тя отвори леко очи. Зрението ѝ се беше приспособило и Лизи тръгна надясно, търсейки нещо, което да използва. Змии... Нямаше ли тук мотика или нещо друго за убиване на змии.

Да, това щеше да свърши работа. Мотика срещу пистолет.

Но все пак по-добре от нищо. Ножът беше за ръкопашен бой. Трябваше ѝ нещо, което да ѝ позволи да поддържа известно разстояние между себе си и противника.

Бръмченето на мотора спря.

И в същия миг отчаяните ѝ надежди се сбъднаха — мотика. Острието беше ръждясало и дръжката не беше в добро състояние, но все пак беше оръжие. Лизи я грабна с едната си ръка, стисна ножа в другата и се обърна да посрещне смъртта в лицето на Х.

Той спря мотоциклета на двадесет — двадесет и пет метра от нея, стъпи с обутите си с ботуши крака на земята и спокойно се вгледа в Лизи, която търсеше нещо в навеса и най-после грабна мотиката.

Черната предпазна маска на лицето му улови светлината на слънцето и я отрази в Лизи.

Тя беше толкова уплашена, че ѝ се зави свят и пред очите ѝ заплуваха ярки петна. Чуваше дишането си. Белите ѝ дробове изпомпваха въздуха твърде бързо и Лизи смътно осъзна, че диша учестено. Трябваше да се овладее, иначе нямаше никакъв шанс. Тя си пое дълбоко дъх, задържа го и си наложи да се успокои.

Замайването премина и зрението ѝ се проясни. Лизи застана в отбранителна позиция и се подготви.

Х спокойно слезе от мотоциклета, ритна надолу стъпенката и го остави в нивата. Имайки предвид колко неравна е земята, Лизи си помисли, че той сигурно е намерил единственото равно място в цялата нива. С бавни и целенасочени движения Х разхлаби ремъка под брадичката си, свали каската, използвайки двете си ръце в ръкавици, и я остави на седалката. И после тръгна към Лизи.

Не се виждаше дали има оръжие, но ръцете му бяха празни.

Това обаче не означаваше, че няма пистолет, затъкнат отзад в колана.

„Не, той не носеше там оръжието си. Имаше кобур под мишницата.“

Сърцето ѝ вече препускаше лудешки и изведнъж кръвта ѝ запулсира оглушително в ушите. Лизи чу тънък звук, вибриращ в

гърлото ѝ, нещо неизразимо с думи и неконтролируемо. Зрението ѝ се сви като тунел и се съсредоточи върху лицето му, грубовато изваяните скули, тъмните като нощ очи, приковани като на ястреб в жертвата.

Х вървеше така, сякаш се разхождаше. Краката му се движеха отпуснато и с лекота и широките му рамене леко се извиваха напред и назад. Равновесието му беше съвършено, накъдето и да трябваше да скочи.

Лизи се вгледа в лицето му.

Времето се завъртя шеметно и всичко материално се разпадна. Зашеметена, тя протегна ръката, с която държеше ножа, и докосна подпорна греда в навеса, но не можеше да се хване за нея, без да пусне ножа, а нямаше намерение да го прави. Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха. Гледаше Х, без да мига, докато миналото и бъдещето се сляха във водовъртеж от цветове, нощ и ден, тогава и сега.

Лицето му.

Беше го гледала и преди как идва към нея по същия начин, толкова сигурен в себе си, сякаш контролира всичко в своя свят.

Бързото размахване на ръце и юмруци, приглушеният звук, сблъсъците на плът в плът, сумтенето, когато ударът попаднеше в целта. Неговият партньор в тренировката получи удар в тестисите и падна, ругаейки през стиснати зъби, докато тя и партньорката ѝ се смееха гръмогласно, защото той почти никога не губеше схватка.

Не загуби и тази. Той изви гръб и се изправи, преди партньорът му да се възползва от предимството, и с два бързи удара, единият с десния лакът, а другият с лявото коляно, повали партньора си. Мъжът се просна по гръб на тепиха, като дишаше тежко и пъшкеше, и удари с ръка по тепиха в знак, че се предава.

Х взе хавлия и отиде при нея и партньорката ѝ. Дебнещата му походка на хищник беше плавна и гъвкава. Тъмните му очи се присвиха и се втренчиха в лицето ѝ. По скулите му се стичаше пот и капеше, оставяйки черни петна по маслиненозелената му тениска. „Защо вие, жените, винаги се смеете, когато сритат някой мъж по топките?“ — изръмжа той и избърса лицето си с хавлията.

„Защото са много забавни“ — отвърна Лизи, имитирайки Амгъл от „Властелинът на пръстените“ и продължи да се смее, защото той се ядоса. Тя рядко имаше за какво да му се подиграва и затова се радваше, когато го направеше.

„Адски си права“ — отговори Х.

Той се приближи още, без да откъсва очи от нея.

„Х... Не, не е Х... но нещо подобно... Х...“

Хавиер.

Името му беше Хавиер.

Името експлодира в съзнанието ѝ и изведнъж през разрушената стена нахлуха спомени. Дните. Нощите. Лизи стискаше дръжката на мотиката с всички сили и я използваше, за да се подпира, докато се бореше да стои изправена.

Хавиер!

Той се намести върху нея. Голото му тяло се търкаше в нейното. Силните му крака се вмъкнаха между нейните и ги разтвори широко, така че да се вмести между бедрата и слабините ѝ. Тя обичаше момента, когато той спираше, за да насочи главата на пениса си към нея, и движенията на хълбоците му, когато проникнеше в нея. Членът му беше голям и твърд и тялото ѝ винаги се стряскаше от размера му, а после омекваше и се отпускаше и го поемаше целия. Той чакаше този миг, сдържайки се, докато почувстваше, че тя го приема, и след това се тласваше дълбоко и тя не можеше да сдържи стенанието от горещото плъзгане на неговата плът в нейната.

Хавиер. О, Боже, това беше Хавиер!

Той спря точно в началото на навеса. Главата му беше леко наклонена на една страна, докато я гледаше съсредоточено. Не пропусна да забележи ножа и мотиката, въпреки че Лизи изобщо не се съмняваше, че той може да сломи съпротивата ѝ. Тя не беше тренирала отдавна, откакто двамата тренираха заедно. Лизи беше слаба, не беше в добра физическа форма, не бе спала достатъчно и беше изтощена от карането на проклетия велосипед в лятната жега, докато той се беше разхождал с мотоциклета си.

Обзе я гняв. Проклетите му очи! Оказваше се, че наистина ѝ е поставил проследяващо устройство някъде. Можеше да я хване, когато поиска, но беше стоял настрана, беше си играл с нея и я бе оставил да се пребие, преди да направи своя ход. Вероятно той беше мотористът, който я подмина по-рано. Изпревари я, наслаждавайки се на играта. Лизи се ядоса толкова много, че би го сритала в безценните топки, ако можеше. Денят обаче не беше свършил.

— Лизи — каза Хавиер с плътния си, спокоен и сериозен глас, малко предпазливо, сякаш не искаше да я уплаши. Тя осъзна, че той не знае какво си е спомнила и дали изобщо си е спомнила нещо. — Няма да те нараня. Помниш ли ме?

Да. В паметта ѝ все още имаше големи празноти, но него помнеше.

Лизи го беше обичала. Не знаеше дали той я е обичал, защото нямаше представа какво се е случило. Едно нещо обаче определено беше останало непроменено — тя все още го обичаше, иначе сърцето ѝ нямаше да блъска в гърдите така, сякаш ще се пръсне. Хавиер беше тук. Лизи имаше чувството, че изобщо не е живяла по време на дългата раздяла и че целият ѝ свят е бил сив и пуст. Тя изпита едновременно болка, радост и гняв и затвори за миг очи. Това беше твърде много. Лизи не можеше да овладее чувствата си и не можеше да подреди мислите си.

— Да — най-после успя да промълви. Заби ножа в гредата и го остави там. Погледна го и с трепереци устни добави: — Много забавен.

Щом думата се отрони от устата ѝ, Хавиер се хвърли към нея, събаряйки мотиката на земята. Щеше да събори и Лизи, но я прегърна, повдигна я и я целуна. Устните му бяха горещи, твърди и жадни. Стори ѝ се, че никога не са я целували така, сякаш копнееше за вкуса ѝ. Той наклони глава и езикът му облада устата ѝ. Въздействието му върху сетивата ѝ беше зашеметяващо.

Да, бяха я целували така — той. Чувството, че това е истината, и усещането, че му принадлежи, я пронизаха като острие.

Лизи уви ръце около врата му и започна да го целува, както правеше преди, като в сънищата си, които се бяха опитали да ѝ кажат нещо, бяха насочени към него и крещяха: „Той! Той!“ Целуваше го страстно, както той я беше целувал, без да я е грижа дали зъбите ѝ са се впили в устните му, без да се интересува от нищо друго, освен от вкуса, допира, мириса на горещата му кожа и факта, че той е тук.

Хавиер я задържа с едната си ръка, а с другата махна каската от главата ѝ и я пусна на земята. След това започна да я съблича.

Беше толкова бърз, сякаш се намираше под обстрел. Сетивата на Лизи се завъртяха в шеметна спирала, докато се опитваше да се ориентира. Нима Хавиер щеше да... Да, определено. Учудването ѝ

мигновено отстъпи пред желанието. С Хавиер винаги беше така. Взаимното им привличане беше толкова силно, че не се сдържаха.

За минута тя беше гола от кръста надолу и не ѝ пукаше, че са под навес и че навесът е обърнат към пътя, който минава през нивата със сено. Но от това разстояние вероятно никой нямаше да види нищо. И дори да видеше, ѝ беше все едно.

Тя обичаше Хавиер. Беше го намерила отново или по-скоро той я бе намерил. Нямаше значение. Сега бяха заедно.

Нямаше къде да седнат или да легнат, освен на земята, но Хавиер беше силен и не се наложи да правят това. Той разкопча колана си, смъкна ципа на джинсите си и ги свлече надолу. Притисна Лизи до гредата, хвана с двете си ръце задника ѝ и се притисна до нея. Тя уви крака около него, повдигна се и Хавиер проникна в нея.

Времето отново се завъртя. Светът се завъртя. Спомените и реалността се сблъскаха. Всичко беше като преди. Нямаше любовна игра, нито опити да я възбуди, но той я познаваше добре и знаеше какво иска, и винаги можеше да я доведе до оргазъм, дори когато Лизи правеше всичко възможно да не стигне до края, само напук на него. Тя се предаваше лесно пред него, и в двата смисъла на думата. Хавиер я целуваше и Лизи се възбуждаше. Той я докосваше и тя беше готова за него.

Твърде дълго беше живяла без Хавиер.

Лизи почувства, че напрежението в нея нараства бързо, прииждайки като наводнение. Той се тласкаше дълбоко и бързо, движейки я нагоре и надолу по себе си. Тя изстена. Кулминацията, която беше твърде напрегната, за да е удоволствие, приближаваше и стягаше мускулите ѝ, докато Лизи имаше чувството, че цялото ѝ тяло се мъчи да се вкопчи в него.

И в следващия миг тя изпита оргазъм, докато ритмично се люлееше в обятията му. Пръстите ѝ се вкопчиха в гърба му и лицето ѝ се притисна в рамото му, докато се опитваше да сподави гърлените звуци, които издаваше. Той я притисна още по-силно до гредата, тласкайки хълбоци, и после ритъмът се промени — стана по-бавен, въртелив и надълбоко. Хавиер изсумтя — Лизи си спомни това сумтене — кратък, твърд звук, преди дълбоко от гърдите му да се изтръгне продължителен стон, а после почувства силното напрежение

на мускулите му и след това Хавиер бавно се отпусна, облягайки тежестта си върху нея.

Лизи затвори очи, прокара пръсти през гъстата му черна коса и сложи длан на тила му.

— Хавиер.

Как беше живяла без него?

Той сигурно знаеше какво става и можеше да запълни ужасните празноти в паметта ѝ. Най-важното беше, че тя си спомни за него. Обичаше го повече, отколкото можеше да побере сърцето ѝ, и сега, след като отново бяха заедно, не възнамеряваше да се разделя с него.

И после щеше да му срита задника заради онова, което я беше накарал да преживее.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лизи се почувства неловко.

Стоеше полугола с мъж, с когото току-що беше правила секс, а не знаеше какво става.

Не трябваше ли първо да уреди този проблем, преди да се люби с него?

Тя грабна бикините си и ги сложи пред себе си, сякаш това можеше да ѝ свърши работа.

— Имам влажни кърпи в раницата. — Махна с ръка по посока на балата сено, където беше оставила всичко в паническото си бягство към навеса.

Хавиер, изглежда, не чувстваше неудобство. Той плъзна тежката си, мускулиста ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си. Лизи машинално се скова, но по-скоро от неловкост, отколкото от съпротива. Постепенно се отпусна, долепи лице до рамото му, притисна ръце до гърба му и усети вълнообразните му мускули и топлината, която се излъчваше от него. Въпреки че Лизи не си спомняше много подробно времето им заедно, всичко в него ѝ беше познато — от мириса и вкуса му до начина, по който телата им си пасваха. Той целуна косите ѝ.

— Ще ги взема. Само не ме наръгвай с ножа, докато съм с гръб към теб, чу ли?

Лизи наистина си беше помислила да извади ножа от гредата, защото се чувстваше несигурна и не знаеше дали ѝ трябва оръжие или не. Когато се колебаеш, вземи оръжието, а после се тревожи, че си изглеждала глупаво. Означаваше ли това, че той я познава добре или че животът му е такъв и гледа на всичко като на потенциална заплаха?

Тя все още се мъчеше да запази равновесие, когато Хавиер се върна, но беше оставила ножа там, където беше.

— Не знам кое е реално... — започна Лизи.

— Ние сме реални — прекъсна я той и ѝ отправи един от онези сериозни, напрегнати погледи. — Ние сме реални. Засега това ти е достатъчно.

— Не си спомням много неща. Сетих се кой си едва когато тръгна към мен. Мислех си за теб като Господин Х.

Той се замисли.

— Близо е. Била си на прав път.

— Името ти е Хавиер, нали? — попита тя, за да бъде сигурна.

— Да.

Лизи престана да задава въпроси и се обърна с гръб, за да се почисти. Вероятно беше глупаво да изпитва смущение, след като току-що се бяха любили, но нямаше време отново да свикне с него. В един момент тя мислеше, че той се готви да я убие, а в следващия мозъкът ѝ я обстрелваше с еротични образи. Нямаше мост и връзка между миналото и настоящето.

Тя погледна влажната кърпа в ръката си и ѝ хрумна още нещо — бяха правили секс без презерватив и тя не взимаше хапчета против забременяване. Новост ли беше това? Беше ли взимала хапчета? Стори ѝ се съвсем нормално да не се тревожи за това, сякаш презервативите никога не са били част от любовния им живот, но не знаеше със сигурност. Вероятно този път всичко беше наред. Менструацията ѝ трябваше да започне само след два дни, а отсега нататък трябваше да взимат предпазни мерки.

Разбира се, ако все още бяха заедно и бяха живи.

Дълбоко в себе си Лизи не се съмняваше, че ще бъдат заедно. И сега, когато Хавиер беше с нея, за пръв път, откакто се разболя, тя не се чувстваше уплашена и объркана. Е, добре, не беше толкова уплашена и все още беше объркана, но Хавиер беше спокоен. Лизи не знаеше какво става, но той сигурно знаеше.

Хавиер я беше намерил. Той знаеше, че тя е в беда, и я беше открил.

Лизи вдигна бикините си, като трескаво разсъждаваше. Можеше да стигне само до един очевиден извод.

— Кретен! — обръщайки се, отсече тя.

Хавиер повдигна учудено вежди. Погледът на тъмните му очи беше сънен и самодоволен.

— Така ли? Защо?

— Защо? — гневно го имитира Лизи. — Не ми казвай, че не си могъл да дойдеш при мен по-рано. Остави ме да се мъча с проклетия

велосипед, вместо да ме спреш преди часове. Ти мина покрай мен, докато се криех в тревите, нали?

— Да, но мястото не беше подходящо.

Лизи изпита желание да го удари. В тона му изобщо не прозвуча нотка на извинение, но пък нямаше и защо. Той беше анализирал ситуацията, бе решил каква да бъде тактиката му и толкова. Никога ли не се упрекваше, че е сбъркал? Лизи не знаеше, но се обзалагаше, че отговорът е не.

— Трябваше ми място без свидетели, в случай че не ме помниш.

— Не те помнех. — Стомахът ѝ леко се сви, когато си представи какъв ужас изпита.

— Как щях да изглеждам, докато се боря с теб да те кача на мотоциклета, а ти се биеш като дива котка и се скъсваш да крещиш? — Той сложи ръка на врата ѝ и я притегли към себе си за дълга целувка.

Това я окуражи като нищо друго, но още не беше готова да обуздае гнева си и щом устата ѝ се освободи, продължи:

— Имаше много места...

— Исках да се умориш, за да бъде минимална съпротивата ти. Уморена ли си?

— Изтощена съм. И знаеш ли какво? Тактиката ти е правилна, но преценката ти е погрешна. Защото не само че съм уморена и ме болят всички мускули, но и съм бясна.

Устните му потрепнаха, докато разсъждаваше върху последиците.

— Хубаво е, че си уморена, а да си бясна не е нещо необичайно. Ще се опитам да направя нещо за болките.

— Какво?

— Как ти звучи хотелска стая с джакузи?

* * *

Велосипедът, който Лизи си беше купила сутринта — и за който похарчи пачка пари — ѝ беше послужил добре, но никога през живота си не се беше радвала толкова много, че вижда нещо за последен път. Тя го бутна в канавката край пътя и го остави там. Някой щеше да го вземе най-много до половин час. След това намести раницата на гърба

си, сложи си каската и зачака, докато Хавиер възседне мотоциклета. Качи се на стъпенката и се настани на седалката зад него. „Харли Дейвидсън“ не беше голям мотоциклет за екскурзии и пътешествия, с издигната седалка за пътника и облегалка за гърба, а машина, направена за мускули и високи скорости, ето защо Хавиер трябваше да се дръпне плътно напред и за Лизи пак нямаше достатъчно място. Тя уви ръце около кръста на Хавиер и притисна глава в гърба му, защото трябваше да се държи здраво.

Той включи двигателя и между краката ѝ запулсира силно бръмчене.

— Мили Боже! — измърмори тя. — Ако жена кара това чудо, няма да ѝ трябва мъж.

Хавиер се засмя и стисна ръцете ѝ, които бяха склучени на корема му, а после включи на скорост и излезе на асфалта.

Тъй като едва се крепеше на седалката, Лизи беше благодарна, че той борави умело и внимателно с машината, сякаш е китайски порцелан. Седалката на мотоциклета беше по-добра от тази на велосипеда, иначе Лизи нямаше да издържи. Часовете, които ѝ предстояха, защото накрая сигурно щеше да извърви пеш остатъка от пътя, бяха сведени до половин час.

Хотелът, който Хавиер избра, беше голяма, петзвездна, историческа странноприемница. Разбира се, той нямаше резервация, но имаше платинена карта на име, което нямаше нищо общо с „Хавиер“. Лизи не се изненада, че той има фалшива самоличност. Двамата очевидно бяха замесени в нещо, което правеше много добра идеята за фалшива самоличност.

Мотоциклетът беше оставен на охраняван паркинг, а двамата бяха настанени в луксозен апартамент с балкон, камина, двойно легло и прекрасни старинни мебели. Банята беше два пъти по-голяма от банята в дома на Лизи — или по-скоро бившия ѝ дом. Тя сигурно нямаше да се върне там и макар да знаеше, че животът ѝ е бил фалшив, пак изпита тъга, че няма да види дома си отново. Не искаше да мисли за това и огледа ваната. Нямаше джакузи, но след горещата вода и двата аспирина щеше да се почувства много по-добре.

— Влизам във ваната — обяви Лизи и се наведе да пусне водата.

— Моля, заповядай — отвърна Хавиер зад нея и я плесна по задника.

— Кретен — измънка тя.

Той се ухили и се отдалечи.

— Ще проверя съобщенията си. Може би ще си в по-добро настроение, след като се изкъпеш.

Трябваше да говорят за много неща, но, изглежда, никой не бързаше да се впусне в сериозни разговори, като например защо се опитваха да убият Лизи и какво беше неговото и нейното участие в цялата история. Хавиер явно беше доволен да чака, а тя беше уморена и това я устройваше.

Лизи пусна гореща вода, колкото можеше да изтърпи, а после се съблече и влезе във ваната. Внимателно потопа изстрадалото си тяло във водата и изохка, когато горещината проникна в изтощените ѝ мускули. Затвори очи и легна, докато косата ѝ се рееше около нея и коленете ѝ се подадоха над повърхността. Всичко я болеше. Може би само с изключение на дясното ухо, защото беше закопчала над лявото си ухо ремъка на каската, който дърпаше обичата ѝ.

Искаше да се отпусне и да остави съзнанието си да се рее свободно като косата ѝ, но беше невъзможно. Колкото и да се мъчеше, мислите ѝ се връщаха на положението ѝ. Не беше в безопасност. Вече никога нямаше да бъде в безопасност. В момента обаче се чувстваше в безопасност и по-добре, отколкото се беше чувствала, откакто се погледна в огледалото и видя лицето на непозната. Сърцето ѝ биеше спокойно и тя не беше готова да скочи и да побегне. Може би утре отново щеше да бяга, но тази вечер можеше да се наслаждава на горещата вана, истинска храна и хубаво легло.

Лизи се надигна, седна, отвори очи и огледа банята — цялата в мрамор и лъскав хром. Освен ваната имаше душ, двоен умивалник, отделно помещение за тоалетната и повече дебели, пухкави хавлии, отколкото двама души могат да използват за един ден. Щеше да каже на Хавиер, че когато намери скривалище за една нощ, той има много повече късмет от нея.

Късмет, ами! Хавиер беше подготвен за всичко. Да имаш фалшиви документи за самоличност и кредитни карти беше много по-ефикасно, отколкото да лъжеш, за да получиш стая в мотел, която в момента не се дава, където Лизи трябваше да седи с угасени лампи, без чаршафи и само с една скапана хавлия.

Хавиер. Х. Мъжът от сънищата ѝ. Тя все още му беше малко ядосана, че я беше накарал да върти педалите на проклетия велосипед толкова дълго, преди да я пресрещне, и защото я беше уплашил... но все пак той беше тук.

Без него Лизи беше безутешна, макар че не го съзнаваше. Едва сега, когато Хавиер се върна в живота ѝ, тя можеше да се вгледа в периода между тогава и сега и да види колко еднообразен и безрадостен е бил. Хавиер беше цветът в безцветния свят, в който я бяха затворили. Въпреки всичко Лизи изпитваше облекчение, че сега си спомня... част от случилото се. Него обаче си спомняше най-ясно.

Тя все още не знаеше как стоят нещата. От добрите ли бяха двамата или от лошите? Хавиер определено можеше да е и от едните, и от другите. Може би и двете. Може би нито едното. Лизи се замисли за това и осъзна, че няма значение, че той не е титулуван Бял рицар. Животът ѝ не беше черно-бял филм от петдесетте години, където доброто и лошото се различаваха ясно и се разпознаваха лесно. Бели шапки за героите, черни шапки за злодеите. Реалният свят беше много по-сложен. Нейният свят беше сложен.

Не, сложен беше меко казано. Нейният свят беше объркан и прецакан.

Вратата се отвори и Хавиер влезе в банята — без да почука, разбира се, но въпреки че се почувства малко неловко от това, че беше гола пред него, тя не грабна хавлия, нито показа по някакъв начин смущение, което беше неуместно между тях. Той я беше виждал така и преди. Лизи може и да не си спомняше точно кога, но знаеше, че се е случвало.

— Поръчах храна. Ще я донесат след четиридесет и пет минути.

Лизи го погледна. Хавиер се извисяваше над нея напълно облечен и въоръжен. Тя не знаеше къде е скрил оръжието си, освен ако не го държеше в малкия кожен несесер, който беше донесъл, но се радваше, че има оръжие. Макар логиката да говореше, че са в безопасност, той я беше намерил и това означаваше, че и някой друг може да ги открие.

— Какво поръча за мен? — Лизи беше толкова раздразнителна, че искаше Хавиер да е поръчал нещо, което тя не обича, за да му вдигне скандал.

— Панирани рачешки хапки и чийзкейк за десерт.

Тя обожаваше панирани рачешки хапки и чийзкейкът беше едно от любимите ѝ лакомства. Той помнеше. А дали Лизи знаеше кои са любимите му ястия? От мрака изплува очевиден отговор — пържолата. Хавиер не беше взискателен в избора си на храна, но обичаше пържолата, запечена само отгоре, а отвътре сурова.

— Аз ще избирам първа. Може да реша, че искам пържолата. Заслужих си я днес. По дяволите калориите — заяви Лизи, защото все още беше ядосана.

Устните му потрепнаха.

— Добре, мадам. Значи си спомни за пържолата?

— Не конкретно, но, общо взето... да.

Хавиер седна до ваната и изненада Лизи. Вече не се извисяваше застрашително над нея. Двамата бяха на едно ниво и очи в очи. Тя беше гола, а той — облечен. Този факт би я накарал да си помисли, че е в много неизгодно положение, ако не беше прелъстителният му поглед, който се плъзна по гърдите и тъмния триъгълник между бедрата ѝ.

Не след дълго и Хавиер щеше да се съблече. Сексът между тях винаги беше незабавен и неудържим. Лизи знаеше това и без да има определен спомен. Можеше да не довършат вечерята, преди той да ѝ се нахвърли. Хавиер не се сдържаше, когато нещо го засягаше лично, особено когато не знаеше какво ще им поднесе утрото. Това звучеше изтъркано, като от филмите от петдесетте години, за които тя си мислеше преди няколко минути, но животът беше ценен. Понякога и твърде кратък.

А на Лизи ѝ беше омръзнало да е сама.

— Разкажи ми какво се случи — тихо каза тя.

Хавиер потопи ръка във водата.

— Какво си спомняш?

— Малко. В главата ми сякаш има голяма черна дупка и си спомнях някои неща по краищата, докато не те видях днес следобед. Ти се появи от липсващите две години, нали?

— Кога осъзна, че липсват две години? — попита той, вместо да отговори.

— В петък. — Тя стисна зъби. — Погледнах се в огледалото и видях това лице, което знам, че не е моето. И така започна всичко.

— Догади ти се.

— Да, повръщах и имах адско главоболие. — Лизи го изглежда изпитателно. — Бях права, че къщата се подслушва, нали?

— Всичко се подслушваше — къщата, телефоните ти, колата.

Тя се отврати, като си помисли, че непознати са слушали всичко, което е казвала и правила, затвори очи и потрепери. Той докосна лицето ѝ с мокрите си пръсти.

— Това вероятно ще трябва да почака, докато си спомниш още неща.

Лизи отвори очи.

— Ами ако не си спомня? И защо не си спомням? Мозъкът ми ли е промит?

— В известно отношение. Не в класическия смисъл.

— Защо? Ние сме били... в един екип заедно, нали? Спомням си, че тренирах с някого — жена, но и ти беше там...

— Да, имаше екип. — Тъмните му очи се втренчиха в нея. — Остави това засега, Лизи.

Тя го погледна нетърпеливо.

— Разсъждавай реално. Ти щеше ли да го оставиш, ако се беше случило с теб? Някой се опитва да ме убие, а аз нямам представа кой и защо.

Това не беше новина за него. Лизи го видя в очите му и изведнъж осъзна нещо.

— Почакай... Щом се опитват да убият мен и ти си искал да ме намериш, за да ме защитиш, тогава... те се мъчат да убият и теб?

— Да, но аз съм по-добър от тях.

Хавиер винаги беше страшно уверен в себе си и най-лошото беше, че имаше основания. Лизи не си спомняше нещо определено, но знаеше.

Тя отново подхвана първата тема в разговора им, търсейки нещо, което Хавиер да ѝ каже. Щеше да ѝ отнеме време да го придума.

— Как е възможно мозъкът ми да е промит така, че да забравя точно две години от живота си? Е, и някои части преди това, защото въпреки че съм работила в Чикаго, в голяма охранителна фирма, паметта ми е като швейцарско сирене.

— Беше химичен процес — отговори сдържано той. — Ти беше третият човек, върху когото го изпробвах.

Била е опитно зайче. Това беше почти толкова отвратително, колкото и да я шпионират като лабораторна мишка — почти, но не съвсем. За зловещи и досадни чувства подслушването и анализирането на всяка минута от живота ѝ беше на първо място в списъка.

— Какво стана с другите двама?

— Единият умря от сърдечен удар. Другият... Процесът не беше толкова мащабен и обхвана само два месеца. Той се справи.

— Жив ли е?

Хавиер повдигна рамене.

— Не съм казвал такова нещо.

— Процесът ли го уби?

— И това не съм казвал.

Лизи протегна ръка, ощипа го и се намръщи.

— Омръзна ми да слушам какво не си казал. Да го погледнем така — щом не знам какво става, тогава не знам и какво да правя, и ще допусна грешка, която ще убие и двама ни. Трябва да знам какво ме очаква. В тактическо отношение не е добър ход да ме държиш в неведение.

Тя видя блясъка в очите му и разбра, че е попаднала на довод, който е привлякъл вниманието му. Хавиер беше роден тактик и постоянно преценяваше шансовете и анализираше причината и последиците, действието и противодействието. Той имаше контраход за всеки ход.

— Не искам да правя нищо, което може... да ти навреди — най-после каза Хавиер и поклати глава. Лизи разбра, че е загубила спора, поне засега. — Това е неизследвана територия. Ти сама възвръщаш паметта си и това вероятно е най-здравословното за мозъка ти.

— Не може ли да попиташ някого?

Той изсумтя.

— Хората, които мога да попитам, са онези, които се опитват да ни убият.

— Неприятно — иронично отбеляза Лизи и си спечели усмивката му.

— Няма да споря.

Хрумна ѝ нещо друго и тя атакува:

— Ти ме намери. И ти си ме подслушвал, нали? Изхвърлих мобилния телефон. Къде другаде си скрил проследяващо устройство?

— Поставих ти три проследяващи устройства, когато видях, че положението се влошава. Едното беше в раницата, която ти остави в дома си.

— Добре. Стават две. А третото?

— В портмонето ти. Реших, че по всяка вероятност ще запазиш тази вещ, ако можеш. Страхувах се, че ще възвърнеш по-голямата част от обучението си и ще изхвърлиш всичко старо.

— Портмонето ми. — Това означаваше, че Хавиер е бил в дома ѝ и е ровил в нещата ѝ. — Кога ги постави?

— В понеделник през нощта, след като ходи да пазаруваш.

Хавиер изобщо не изглеждаше виновен. Напротив, явно се забавляваше.

— Влизал си в дома ми? Докато спя? — Лизи повиши тон от гняв.

— Не беше разумно да вляза, докато си будна, нали?

— Ровил си в чантата ми?

— Виновен. Между другото, много е хубава.

— Да, но трябваше да я оставя в „Уолмарт“.

— Ще ти купя друга.

— И още как! — Лизи въздъхна, за да се успокои, и приглади мократа си коса. Колкото и ядосана да беше, суровата истина беше, че ако не ѝ беше поставил проследяващи устройства, вероятно нямаше да успее да я открие и тя щеше да се оправя сама в тази бъркотия. И тъй като не знаеше какво става, и паметта ѝ не се беше възвърнала напълно, Лизи щеше да направи грешка и щяха да я хванат. Хавиер беше спасил живота ѝ.

— Благодаря — неохотно рече тя.

Той изглеждаше още по-развеселен.

— Знам, че направо те убива да го кажеш. Моля.

— Не ме убива. Но не харесвам нищо, което те прави по-самонадеян, отколкото си вече.

— Помниш това, а?

— Достатъчно... Много забавен. — Доволна, че изрече тези думи, тъй като Хавиер не обичаше да му напомнят за изключенията, когато бе позволил да го хванат със свален гард, тя кръстоса ръце на ръба на ваната и облегна глава на тях. — Нещо обаче ме тревожи повече от тайното шпиониране.

— Какво?

— Лицето ми. Защо са го променили? — Лизи долови безпокойството в гласа си и скри лице, защото не искаше Хавиер да види безутешността, която изпитваше. Беше глупаво да тъгува за лице. Сегашното не беше грозно. Тя пак беше привлекателна. Някои хора може би харесваха повече новото ѝ лице. И все пак не беше тя. Лизи искаше да се погледне в огледалото, да види себе си и да изпита чувството, че е самата тя.

Хавиер помълча, сякаш преценяваше колко да ѝ каже.

— За да бъдеш в безопасност.

— В безопасност? Същите хора, които се опитват да ни убият, са променили лицето ми. Как ще съм в безопасност?

Отново последва мълчание, а после той отвърна:

— Защото хората, които се опитват да ни убият, не са най-големият ни проблем.

Лизи присви очи, защото почувства, че напират парещи сълзи. По дяволите, определено не искаше да чуе това. В какво се беше забъркала, за Бога?

Хавиер очевидно приключи с отговорите на въпросите, защото се изправи.

— Всеки момент ще донесат храната. Може би трябва да се изсушиш. Винаги можеш да се потопиш във ваната още веднъж, ако това къпане не свърши работа. — Той се приближи до вратата и спря. — Между другото...

Тя вдигна глава, мигайки упорито, за да преглътне сълзите. Нямахте да се разплаче.

— Лицето ти ми харесва — тихо каза Хавиер. — Това няма значение. Лицето ти ми харесваше по-рано, харесва ми и сега. Пак си ти.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Хавиер никога не ѝ беше казал, че я обича.

Двамата лежаха голи в леглото. Завесите бяха спуснати и ги изолираха от нощта и от целия свят. В стаята не беше тъмно. Лампата на нощното шкафче беше запалена, защото Лизи искаше да гледа Хавиер, както и той нея. Този път се любиха по-бавно и по-дълго, но също толкова вълнуващо, защото част от нея все още не можеше да възприеме, че това е Хавиер и че толкова дълго е живяла без него. Лизи продължаваше да бъде озадачена от всичко ново и различно и в същото време познато. Главата ѝ беше на рамото му. Той я беше прегърнал с едната си ръка, а с другата разсеяно галеше гърдите ѝ.

Колко пъти бяха лежали така? Лизи нямаше представа, но може би щеше да си спомни.

Изведнъж сърцето ѝ се сви от болка. Може би Хавиер не я обичаше. Въпреки огромните празноти в паметта ѝ тя знаеше, че го обича, и чувствата ѝ излизаха на повърхността шумно и ясно. Той я харесваше. Това беше очевидно в целувките му и по начина, по който я докосваше и гледаше и в контролираната ожесточеност на любенето му. Но да харесваш някого не означаваше, че го обичаш, и вероятно се дължеше на чувство на вина и желание да я закриля. Каквото и да се беше случило в миналото, те са били заедно, но тя бе платила висока цена.

— Не се чувствай отговорен за мен — промълви Лизи. Съзнаваше, че каквото и да е имало между тях, тя не иска Хавиер да се чувства обвързан с нея заради това.

Той се скова. Мускулестата му ръка под главата ѝ сякаш се превърна в желязо. Изминаха няколко секунди.

— Казвала си го и преди. — Гласът му беше рязък. Издърпа ръката си и седна в леглото.

— Преди? — Лизи се намръщи, подпря се на лакът и придърпа завивките на гърдите си — не от свенливост, а защото ѝ стана хладно, тъй като климатикът вееше право в нея. — Казвала съм го? Кога?

— Преди да им позволиш да изтрият паметта ти — рязко отговори той. — Аз бях против. Имаше... проблеми, но нищо, с което не можех да се справя. Ти ме изпрати за зелен хайвер и когато се върнах, вече беше късно. — Мрачният поглед, който Хавиер й отправи, говореше, че все още е ядосан заради това.

— Чакай малко. — Тя седна до него и го погледна учудено. — Аз съм го избрала? Съгласила съм се? — Не можеше да е така. Лизи не можеше да си представи, че доброволно е разрешила да изтрият огромна част от личността ѝ. Нямахше значение, че беше направено майсторски. Тя водеше абсолютно нормален живот с непокътнати ранни спомени до онова утро преди по-малко от седмица. Боже мой, не беше минала дори седмица, а животът ѝ се беше преобърнал напълно.

— След това не можах да направя нищо, освен да взема мерки и да те пазя.

По дяволите, разговорът протичаше в две различни посоки и Лизи искаше да следва и двете.

— Какви мерки? Да ме пазиш? И защо съм избрала да човъркат в мозъка ми? Какво е станало, по дяволите?

Хавиер отметна завивката, стана от леглото, отиде в дневната и се върна с шише вода. Отвинти капачката и отпи голяма глътка, а после мълчаливо предложи бутилката на Лизи. Тя я взе, отпи и му я върна.

— Разкажи ми какво се е случило. Не искам повече да бъда в неведение, каквото и да стане.

— Искаш да поемеш риска да не позволиш на паметта си да се възстанови сама и да си причиниш някакво увреждане?

— Не виждам как би могло да стане. Увреждането на мозъка е физическо въздействие.

— Ами емоционални поражения? — гневно попита той. — Не знам какво би могло да стане. Ако ти разкажа разни неща, това може да ти попречи да си спомниш.

Това ѝ беше странно познато. Лизи имаше чувството, че Хавиер рядко се ядосва, но тя успя да го вбеси. Не ѝ доставяше удоволствие да го ядосва, но обичаше да го докарва дотам, докъдето никой друг не можеше.

— Нека те попитам нещо. Какво точно смяташ да направиш в даденото положение?

Изражението му мигновено се промени и гневът изчезна. Всъщност лицето му се вкамени. Ако наистина я познаваше добре, той вероятно вече беше разбрал накъде води разговорът и това изобщо не му харесваше.

— Ще се върнеш ли? — подтикна го тя. — Във Вашингтон или където там трябва да се погрижиш за този малък проблем, че се опитват да ни убият?

— Да — отвърна. Погледът му беше строг и суров.

— А какво смяташ да направиш с мен? Да ме скриеш някъде и да дойдеш да ме вземеш, когато всичко свърши?

— Точно така.

— Ами ако с теб се случи нещо? Аз така и няма да разбера. Ти няма да се върнеш, а аз ще бъда лесна мишена, защото ще се нуждая от работа и място, където да живея, и те ще ме хванат.

— Ще се погрижа за теб. Имам приятели, които ще ми помогнат.

— Но аз не ги познавам. Престани, знаеш, че няма да стане. Вероятността е още от паметта ми да се възвърне и ако мислиш, че ще позволя да те убият, жестоко се лъжеш.

— Не искам да ме защитаваш — троснато каза Хавиер и гневно се втрени в нея, защото той правеше онова, което току-що ѝ беше забранил. — Мамка му!

— Ако знам какво става, ще взимам по-умни решения.

— По дяволите, не се отказваш, нали?

— Не знам. Не си спомням. — Лизи повдигна рамене, защото знаеше, че това ще го подразни.

— В това положение сме, защото ти не можа да се справиш преди.

Е, сега тя се ядоса.

— Какво? — С какво не е могла да се справи? Да, беше се ужасявала два пъти, откакто паметта ѝ започна да се възвръща, но, общо взето, се беше справила добре. Беше се измъкнала от убийците. Отърва се от хората, които я шпионираха, и ако Хавиер не беше такъв умник да ѝ постави три проследяващи устройства, щеше да избяга и от него. И колкото и уплашена да беше, това беше нищо в сравнение с ужаса, който изпита, докато той вървеше срещу нея на нивата. Все още имаше да си връща за това.

Стиснал устни, Хавиер се върна в леглото и оправи възглавниците зад гърба си.

— Позволяваш на чувствата си да надделят. Решението беше, че не може да ти се има доверие, затова имаше две възможности — или изтриване на паметта, или куршум.

— Брей, какъв избор. — Лизи не хареса онова, което чу. Не ѝ се понрави, че очевидно бе проявила слабост. Беше се справяла с трудни ситуации в работата си, беше взимала трудни решения и бе живяла с последиците. Какво би могло да я разстрои така, че да бъде преценена като нестабилна и заплаха за... когото и да беше? — И когато започнах да възвръщам паметта си...

— Ти беше заплаха за някого.

— И за теб ли?

— И за мен.

Лизи се ужаси, че е направила нещо, което е било опасно за Хавиер. Тя не се мислеше за слабохарактерна, нито дори през последните три години, когато беше бледа сянка на себе си. Какво толкова лошо нещо беше станало, че се бе пречупила под напрежението?

— Разкажи ми — настоя тя.

— Добре. — Хавиер взе решението със замах, както хирург владее скалпела, макар намръщеното му лице да показва, че това не му харесва. — Ти наистина трябва да знаеш. Но ако се уплашиш, ще те упоя и ще те заключа някъде. Разбра ли?

Той щеше да го направи. Лизи изобщо не се съмняваше в това.

— Разбрах.

Хавиер взе телефона си от нощното шкафче, сложи батерията и го включи, а после започна да почуква с пръст по екрана. Лизи видя, че се зарежда някаква уебстраница.

— Не забравяй какво ти казах — предупреди я той и обърна телефона към нея, за да вижда екрана.

Тя се стресна и се намръщи, когато веднага позна изображението. Беше нейна снимка, такава каквато изглеждаше, преди да ѝ дадат новото лице.

— Това съм аз. Защо ми показваш моя снимка?

— Защото това не си ти, а първата дама Натали Торндайк.

— Я се разкарай — недоверчиво каза Лизи, взе телефона и се втренчи в снимката, опитвайки се да направи връзката. Нещо загложди мозъка ѝ, отблъскване, сякаш не трябваше да навлиза в тази територия. Болка прониза слепоочията ѝ. Тя затаи дъх и остави телефона.

— Какво има? — попита Хавиер и отново взе телефона.

— Главоболие — успя да каже тя и се постара да диша дълбоко и да се съсредоточи върху нещо друго. Замисли се за Хавиер, за годините, когато я беше защитавал, и преди това, когато я беше обучавал за...

Не стана. Лизи се хвана за главата и затвори очи.

— Съжалявам. Случва ми се всеки път, когато се опитва да изплува нов спомен. Но вече не е толкова ужасно, колкото първите няколко пъти. — Трябваше да забрави за песента от рекламата за кренвирши „Оскар Майер“ и да измисли нещо друго, след като сега Хавиер седеше гол до нея. И той имаше кренвирш, само че малко по-различен. Лизи едва не се разсмя от тази мисъл и болката премина. Тя отвори очи и му се усмихна. Той я наблюдаваше внимателно, без да се опитва да ѝ помогне, преценявайки колко добре се справя със ситуацията.

Тя протегна ръка към телефона и остана доволна, когато Хавиер ѝ го даде. Положи усилия отново да погледне снимката и почувства едно от онези прищраквания в паметта. Вгледа се в образа и видя, че е по-възрастен вариант на предишното ѝ лице. Първата дама изглеждаше изключително добре за годините си, независимо дали се дължеше на добра пластична операция или на генетично наследство. С изключение на леко загатнатата възраст на Натали Торндайк и прическата ѝ, тя и Лизи бяха двойнички.

Били са.

Мъртва ли беше първата дама? Лизи не си спомняше да е умряла, но когато се замисли за госпожа Торндайк, беше в минало време.

— Мъртва ли е? — неспокойно попита тя.

— Да.

— Кога е умряла?

— Преди четири години.

Четири години. Смъртта ѝ се беше случила по средата на двете липсващи години на Лизи.

„Не навлизай в тази територия.“

Въпреки че предупреждението отекна в главата ѝ, тя преглътна и попита:

— Какво ѝ се е случило?

— Аз я застрелях.

Лизи се парализира от шок. Втренчи се в Хавиер, без да е в състояние да пророни нито дума. Той взе телефона от безчувствените ѝ пръсти, изключи го и извади батерията. Тя се съсредоточи върху движенията му, защото беше по-лесно, отколкото да мисли за думите му. Въпреки че телефонът му сигурно беше закодиран, Хавиер пак извади батерията. Изражението му беше сдържано и студено като полярен пейзаж и я уплаши.

— Говори ли ти нещо името Тайрон Ебърт? — попита той, нарушавайки напрегнатото мълчание.

Лизи мисли една минута и сетне бавно поклати глава.

Хавиер протегна ръка, прегърна я и я притегли към себе си. Тя отново облегна глава на рамото му.

— Така се казвах, когато ме прехвърлиха в Тайните служби.

Дойде ѝ прекалено много, за да го разбере, но все пак почувства, че това е само върхът на айсберга. Беше огромен и затова Лизи се хвана за тази подробност и го погледна намръщено.

— Името ти не е ли Хавиер?

— Хавиер е. Тайрон Ебърт беше внимателно изградена фалшива самоличност. Издържаше на всякакви проверки.

Не беше лесно да се създаде такава фалшива самоличност и само агенции като ЦРУ, ФБР или АНС можеха да го направят и да създадат такава солидна легенда, че да не могат да открият собствената си работа. Във всяка разузнавателна агенция имаше отдели в отделите, някои неизвестни дори за хората, които работят там.

— Бил си в Тайните служби — повтори Лизи, проправяйки си път в лабиринта.

— За малко. Бях в охраната на госпожа Торндайк.

— Но... защо? — Защо му бяха дали фалшиво име? Защо беше внедрен в Тайните служби? Не беше необходимо да уточнява всички „защо“, тъй като на него му беше ясно за какво го пита.

— Наричахме я ситуация код „черно“.

— Какво означава това?

— Когато президентът извършва предателство.

Президентът... Президентът Торндайк. Колкото и да се опитваше, Лизи не можеше да си представи лицето му. Опита да се сети кой беше след него... Президентът Бери, който довърши мандата на президента Торндайк, когато...

Тя започна да диша дълбоко, за да прогони болката в главата си.

— Предателство.

— Разследвахме го.

— Кои „ние“?

— Ще ти кажа кои не бяхме. Не бяхме ФБР. Проблемът беше твърде сериозен, а ФБР са възпрепятствани от всевъзможни закони и правила.

Лизи понечи да възрази, че работата на ФБР е да разследва заплахи в страната за националната сигурност, но се въздържа. Хавиер беше прав. Във ФБР бяха ограничавани от всевъзможни закони и правила. Затова имаше хора като него, които вършеха мръсната работа, и после, когато всичко беше изпълнено безупречно, „уреждаха“ ФБР и другите да получат на поднос доказателствата, така че ръцете им да са чисти и да не нарушат никакви закони при събирането на тези доказателства, които да ги направят недопустими в съда. Някои неща бяха твърде важни, за да се допусне някой да бъде освободен поради пропуск в правната процедура.

— Но къде се вписвам аз? Спомням си, че работех в охранителна фирма в Чикаго и обучението с теб... и други неща... но не и някакво разследване, нито как съм се запознала с теб.

— Други неща? Например факта, че се хвърлихме в обятията си почти първия ден, когато се запознахме?

— Така ли? Толкова бързо?

— Почти.

Не го ли знаеше дълбоко в душата си? Дори ѝ беше хрумвала мисълта, че винаги е била лесна за него. Лизи нямаше нищо против това, защото привличането беше взаимно. Изпитваха го и тогава, изпитваха го и сега. Тя можеше да тласне Хавиер към по-надалеч, отколкото някой друг би се осмелил — и да се забавлява, докато го прави.

Лизи се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Да се върнем на разказа.

— Когато започнахме да разследваме Торндайк, ние поискахме техническа помощ от един човек, който работеше с теб. Той ни каза за теб. С изключение на косата ти беше пълно копие на първата дама. Спомняш ли си някой да ти го е споменавал?

Лизи поклати глава.

— Не. Но докато Торндайк не е бил избран, никой не е знаел за нея. Ако някой е казал нещо след това... не си спомням.

— Включихме те в разследването и те обучихме. Идеята беше с помощта на двама старши агенти от Тайните служби да те вмъкнем и измъкнем от личните покои на президента, без някой да заподозре нещо.

— Но той сигурно не е бил толкова глупав, че да държи уличаващи неща в Белия дом! Там има персонал, сътрудници, помощници. Няма уединение.

— Е, не ги разхвърляше из стаята си, но всичко оставя следа, ако знаеш къде да търсиш. И ние не смятахме всъщност да те внедрим в Белия дом, а да те включим само в спирките по време на кампанията, по празници и други такива неща, когато първата дама ще действа като посредник между съпруга си и китайците.

Китайците... Нещо блесна в паметта ѝ, но беше толкова смътно и дълбоко заровено.

— Накратко казано, бяхме в Сан Франциско и те вмъкнахме в хотела им, за да търсиш доказателство за плащанията. Торндайк беше натрупал голямо богатство, продавайки родината си на китайците. Държеше парите някъде и ние бяхме почти сигурни, че първата дама се занимава с трансакциите. Предвид семейната ѝ история тя е знаела тънкостите на международното банкиране.

— И информацията е била в нея?

— По време на срещите и поздравите посредникът ѝ дава незабелязано флашка, докато се ръкуват. Флашката съдържа информация за последното плащане. Разпръсват данните, за да не се забележи лесно схемата. Тя качва информацията в някакъв сайт, изтрива я от лаптопа си и унищожава флашката.

— И аз е трябвало да взема флашката, която са ѝ дали в Сан Франциско, да копирам информацията и да изчезна.

— И ако някой те видеше, включително президентът, нямаше да си помисли, че става нещо нередно. Ти беше облечена точно като нея в

онзи ден и косата ти беше просветлена и със същата прическа като нейната.

Лизи си пое дълбоко дъх, затвори очи и намери утеха в близостта на тялото му.

— Но нещо се е объркало.

— Винаги стават издънки. Дори когато ги предвиждаш, се случва нещо друго.

Тя преглътна.

— Аз ли се издъних?

— Не. Бяхме уредили първата дама да напусне апартамента така, че другите агенти да не я видят, но шефовете на двата охранителни екипа работеха с нас и го направиха. И тогава те вмъкнахме. Президентът беше в спалнята си и не знаеше, че първата дама е излязла. Ти влезе в спалнята ѝ, пусна водата в банята, все едно тя се къпе, намери флашката в чантата ѝ и започна да копираш информацията.

Лизи се обърна, за да го гледа.

— И какво се случи?

— Бяхме предадени от друг агент от охраната ѝ. Мислехме, че той работи с нас, но китайците бяха купили и него. Той се паникьоса, съобщи на първата дама какво правиш и тя се върна в апартамента, преди ти да свършиш работата си. Агентът ѝ беше дал и оръжието си.

Лизи мълчеше и отчаяно търсеше в паметта си късметата от ребуса, но намери само празнота. Догади ѝ се и изпита ужас, който я накара да иска да запуши ушите си, за да не слуша, но все пак Хавиер ѝ разказваше защо сега се случва всичко това и защо липсват две години от живота ѝ. Въпреки че не си спомняше, тя искаше да знае защо.

— Президентът и първата дама те завариха в апартамента. — Тонът му продължаваше да бъде спокоен и сдържан. — Тя беше въоръжена, но не знаеше с кого си има работа. По-късно ти ни разказа, че си се нахвърлила върху нея, изтръгнала си пистолета от ръцете ѝ, натиснала си спусъка и си улучила Торндайк.

Лизи знаеше, че Хавиер не ѝ казва много неща. В разказа му имаше празноти и опростяване на нещата, прикрити подробности, но най-важното беше ясно — тя бе убила президента на Съединените щати.

Лизи не помръдваше в обятията му. Беше вцепенена и ѝ се гадеше. По-късно щеше да анализира всичко, което ѝ беше казал Хавиер, и щеше да разнищва детайлите, но засега можеше само да се опита да се справи с най-същественния факт, че не само беше убила някого — въпреки че вероятно е било при самоотбрана, но че и този някой е бил най-важният човек в света. Това противоречеше на всичко, което изпитваше като американка, а именно че независимо от всичко, съгласна или не, животът на президента трябва да бъде опазен. Вероятността, че се е защитавала, беше студена и недостатъчна утеха, защото не си спомняше и затова не можеше да бъде сигурна какво се е случило. Може би беше изпаднала в паника. Може би беше излъгала, че се е опитвала да вземе пистолета от първата дама. Тя не знаеше и Хавиер също не знаеше. Той преразказваше каквото му беше казала тя, след като президентът беше умрял.

— Какво направих? Как ме измъкнахте?

— Блъснала си главата на първата дама в стената, зашеметила си я, сложила си пистолета в ръката ѝ и си се скрила в дрешника. И двата екипа нахлуха в апартамента. Първата дама ни видя, вероятно предположи, че сме я разобличили, въпреки че все още никой не знаеше със сигурност, и започна да стреля. Рани двама агенти на Тайните служби и уби един добър агент на име Лоръл Роуз. Аз застрелях първата дама.

— Как ме измъкнахте от дрешника и от апартамента?

— В продължение на дванадесет минути ние контролирахме всичко — достъпа до апартамента, оръжията, местопрестъплението. Старшият агент от охраната на първата дама беше ранен и аз поех командването. Бяхме планирали да бъдеш дегизирана, когато излезеш от хотела, затова, слава Богу, бяхме готови. Преоблякохме те и ти сложихме перука и очила. Изведохме те и уредихме всичко да изглежда така, сякаш първата дама е застреляла президента, защото е имала доказателство, че той е спял със сестра ѝ, което си беше истина.

Бяха я преоблекли и измъкнали. Лизи не пропусна да отбележи начина, по който се изрази Хавиер. Звучеше така, сякаш тя е била по-скоро бремене, отколкото мислещ и действащ член на екипа.

— Ти не беше приключила с копирането на флашката и взе и оригинала. Доказателството разобличи президента. Той беше продавал не само подробности за технологии, но и военни тайни. След като се

справихме със ситуацията, разговаряхме и решихме да оставим нещата така както са. Неверен съпруг беше по-добре от предател.

О, Боже, колко болеше истината! Болеше я душата, сякаш я разкъсваха. Не само беше направила нещо ужасно, но и беше повлякла със себе си Хавиер и всички останали от екипа.

— Ти беше положил клетва...

— Бях положил клетва да спазвам Конституцията, да пазя страната от врагове, вътрешни и външни. В случая врагът беше вътрешен.

Техният президент.

— Превърнала съм се в нерешен проблем. — Сега Лизи разбра защо бяха изтрили паметта ѝ и променили лицето ѝ. Не само че е било по-добре да не прилича на покойната първа дама, но и промяната на външността ѝ нямаше да позволи хората да я коментират и да се отключват спомени.

— Всички бяхме положили клетва. Но ти не издържа и нещата се объркаха след това. Беше ти трудно...

— Мислиш ли? — тросна се Лизи и сетне поклати глава на гневния си тон. — Извинявай. Направила съм нещата невъзможни за вас, нали?

— Аз знаех, че ще се възстановиш. Ти преживя шок. Всички го преживяхме, но ти си твърда и аз знаех, че ще се справиш с фактите, когато имаш достатъчно време. Другите обаче смятаха, че си бreme, което един ден ще ни изправи пред взвода за разстрел.

— И затова... промиха мозъка ми?

— Да.

— А какво стана с агента, който е работел за китайците и е дал оръжието си на госпожа Торндайк?

— Той беше другият, на когото промиха мозъка.

— Жив ли е?

На лицето на Хавиер отново се изписа онова студено, сдържано изражение.

— Ти как мислиш?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Фелис неспокойно обикаляше из дома си. Крачеше далеч от прозорците, въпреки че завесите бяха спуснати. Усещаше как мракът се притиска в стъклата, криейки живите духове, вмъкнали се незабелязано в сенките. Не искаше да се превръща в мишена, като покаже дори за миг силуета си пред завесите.

Според информатора ѝ специалистът, когото беше извикал отнякъде, наблюдаваше, но колкото и добър да беше, той беше само един и не можеше да наблюдава едновременно и четирите страни на къщата. Информаторът ѝ каза името му — Евън Кларк, с което специалистът щеше да се представи, ако се наложи, но Фелис не виждаше причина да се срещат. Това, разбира се, не беше истинското му име, но тя не искаше да знае тази информация при никакви обстоятелства.

Онова, което беше задействано преди пет години, се търкаляше надолу по склона към неизбежния си завършек, неудържимо като лавина. Фелис не беше щастлива. Това беше единствената вероятност, за която не бяха подготвени и която не бяха очаквали — че по необходимост членовете на екипа ще трябва да се елиминират един друг, за да запазят тайната. А тайната беше голяма. Накрая щеше да я знае само един човек.

Хавиер и Лизи трябваше да умрат. Данкинс, Хайс и Ал Фордж — също. Ако оцелееше само един, Фелис се надяваше да е тя. Трябваше да мисли за Ашли. Данкинс и Хайс също имаха семейства, но тя не се тревожеше за техните семейства, а за своето. Така са устроени хората.

Някога те всичките бяха много близки, свързани от важността на мисията. Фелис не беше уважавала повече друга група хора. Никой от тях не прие леко работата, но въпреки това се включиха, без да съзнават колко висока цена ще платят. Как се стигна дотук?

Оцеляване на най-годните. Това бяха пропуснали да вземат предвид — първичният инстинкт да пазят себе си и семействата си.

Като се върнеше назад във времето, това беше нещо, което тя трябваше да направи преди години, веднага щом приключи мисията, когато никой не го очакваше. Броят на труповете обаче щеше да привлече твърде голямо внимание, затова ето докъде стигнаха. Налагаше се да ликвидира всички.

Хавиер трябваше да бъде пръв.

Той беше най-опасният от всички. Такъв беше и преди осуетения опит за убийството му. Ал беше почти същият, но той с нежелание се беше съгласил, че премахването на Хавиер е единственото, което могат да направят сега, затова Фелис спечели малко време. Най-важното беше Ал да действа, преди Хавиер да вдигне гарда.

Специалистът би трябвало да се справи с Хавиер. Фелис не можеше да направи нищо сама. Би била луда дори да си помисли, че може да се справи с Хавиер. Ал беше напълно прав, че той ще дойде за нея и че най-доброто място да я хване, е в дома ѝ. Когато беше на работа, тя беше недосегаема. Хавиер сигурно очакваше, че Фелис ще вземе предпазни мерки, докато отива и се връща от работа. Може би предполагаше, че тя ще се скрие някъде, но Фелис не можеше да прекара остатъка от живота си, криейки се от него, и той знаеше това. Също така Хавиер очакваше тя да мисли, че контролира всичко и че себелюбието ѝ ще я заслепи и няма да види уязвимите си места.

Фелис наистина беше себелюбива, но не и когато ставаше дума за работата. Тогава девизът ѝ беше простичък — свърши я. Свърши работата на всяка цена. В това отношение я подценяваха всички, но тя умишлено създаваше тази представа. Победата беше по-лесна, когато противникът не знаеше на какво си способен.

Доколкото го познаваше, Хавиер нямаше да чака дълго. Щеше да нанесе удара си бързо и силно. Тя го очакваше и по-рано. Какво го беше забавило? Лизи ли се опитваше да намери? Лизи бе оставила колата си на паркинга пред ресторанта и те вече не можеха да я следят. Това обаче не означаваше, че и Хавиер я е изпуснал. Коварният негодник вероятно ѝ беше поставил свои проследяващи устройства. Фелис нямаше как да знае със сигурност, но вярваше на инстинктите си, които ѝ казваха, че е на прав път.

В случая Хавиер беше тръгнал след Лизи и вероятно се грижеше да я скрие на безопасно място. Така Фелис щеше да я открие по-трудно, но Лизи щеше да се появи рано или късно. И всеки час на

забавяне на Хавиер беше допълнително време, през което Фелис натрупваше още истории, още фалшиви следи и още документи, които доказваха, че той е нестабилен и изпада в умопомрачение. Нека опъваше пружините на капаните си. Хавиер щеше да бъде разобличен като поредния откачен привърженик на теориите на конспирациите. Доказателствата за смъртта на президента и първата дама Торндайк бяха безспорни, до пробите ДНК. Въпреки неочакваните обстоятелства планът ѝ беше издържал.

И този план щеше да издържи. Най-тревожният фактор беше ограниченото време. Работата не можеше да се протака безкрайно.

Ашли, разбира се, беше бясна, че я откъснаха от колежа. Тя изпитваше голямо удоволствие, че разперва крила, но сега внезапно крилата ѝ бяха подрязани. Ашли беше дъщеря на майка си, ожесточено решителна във всичко, което правеше. Измислицата, която Фелис съчини — че АНС е засякла разговор, в който се намеква за терористично нападение срещу колежа на Ашли — издържа два дни, но след това дъщеря ѝ отказа да повярва.

Фелис нямаше нищо против да се бори с Ашли, но не искаше да я отчуждава завинаги. Желязната ръка определено би отблъснала дъщеря ѝ. Тя щеше да направи всичко, за да защити Ашли, но щеше да направи и всичко, за да се погрижи да не се стига дотам.

Мобилният ѝ телефон извъня. Беше мелодията на Ашли, която беше избрала, за да знае майка ѝ, че е тя, и да отговори на обаждането. Фелис се надяваше, че охраната на Ашли ѝ е позволила да се обади, вместо да ѝ разрешат да звъни на когото иска. Фелис въздъхна и отговори:

— Здравей, Ашли. Още нищо не е установено със сигурност.

— Мамо, това е абсурдно.

— Защитата ти не е абсурдна.

— Тогава защо не евакуират целия колеж?

— Защото ако заплахата е реална, ще предупредят извършителите и няма да ги хванем.

— Значи ще оставите хората да умрат?

— Не, разбира се. Следователите работят денонощно, за да го предотвратят, и рискуват живота си, за да не се случи.

— Само ако има реална заплахата, но ти не знаеш със сигурност.

— Не, не знам. — Да спори с Ашли беше като да се опитва да закове желатин на стена. Дъщеря ѝ постоянно се изплъзваше.

— Възнамеряваш да ме отвличаш и да ме държиш под охрана всеки път, когато мислиш, че може би има заплаха?

— Правила ли съм го преди?

— Не — отговори дъщеря ѝ след кратко мълчание.

— Тогава ми имай малко доверие. Прецених данните от разузнаването и макар аз лично да мисля, че няма да стане нищо, все пак са достатъчно правдоподобни и не искам да рискувам живота ти. Ще го разбереш, когато станеш майка.

Ашли въздъхна. Би продължила да спори, но Фелис побърза да каже:

— Предполагам, че господин Джонсън е с теб. Моля те, дай му телефона. — Джонсън беше името, което бяха избрали за телохранителя на Ашли. Фелис пак нямаше представа какво е истинското му име, но това нямаше значение.

— Джонсън. — Гласът му беше спокоен и тя се зарадва. Нямаше значение дали е любезен човек, стига да се държеше добре с Ашли.

— Внимавай с мобилния ѝ телефон. Не ѝ позволявай да го използва отново, докато ситуацията не се реши.

— Добре, госпожо. Това няма да ѝ хареса, но вие сте шефът.

Фелис чу, че Ашли пита:

— Какво каза тя?

— Можеш да ѝ кажеш какво съм казала. Дръж я изкъсо.

Фелис затвори и се усмихна на високия дух на Ашли, въпреки че беше напразно. Тя щеше да плати за това, но си струваше да опази дъщеря си.

Утре... утре щеше да се погрижи за Ал.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лизи спеше. Не знаеше как беше заспала, защото въпреки предупреждението на Хавиер шокът беше толкова силен, че тя беше зашеметена. Не ѝ помагаше, че няма спомен какво е направила. Лизи му вярваше безрезервно. Да не си спомня действията си беше нещо лошо, защото нямаше как да пресее нещата, които той ѝ беше разказал. Не знаеше какво е мислила, какво е чувствала, какво са направили другите агенти, къде са я завели след това и какво е казала и направила. Знаеше само основните факти, които на пръв поглед бяха грозни.

Хавиер можеше да ѝ разкаже още и щеше да го направи, ако го беше помолила, но Лизи се нуждаеше от време, за да възприеме историята.

— Добре съм — увери го. — Остави ме да осмисля всичко.

Той я изгледа изпитателно и тя отвърна на погледа му, без да трепне. Хавиер кимна, угаси лампата и седна на леглото до нея. Лизи се беше обърнала с гръб към него, но не за да го изолира, а защото така ѝ се струваше правилно. Той отново я прегърна, притегли я да се сгуши до него и Лизи сложи ръката си върху неговата. Позата, близостта му и чувството за нещо познато се съчетаха с физическото изтощение от деня и вместо да лежи будна и да се измъчва за неща, които не може да промени, след няколко минути тя заспа.

Събуди се преди разсъмване от ръката му, която се плъзгаше по гърдите ѝ и галеше зърната им. Нещата, които ѝ беше разказал снощи, надвиснаха застрашително над нея, огромна тежест, която можеше да я смаже. Не можеше да изпита удоволствие, смътно си помисли Лизи. Не заслужаваше да се смее и да изпитва радост, а желанието вече назряваше дълбоко в слабините ѝ, затова се събуди, реагирайки на потребността. Въздишаше и тялото ѝ се движеше неспокойно. Това също ѝ беше познато — не само усещането, но и моментът. Колко пъти я беше събудил така Хавиер рано сутринта?

Може би той разбираше част от онова, което тя чувстваше, и затова беше решил да я събуди така. Лизи беше жива и Хавиер искаше тя да живее, да намери огъня и пълноценния живот, който някога бе имала. Връзката им беше изпитана във времето и същевременно силна. Цели цивилизации бяха рискували съществуването си и бяха падали заради любовта.

Хавиер можеше да накара сърцето ѝ да спре.

Ръката му остави гърдите ѝ и се плъзна по корема ѝ. Прокара пръсти между бедрата ѝ, намери мекия, влажен отвор между тях, впи устни в шията ѝ и вмъкна два пръста в нея. Дланта му се притисна в клитора ѝ и разпространи малки мълнии в нея.

Тялото ѝ се стресна и завибрира под тройната атака. От устата ѝ се изтръгна задъхано стенание и Лизи зарови лице във възглавницата, опитвайки се да сдържи възприятията и звуците, които издаваше. Хавиер я възбуждаше по невероятни начини и ако му се отдадеше веднага, всичко щеше да приключи твърде скоро.

Той облиза мястото, което беше ухапал, и пак впи зъби в нея. Премести се така, че да легне върху Лизи, контролирайки я с тежестта си. Другата му ръка погали задника ѝ, а после се спусна надолу, докосвайки я там, където бяха влезли пръстите му, и продължи да я гали и възбужда.

Усещанията бяха толкова много, но все пак, когато Хавиер проникна в нея. Лизи отново беше разтърсена. Той притисна ръка до слабините ѝ и я подготви за бавните си, мощни тласъци. Тя чувстваше как всеки сантиметър от него се измъква и после отново се вмъква в нея. И колкото и да ѝ се искаше това да продължи, скоро потъна в приятното, влудяващо засилване на напрежението, което все повече нарастваше в нея, докато накрая не издържа и се предаде.

Дори тогава, когато главозамайващите спазми на удоволствието стихнаха, имаше и още. Хавиер се движеше усилено и се тласкаше все по-навътре, докато изръмжа и тя почувства ритмичните приливи на оргазма му. Лизи обожаваше любенето им, което беше разгорещено както за него, така и за нея.

Задъхани, те започнаха да се отпускат. Той отметна косата от лицето ѝ и попита:

— Будна ли си?

Въпреки всичко Лизи намери сили да се засмее.

— Не, преструвах се.

— Трябва да се върна.

Това беше решението, което бе надвиснало над тях през цялото време, докато бяха заедно. Не беше много — само дванадесет часа — дванадесет безценни часа, през които имаше чувството, че възстановяват липсващата част от нея. Не можеха обаче да бягат до края на живота си, пък и Хавиер не беше човек, който обръща гръб на проблемите. Странно беше, че най-ясните ѝ спомени и най-силните ѝ инстинкти гравитират около него. А може би изобщо не беше странно, като се имаше предвид какво са споделили и колко емоционално е било времето им заедно.

— Да — съгласи се Лизи. — Трябва да се върнем.

— Ние? — Тонът му беше железен.

Тя знаеше, че този спор още не е приключил, затова моментът беше подходящ да го възобнови.

— Да, ние. Ако ме оставиш, ще те последвам. Ако ме заключиш в къща и заковеш прозорците, ще я запаля. Повярвай ми. И не ми казвай, че „твоите хора“ ще се погрижат за мен, защото няма да стане. Ще бъдем заедно.

— Ще ми пречиш. Не си във форма и отдавна не си се упражнявала...

— Хей.

— Тренировъчна форма — поясни Хавиер и одобрително прокара ръка по гърдите и бедрата ѝ. — Инстинктите ти са добри, но откога не си стреляла с оръжие?

— Предполагам, че от четири години. — Всъщност откакто бе изстреляла куршума, който беше убил президента.

— Това умение изисква постоянна практика. Ще ти провърви, ако уцелиш широката страна на хамбар.

Това беше преувеличение, но в неговия свят не беше достатъчно само да можеш да улучиш мишената. Изстрелът трябваше да е безпогрешно точен.

— И не само това — продължи Хавиер, — ти не си спомняш как изглеждат Фелис и Ал. Всеки от тях може да те убие, без да имаш представа какво става.

Фелис? Ал? Имената бяха нови за нея, но пак отекнаха в съзнанието ѝ. Те бяха част от липсващите години...

— Те ли стоят зад хората, които се опитват да ни убият?

— Фелис, със сигурност. Ал, вероятно. В покушенията ясно се вижда почеркът на Фелис.

— Защо?

— Тя използва външни хора. Ал би използвал своите хора и може би и двамата щяхме да сме мъртви.

— Ал... Какви са неговите хора?

— Като мен.

— О!

Отнякъде изплува образ на строен, изопнат като струна, корав мъж с къса, прошарена коса.

— Ал на петдесетина години ли е? С прошарена коса?

Хавиер трепна.

— Да, това е Ал. Виждала ли си го?

— Спомних си го.

— Ако си спомняш нещо за него, сигурно ти е ясно, че той не е човек, с когото можеш да си играеш.

— Но ти не мислиш, че е замесен в тази история?

— Замесен е. Най-важният въпрос е дали помага на Фелис, или се опитва да ѝ попречи, или само стои настрана и чака да се намеси и да почисти.

— Какво ти подсказват инстинктите?

— Не отхвърлям никоя вероятност.

Лизи се обърна в обятията му, уви ръце около врата му и притисна лице в рамото му.

— Имаш ли техни снимки?

— В апартамента ми. Но не мога да се върна там. Може някой от хората ми да изпрати кадри от наблюдението.

— Колко човека имаш?

— Достатъчно, за да си осигуря подкрепления, когато ми потрябват. — Отговорът му не съдържаше подробности. — Ти се срещна с някои от тях.

— Така ли? — Лизи веднага се сети за любопитната Маги Роджърс и за силните подозрения, които беше изпитала в деня, когато паметта ѝ започна да се възвръща.

— В ресторанта за скара. Мъжът, когото ти удари и чиято кола открадна.

— О, не. — Лизи мигновено почувства вина. — Той е бил на наша страна, а аз го ударих.

— Другите непрекъснато му се подиграват, че го е ударила жената, която е охранявал. Но се почувства по-добре, когато ти срязва кабелите на свещите на мотоциклета ми.

Лизи изобщо не се почувства виновна за това. Хавиер я беше уплашил и тя смяташе, че той заслужава срязаните кабели. Каза му го и той я ощипа по задника, а сетне разтърка мястото.

Лизи го целуна по гърдите. Обичаше близостта му, която ѝ беше още по-скъпа след дългите, студени години без него. Той можеше да изреди отлични, разумни доводи да не я взима със себе си, но нямаше да я убеди. Тя нямаше да му позволи да я остави. Колкото по-бързо той разбере това, толкова по-скоро щяха да се върнат във Вашингтон и да се погрижат за проблемите.

— Първо ще трябва да намерим магазин за мотоциклети, където да монтират седалка за пътник на мотора ти. Или ще наемем кола. До Вашингтон е твърде далеч, за да се возя зад теб като вчера.

— Ти няма да дойдеш.

— Напротив — твърдо заяви тя. — Обичам те и ще дойда.

* * *

Може би постигна целта си, защото му каза, че го обича. А може би Хавиер изпадна в шок. Но той млъкна и престана да спори. Лизи се съмняваше и в двете вероятности, защото Хавиер беше особен и каквото и да го беше накарало да промени решението си, чувствата ѝ нямаха нищо общо.

Тя се надяваше, че ще наемат кола, но той предпочете мотоциклета. Не само че не искаше да го оставя, но и каските им осигуряваха прикритие. Хавиер намери магазин, където монтираха малка седалка с облегалка за гърба, след това купи на Лизи почти същата каска като неговата. Двата приличаха на една от двойките мотоциклетисти, които смятаха, че е готино да са облечени еднакво. Най-хубавото беше, че каската имаше предавател и можеха да разговарят.

Той изчезна за известно време, оставяйки я да се чуди какво да прави в магазина. Лизи се запита дали не я е зарязал, но Хавиер се върна след час, облечен с друга риза, карирана и разкопчана над тениската му.

Лизи повдигна учудено вежди, но той не ѝ обърна внимание.

Тя седна и запрелиства старо списание за лов с лък. Изгаряше от нетърпение да тръгнат и да започнат финалния етап на играта, но имаше чувството, че е преживявала безброй пъти безкрайното чакане преди началото на акция.

По обяд двамата бяха готови да се върнат във Вашингтон. Качиха се на мотоциклета и се отправиха на североизток. Преди обаче да излязат на магистралата, минавайки по много по-кратък маршрут от пътя, който Лизи бе избрала вчера, Хавиер се отби в изоставена стара бензиностанция и извади пистолет.

— Вземи. Ще ти трябва.

Лизи взе оръжието предпазливо и веднага щом пръстите ѝ се увиха около ръкохватката, в съзнанието ѝ нахлу осезателен спомен — не само за тежестта и формата на пистолета, но и за отката, когато стреля, и мириса на кордит и барут. Пистолетът беше голям „Зиг Зауер“, хубаво оръжие, което беше използвала и преди, въпреки че този модел не ѝ беше любимият.

— Благодаря — каза тя, извади пълнителя и го провери. Извърши движенията машинално, без да се замисля. След това върна пълнителя на мястото му. Нямахте риза или яке, под което да скрие оръжието, затова го сложи най-отгоре в чантата си.

— Готова ли си? — попита Хавиер по предавателя в каската.

— Да. — Може и да не беше подготвена, но беше готова. Имаше разлика и се надяваше, че той няма да я долови.

— И още нещо.

Лизи зачака. Черната маска за лице на каската му се обърна към нея.

— Мисля, че не съм ти го казвал — добави той. — Но и аз те обичам, и затова си тук. Няма да позволя отново да ни разделят.

* * *

Спряха да заредят гориво и докато Хавиер стоеше до помпата, за да напълни резервоара, Лизи влезе в бензиностанцията да плати и да отиде до тоалетната. Хавиер се замисли за ситуацията и дали щяха да се изправят пред Ал и Фелис. Той беше работил с Ал дълго време и го уважаваше, но ако Ал беше замесен, щеше да го елиминира, без да се колебае. Трябваше да измисли план, за да не бъде неподготвен, каквото и да се случеше.

Никой не беше звънял на мобилния му телефон, но не биха го направили, въпреки че беше обезопасен и сигналът минаваше през сателити, кодиращи програми и всякакви други предпазни мерки, до които бе успял да получи достъп. Ако трябваше да изпрати съобщение на някого от хората си, той щеше да го остави на номера на апартамента на Дж. П. Добрата стара Дж. П. Тя му беше служила добре през годините. Хавиер беше проверил съобщенията си и предишния ден и нямаше нищо. Това беше окуражително, но и тревожно. Положението във Вашингтон не беше стояло на едно място, докато той преследваше Лизи. Ставаше нещо, но очевидно не с неговите хора, така че самоличностите им все още не бяха разкрити.

Хавиер извади телефона си, набра номер и после въведе кода за достъп до съобщенията си. Автоматичен глас го информира, че има едно ново съобщение.

Той леко вдигна глава като вълк, който души вятъра, и сетне чу гласа на Ал:

„Има специалист, който те чака в дома на нашата обща приятелка. Тя предполага, че ще отидеш там.“ Хавиер изтри съобщението и спря помпата. Посланието беше ясно — Фелис беше наела убиец да наблюдава дома ѝ и да премахне Хавиер, защото знаеше, че той ще отиде за нея. Тази част беше лесна. Хавиер не очакваше друго, но сега знаеше със сигурност и това му осигуряваше предимство.

Сложното беше дали Ал му е оставил съобщението, за да го накара да мисли, че е на негова страна, а не на страната на Фелис, или не. Издаването на специалиста беше нищо. Ал би го направил без угризения, ако това ще му спечели малко време, момент на колебание или разсейване, през който той самият да се погрижи за Хавиер.

Предстоящата нощ щеше да бъде интересна.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ако се връщаше във Вашингтон сама, Лизи щеше да бъде ужасена, но тъй като Хавиер беше с нея, всичко беше различно. Тя беше различна от жената, която беше миналата седмица — по дяволите, дори предишния ден. Сега знаеше за себе си неща, които я плашеха, но вече започваше да чувства, че дистанцията между онова, което знае, и онази, която е била, се увеличава. Бяха изминали само шест и половина дни, почти до минутата, откакто се събуди и видя непозната в огледалото, и през това време тя се беше превърнала в човек, който вместо да продължи да бяга, сега се връщаше, за да се изправи пред опасността.

По-точно Хавиер се връщаше към опасността и ако беше прав, вероятен край и за двамата.

Той каза на Лизи, че е проверил съобщенията си, докато зареждаха с бензин, но не спомена друго. Съобщението, което беше получил, явно го бе обезпокоило. Не, по-скоро беше погълнало вниманието му. В очите му отново се беше появил онзи мрачен поглед и устните му бяха стиснати още по-решително. Хавиер отиваше на война и планираше ходовете си. Лизи знаеше, че той иска да сложи край на всичко това заради двамата им, и разбираше, че бягството не е изход, освен ако не са готови да бягат вечно.

За щастие каските закриваха лицата им. Лизи се чувстваше напълно свободна, докато летяха по магистралата за Вашингтон. Въпреки полицаите, камерите и хората, които ги гледаха, тя и Хавиер сякаш бяха невидими. Чувството ѝ харесваше. Искаше ѝ се да продължи вечно.

Привечер Хавиер спря на паркинга на автосервиз. Бетонът беше напукан и в цепнатините бяха избуяли плевели. Не се намираха в най-хубавата част на града, но... това беше автосервиз, където монтьорите се занимаваха с технически неща.

На малкия паркинг имаше стари камиони и коли. Хавиер подпря мотоциклета на стъпенката до вратата на малък офис. Двамата се

разкършиха и извиха гърбове, защото се бяха схванали от дългото пътуване, но не махнаха каските си, когато влязоха. В чакалнята нямаше никого, който да ги посрещне, но Лизи забеляза няколко камери на паркинга и още една, монтирана в ъгъла.

Хавиер свали каската си и я сложи на тезгяха. Лизи настойчиво посочи камерата.

— Всичко е наред — каза той. — Затворена верига, само за наша лична употреба.

Наша лична употреба? Това говореше много. Тя също махна каската си, разтърси глава, за да разпусне косата си, и остави каската си до неговата.

— Ти ще стоиш тук — добави Хавиер.

— Какво? — едва не изпищя Лизи. По дяволите, знаеше си, че ще ѝ скрои подобен номер. Това обаче не означаваше, че лесно ще се предаде.

— Трябва да свърша нещо и мога да го направя само ако знам, че ти си в безопасност.

Лизи беше права, че Хавиер има такъв вид, сякаш отива на война.

— Каквото и да е, ще се нуждаеш от подкрепления.

— Не и този път. — Той я хвана за ръката и я поведе през странична врата, водеща към гараж без прозорци, който миришеше на бензин и газ.

Вътре имаше трима души. Единият беше с мазни ръце и изцапан работен комбинезон с името „Рик“, избродирано на джоба; другият беше на средна възраст, с късо подстригана коса като морски пехотинец, стоеше зад висока до кръста му маса в дъното на стаята и разглобяваше и почистваше пушка. Третият мъж беше горкият човек, чиято кола Лизи бе откраднала преди два дни. Тя му кимна.

— Съжалявам.

Другите двама се засмяха, макар и не продължително и грубо. Потърпевшият сложи ръка на гърлото си и изръмжа:

— Поне си върнах колата.

На стената беше монтиран монитор. Екранът показваше четири картини от камери на паркинга и в офиса. Пристигането им не беше неочаквано.

Лизи погледна Хавиер.

— Може би идеята не е добра.

Тя не само че не познаваше тези мъже, но и единият от тях имаше основателна причина да я мрази. От нейна гледна точка в момента липсата ѝ на доверие беше напълно оправдана.

— Това е единствената идея. — Хавиер я поведе покрай тримата мъже, които продължиха работата си, сякаш не ги бяха прекъсвали, към друг офис зад сервиза. Прозорците гледаха към работната зона, затова не беше частен, но имаше кафемашина, два въртящи се стола, бюро и компютър.

— Кога тръгваш? — попита Лизи, облегна се на бюрото и скръсти ръце на гърдите си.

— След около два часа.

Тя погледна през прозореца, но видя само тримата мъже.

— Имаш ли им доверие?

— Напълно. Дори не бих си помислил да те оставя тук, ако не беше така. Те ми помагаха да те пазя през последните три години. Добри са в работата си.

Тя леко повдигна брадичка и се изправи пред най-големия си страх.

— Ами ако не се върнеш? — Не можеше да загуби Хавиер, да го намери и пак да го загуби. Би било невероятно несправедливо и болезнено. След всичко това тя дори не беше сигурна дали иска да продължат.

Разбира се, без него и това нямаше да има голям шанс.

— Ще си вземем нещо за ядене, ще се запознаеш с тях и когато дойде време да тръгна, ще се чувстваш по-удобно...

— Чакай малко. Престани да ме разсейваш. Каза, че не ти трябва подкрепления, но говореше само за мен, нали? Ще вземеш поне единия от тях. — Хавиер сигурно нямаше да се изправи сам пред хората, които се опитваха да го убият.

— Не. Трябва да отида сам.

Ядосана, Лизи вдигна ръце и започна да крачи из малкия кабинет.

— Имаш хора, които могат да ти помогнат, но не искаш да ги използваш. Защо ще се изправиш сам пред онези хора, когато не се налага?

Хавиер кимна към работната зона.

— Те знаят много неща, но не всичко, и не трябва да го узнаят. Ако довечера нещо се обърка, не е необходимо те да са наблизно, когато се отвори адът. Те не трябва да знаят дори къде отивам и коя е мишената ми. — Той ѝ се усмихна мрачно. — Знаеш, че всичко трябва да бъде разделено на категории. Трябва да го направя сам.

В думите му имаше логика предвид мащаба и огромното значение на тайната им и малкия кръг, който знаеше истината за смъртта на президента и последвалото ѝ потуляване.

— Трябва да се върнеш.

— Ще се върна. — Хавиер хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ. — Имам теб и това е от огромно значение.

— Щях да се чувствам по-добре, ако ти помагах.

— Знаем. — Той милостиво остави неизречено най-неприятното.

— Вместо това ще седя тук, ще се чудя и ще се тревожа с трима мъже, които не познавам и на които, съжалявам, но нямам доверие, и...

— Помислил съм за това. — Хавиер се наведе и я целуна. — Тя вече би трябвало да е тук.

— Тя? — Лизи се дръпна назад и го погледна подозрително. — Коя?

И после някакъв звук привлече вниманието ѝ — лай. Много познат лай. Не, не можеше да бъде. Лизи се обърна и се загледа в жената, която вървеше по изцапания бетон и държеше кученце под мишницата си, а после спря да поговори с тримата мъже. Лизи се втренчи в Хавиер:

— Маги?

* * *

Хавиер беше тръгнал преди малко повече от половин час, а Лизи вече трепереше. Тревожеше се повече от всякога и това ѝ говореше нещо. Лошо беше, когато нейният живот бе в опасност, но поне докато бягаше, можеше да направи нещо. Сега обаче само седеше, чакаше и си мислеше, че всеки момент Хавиер може да умре и че никога повече няма да го види, да говори с него и да го прегръща. Помнеше, че мрази да чака.

Маги, която галеше заспалия Рузвелт, ѝ се усмихна.

— Разбирам те — тихо каза. — Чакането е много по-трудно, отколкото да участваш в действието.

— Това правиш от три години, нали? Наблюдаваш и чакаш нещо да се обърка. — Може би тонът ѝ беше твърде остър, но Лизи все още беше ядосана, че съседката ѝ непрекъснато я шпионираше, въпреки че Маги работеше за Хавиер и че намеренията ѝ бяха добри. Всъщност не се ядосваше на Маги, а на себе си, защото беше толкова сляпа през последните три години и не беше разбрала, че нещо в любопитната ѝ съседка не е наред. Не, по-лошо, имаше известни подозрения, но ги пренебрегна. Нехайството убиваше.

— Предполагам — невъзмутимо отвърна другата жена, — но нямах предвид това. Когато си в нашия бизнес, чакането на някого, когото обичаш, да се върне от мисия е абсолютно мъчение. — Тя се усмихна. — Когато си в разгара на събитията, минутите летят неусетно. Да, опасно е. Да, всичките сме адреналинови наркомани до известна степен. Всеки от нас предпочита да се изправи пред куршумите, отколкото да чака. Понякога обаче се изисква да чакаш, а ние правим преди всичко онова, което се изисква.

Маги знаеше за какво говори и Лизи го приемаше. Може би тя говореше от личен опит. Кого беше чакала? Наистина ли беше вдовица или това беше част от прикритието ѝ? Беше ли чакала някого, който не се е върнал? Не искаше да знае, не и тази вечер.

— Той се държи различно с теб — продължи Маги, но може би съзря новите опасения в Лизи и учтиво смени темата: — По-състрадателно. — Тя се усмихна, докато все още галеше Рузвелт. — Но пак си е Хавиер, най-способният човек, когото познавам. Това ми вдъхва надежда за нас, останалите. — Пресегна се и утешително стисна ръката на Лизи.

— И аз съм различна с него — каза Лизи след малко.

Маги кимна и се усмихна тъжно, показвайки, че мислите ѝ са се насочили към някакво тъмно място.

— Да, различна си.

* * *

Фелис вдигна глава от компютърния екран, когато телефонът ѝ иззвъня. Хвърли неспокоен поглед към най-близкия до нея прозорец, макар да знаеше, че офисът ѝ е възможно най-безопасното място, и отговори на обаждането. Мисълта, че Хавиер е някъде там, я изнервяше и я караше да поглежда през прозореца.

— Фелис, трябва да се срещнем.

Ал. Тя изчакваше, опитвайки се да прецени кой е най-подходящият момент да му се обади — не твърде късно, защото не искаше да прозвучи така, сякаш случаят е спешен, и да го накара да вдигне гарда, но не и твърде рано, защото около него все още можеше да има хора. Хубаво беше, че той пое инициативата за срещата, тъй като щеше да е по-малко подозрителен.

— Добре — спокойно отговори Фелис. — Къде? Не и пак в Аквариума. Твърде често ходя там през последните дни.

— Помниш ли изоставения склад в Мериленд, където се обучавахме? Ще свърши ли работа?

— Да, разбира се. — Старият склад щеше да бъде направо идеален за онова, което беше намислила. — Кога? — Фелис му позволи да определи всички параметри, за да го накара да се почувства в по-голяма безопасност. Той и без това винаги я беше подценявал и никога не бе очаквал тя да върши мръсната си работа. Всъщност ръцете на Фелис бяха чисти в това отношение, но това не означаваше, че не умее да борава с оръжие или че не е способна да направи каквото е необходимо. Тя се упражняваше в стрелба редовно. И дълбоко в душата си знаеше, че е способна да убива.

— Ще можеш ли да дойдеш след час?

— Мисля, че да. Може да закъснея малко. — В действителност можеше да стигне навреме, но искаше Ал да мисли, че може да закъснее, защото можеше да го завари мъничко неподготвен. Всяко предимство имаше значение.

Може би той беше решил да играе по-активна роля в елиминирането на Хавиер. Ако беше така, браво на него, защото можеше вече да го е направил, спестявайки ѝ много време и неприятности. Нищо от това нямаше да промени финалния етап на играта ѝ.

От друга страна, беше по-вероятно Хавиер вече да е отвърнал на удара по някакъв начин. Тревожно беше, че Ал е толкова предпазлив и

Фелис дори допускаше, че се е уплашил от Хавиер и затова настоява за тайната среща. Но пък кой друг познаваше Хавиер по-добре от него?

Тя беше останала до късно в офиса и вече се мръкваше, когато изкара колата от паркинга. Летните дни бяха дълги, но когато стигнеше до мястото, щеше да бъде съвсем тъмно. Щеше да внимава, макар че там едва ли щеше да има хора.

Не беше ходила в стария склад отдавна, откакто преди четири години престанаха да тренират. Едва ли някой от тях беше в склада през това време. Най-добре беше да се махнат оттам и да не се връщат. На никого не беше необходимо да продължава да тренира, с изключение на Хавиер. Напоследък никой не знаеше къде е тренирал и се е упражнявал.

Но може би някой все още използваше склада. Беше плюс, че не е продаден, въпреки че можеше да бъде използван за други цели. Докато се приближаваше бавно, Фелис си помисли, че не се е променил много. Дворът беше опасан с ограда с бодлива тел отгоре, но портата беше отворена. Няколко улични лампи осветяваха добре паркинга. Може би прекалено добре, но трябваше да се примири с това. Сградата беше по-скоро дълга, отколкото широка, направена от потъмняла стомана и с толкова мръсни прозорци, че беше невъзможно да видиш какво има вътре. Колата на Ал вече беше там, паркирана близо до вратата. Фелис спря до нея и слезе.

Сега, след като вече беше тук, я обзе леко безпокойство. Откога беше тук Ал? Минути? Часове? Тя сложи ръка на предния капак на колата му и топлината от двигателя ѝ подсказа, че е дошъл скоро. Фелис чу изщракванията и потракването на охлаждащия се мотор. Ако двигателят беше напълно изстинал, би предположила, че Ал е тук отдавна и залага някакъв капан, но той беше пристигнал неотдавна.

Тя пусна ключовете на колата в десния джоб на старателно изгладените си сиви панталони и затъкна оръжието си в колана. Това не беше любимото ѝ място да носи пистолет, но ако влезеше, държейки го в ръката си, Ал щеше да разбере, че става нещо. Фелис обикновено не носеше оръжие, въпреки че беше решила на този етап да не ходи невъоръжена.

В склада беше запалена лампа и светлината се процеждаше през откритата врата. От паркинга проникваше още малко светлина, но не много, благодарение на дебелия пласт мръсотия върху стъклата на

прозорците. Фелис бутна вратата и забеляза, че светлината идва от стая вдясно, в дъното на коридора, точно където беше казал Ал, че ще бъде.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Тя промени решението си и извади пистолета. Искеше да го държи в ръката си. Можеше да го скрие зад крака си. Най-малкото трябваше да чуе какво има да казва Ал.

Той може би имаше ценна информация за нея. Дали знаеше къде са Хавиер и Лизи? Имаше ли план как да се добере до тях? Каквото и да ѝ кажеше обаче, Ал нямаше да напусне жив стаята.

Тя тръгна по коридора и мина покрай затворени и отворени врати. Оглеждаше сенките в бившите кабинети и стаи за почивка на служителите. Нищо, освен нея не помръдваше. Стъпките ѝ бяха леки и тихи. Когато се приближи до стаята, която светеше, тя извика с колкото може по-нормален глас:

— Ал?

— Влез — отвърна той също с нормален глас като нейния. Дори прозвуча малко разсеяно, съвсем не толкова напрегнат като по телефона.

Фелис скри оръжието и влезе.

Стаята, в която Ал чакаше, беше малка и квадратна, с ръждясала врата, старо бюро и два пластмасови стола. Фелис веднага забеляза камерата, монтирана на металното бюро. Червената светлинка показваше, че записва. Ръката ѝ с пистолета остана скрита зад тялото. По дяволите, Ал беше взел предпазната мярка да насочи камера срещу нея.

Той проследи погледа ѝ до камерата. Лицето му беше безизразно.

— Само видео, без аудио — обясни. — Картината се предава до външен компютър. Реших, че може да ни помогне да сме честни.

— Честни? Това е...

Ръката му се вдигна бързо и плавно. Той беше с ръкавици и държеше пистолет. Фелис се стресна, погледна го и понечи да вдигне оръжието си, но той беше твърде бърз и стреля два пъти.

Фелис умря, преди да падне на пода.

* * *

Ал изрита пистолета от ръката на Фелис, макар да беше очевидно, че тя е мъртва. Един куршум в гърдите и един в главата. Хубаво беше, че е мъртва, да я вземат дяволите. Би било унижително да е загубил уменията си дотолкова, че да не може да улучи такава лесна мишена. Той погледна към камерата, а после се приближи до масата и я изключи.

Би трябвало да се изненада, че Фелис идва на срещата с оръжие в ръката, но не се учуди. Ако видеозаписът някога бъдеше намерен, фактът, че Ал стреля, преди тя да има възможност дори да вдигне пистолета си, щеше да покаже, че той не може да твърди, че я е убил при самоотбрана. Не беше точно хладнокръвното убийство, което беше планирал, но записът щеше да бъде достатъчно уличаващ. Все пак не беше извадил оръжието си, защото Фелис държи пистолет, а я беше застрелял, без тя да го провокира. Ръкавиците щяха да свидетелстват за предумишлено убийство.

Нямаше как да знае дали Хавиер е получил съобщението му или не и дали е тръгнал към дома на Фелис и нейния специалист. Нямаше представа кога ще го направи — тази нощ, утре или след шест месеца. Доколкото го познаваше, той щеше да действа сега, но не можеше да е абсолютно сигурен. Всъщност това нямаше значение. Фелис трябваше да бъде отстранена от картинката и оправянето на бъркотията, която бяха направили, беше негова работа.

Хавиер би трябвало да очаква, че в дома на Фелис има човек, който го чака, но когато емоциите са силни, всичко е възможно. Да го предупреди беше най-малкото, което можеше да стори.

Ал претърси джобовете на Фелис, но не откри нищо друго, освен ключовете за колата ѝ. Взе ги и ги пусна в джоба си. Тя вероятно беше оставила чантата си в колата, въпреки че онова, което му трябваше, може би беше в жабката или върху таблото. Във всеки случай не беше в нея. Той взе камерата и избърса стаята, заличавайки доказателствата, че двамата с Фелис са били тук. Екипът, който щеше да дойде, щеше да направи същото, и Ал им имаше довери, че ще свършат работата добре. В същото време не можеше да разчита на други да свършат онова, което трябваше да направи сам.

„Като Фелис“ — помисли си той и прекрачи трупа.

Убийството ѝ не му беше доставило удоволствие. Това беше задължение като да си плащаш данъците или да изхвърляш боклука в

контейнера. Трябваше да бъде направено. Тя ги беше забъркала в страхотна каша с нейното нетърпение и нежелание да слуша, затова Ал направи каквото можа, за да ограничи щетите.

Той излезе на огромния открит паркинг, който беше и добре осветен, така че нямаше място, където да се скрие някой, отвори багажника на колата си и сложи камерата вдясно, до лаптопа, който беше включен. Безжичният интернет поддържаше активна връзката с камерата. Ал отвори лаптопа, наведе се, прехвърли видеозаписа, който ясно го показваше как застрелва Фелис, на флашка, пусна я в джоба си и после изтри всичко от компютъра.

Лаптопът щеше да бъде на парчета преди полунощ. Ал не можеше да поеме риска един ден записът да бъде възстановен по някакъв начин. Щеше да има само едно копие, което да запази живота му.

Той затвори багажника и отиде при колата на Фелис. Тя я беше заключила, въпреки че, съдейки по пистолета, който носеше, не бе възнамерявала да стои дълго. Ал отключи вратите е дистанционното, отвори вратата на шофьора и се наведе. На таблото нямаше телефон, но чантата на Фелис беше на пода. Ал я хвана за дръжката и я измъкна от колата.

Във вътрешен джоб, специално направен за устройството, беше скрит мобилен телефон, последна дума на технологиите. Това беше личният ѝ телефон, но той не търсеше него. Внимателно отмести портмонето и малък прозрачен несесер, който съдържаше червило и спирала за мигли, и близо до дъното на подплатата на чантата видя очертанията на онова, което търсеше.

Телефонът ѝ с предплатена карта беше във вътрешен джоб с цип, скрит дълбоко. Ал извади телефона и натисна бутона с контактите.

Имаше само един контакт.

Той набра единствения номер, програмиран в телефона, и когато отговори мъжки глас, без заобикалки каза:

— Тя е мъртва. Няма да получиш повече, отколкото вече ти е платила, затова се разкарай.

— Разбрано. — Гласът на мъжа не разкри никакви чувства. В края на краищата това беше само бизнес. Можеше и да съжалява, че е загубил добър клиент, но иначе нямаше причина да му пука, че Фелис е мъртва. — Какво да правя с дъщерята?

Въпросът беше неочакван. Дали държаха Ашли като заложница? Не, разбира се. Фелис сигурно бе скрила дъщеря си веднага щом беше разбрала, че Хавиер е заплаха.

— Ти ли я пазиш?

— Да, пряко волята ѝ.

— Пусни я — инструктира го Ал.

— А какво да кажа на момичето за майка му? — попита мъжът със същия студен и безразличен глас. — Ал подозираше, че гласът ще остане същият дори ако му каже да убие Ашли.

— Нищо. Само я пусни.

Ашли, както и всички останали, скоро щеше да научи, че майка ѝ е станала жертва на кражба на кола, прераснала в насилие. Щеше да бъде по-лесно да изчезне, може би дори още по-удовлетворяващо да я заличи от лицето на земята, но ако Фелис изчезнеше безследно, щяха да възникнат твърде много въпроси без отговори. Смъртта ѝ щеше да бъде разследвана обстойно и екипът, който бе получил задачата да изхвърли трупа ѝ, трябваше да свърши безупречна работа. Ал не се съмняваше, че ще го направят, и Ашли щеше да има обяснение какво се е случило.

Той върна чантата в колата, без телефона за еднократна употреба, и хвърли ключовете на шофьорската седалка. Чистачите щяха да дойдат до половин час и да довършат работата, която беше започнал.

Той не смяташе да е там, когато пристигнат.

* * *

Познатият на Фелис веднага се обади на „Евън Кларк“, надявайки се, че той ще отговори. Нямаше да е добре, ако не можеше да се свърже с него. Ако човекът беше свършил работата и нямаше кой да му плати, това вече беше нещо съвсем друго и определено неприятно.

Кларк не отговори. В зависимост от обстоятелствата може би беше изключил звука на телефона си или беше отишъл до тоалетната. Съобщението трябваше да е достатъчно и не искаше да го оставя на гласовата поща. Той изпрати текстово съобщение от телефон, който до час щеше да бъде в някой контейнер за отпадъци.

„Прекрати мисията — написа познатият на Фелис. — Клиентът е мъртъв.“

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Да знаеш, че някой те наблюдава, и да го забележи, бяха две различни неща. Заемането на позиция му отне повече от час, толкова бавни и прецизни бяха движенията му. Хавиер знаеше къде би се скрил той, ако дебне дали ще дойде някой като него, но имаше няколко добри възможности за избор.

Фелис получаваше много добра заплата. Като повечето хора с пари тя искаше пространство около себе си и затова живееше в квартал, където парцелите се измерват в акри и къщите не са близо една до друга. Районът не беше най-люксовата част на града, иначе тя не би могла да си позволи площта, но беше хубав. За жалост големият двор означаваше много дървета, много градинки и беседки и много места за криене.

Всеки идиот щеше да се досети, че Хавиер няма да застане пред външната врата и да почука. Ето защо специалистът трябваше да търси таен вход, през който да се промъкне мишената му.

Въпреки че знаеше това, той не можеше да открие човека. Негодникът беше добър. Беше си избрал хубаво място и не помръдваше. Или беше заспал.

Хавиер беше заел позиция зад къщата, толкова далеч, че наемникът да бъде между него и къщата. Едната стая на долния етаж светеше. Нима Фелис гледеше телевизия? Или наваксваше с докладите? Хавиер се запита дали тя има достатъчно доверие на наемника, че да може да спи.

Отговорът беше, че Фелис имаше достатъчно доверие в собствените си решения, за да заспи, убедена, че е помислила за всичко.

Другата светлина в къщата обаче беше силен, ослепителен блясък в прибора му за нощно виждане. Хавиер обърна глава съвсем бавно, защото специалистът сигурно също имаше бинокъл за нощно виждане и лесно би го забелязал, ако направи някое рязко движение.

Ключът беше търпение. Стрелецът беше на позиция по-отдавна от него и това означаваше, че скоро ще ожаднее и ще му се доходи до тоалетната. Разбира се, при положение че там изобщо имаше някого и че Ал не си играеше на гатанки с Хавиер, и не го беше примамил там, за да му заложи капан. Хавиер винаги отиваше на акция с мисълта, че може да му е последната. Бдителността беше запазила живота му досега...

Ето го.

Мъжът беше точно срещу Хавиер, на по-малко от десет метра. Единственото, което го издаде, беше не толкова бавното движение на главата, докато оглеждаше двора. Човекът се беше скрил най-малко една трета по-нататък от къщата, отколкото беше очаквал Хавиер. По дяволите, трябваше поне да се възхити на тактиката му. Той не беше аматьор.

Не, смъртоносен професионалист. Само дето все още не беше спрял да диша.

Хавиер насочи лазерния мерник в тила на мъжа, прицели се с оръжието си със заглушител и стреля.

Сега вече мъжът спря да диша.

Хавиер бързо преодоля десетте метра между тях, изрита оръжието на човека, коленичи и провери пулса му. Определено беше мъртъв. Среден на ръст, среден по телосложение, среден... Нищо отличително. Човек, който може да отиде навсякъде, без да го забележат.

Потупа джобовете му, търсейки документи за самоличност. Нищо. Не че беше очаквал да има, но винаги беше най-добре да провери, за да е сигурен. Намери обаче мобилен телефон, изключен. Не го включи. Някои мобилни телефони вдигаха адски шум, когато се активираха, свиреха мелодии, пиукаха и звъняха. Хавиер го избърса и го пъкна в джоба на мъжа.

Дори тогава не тръгна веднага към къщата. Изстрелът с пистолет със заглушител съвсем не беше безшумен. Не би се чул в дома на Фелис, нито в съседните къщи, но той нямаше гаранции, че специалистът е сам. Изчака още един час, като наблюдаваше, и после се запромъква към къщата.

Алармената система беше стандартна. Хавиер я дезактивира безпроблемно. Секретните брави на вратата бяха по-голям проблем, но

като повечето хора Фелис имаше задна врата с прозорче. Хавиер беше на мнение, че това е едно от най-глупавите неща, които правят хората. Защо просто не поканят крадеца да влезе? Използвайки елмаз, той изрязва кръгла дупка в стъклото, достатъчно голяма, за да провере ръката си, и после отвори секретната брава и обикновената ключалка на валчестата дръжка на вратата.

След това безшумно влезе.

И излезе след по-малко от десет минути. В къщата нямаше никого. Фелис не беше там.

Тя беше накарала пазача си да охранява празна къща, знаейки, че Хавиер ще дойде да я търси.

По дяволите, къде беше Фелис?

Ставаше нещо. Не му беше необходимо шесто чувство, за да го усети. Ал го беше предупредил за стрелеца и не беше устроил засада, макар да знаеше, че Хавиер ще дойде.

Ако Фелис се беше скрила някъде, дали Ал щеше да знае? Дали се бяха скарали и разделили? Ако беше така, Ал трябваше да си пази гърба, но и Фелис трябваше да прави същото.

Хавиер се беше отдалечил от квартала, когато взе решение. Не беше с мотоциклета, защото вдигаше много шум, затова не се тревожеше, че ще го чуят с колата, която беше взел от сервиза, където бе оставил Лизи. Той извади телефона си и набра познат номер.

— Нашата приятелка определено имаше компания — каза, когато Ал отговори. — Но тя не беше вкъщи.

— А компанията?

— Спи зад къщата.

— Ще изпратя да се погрижат за него.

— Имаш ли информация къде е нашата приятелка?

— Трябва да се срещнем.

Хавиер очакваше това.

— Къде? — Може би допускаше огромна грешка, но определено ставаше нещо и трябваше да знае какво. Ал беше най-добрият му шанс.

* * *

Срещата беше на следващия ден. Хавиер и Лизи пристигнаха на уреченото място два часа по-рано и го обиколиха няколко пъти в противоположни посоки. Тя не си беше спомнила други неща, но се движеше като предишния ден, стабилно и нащрек, вместо с вялата, непредпазлива походка, с която вървеше през последните три години.

Независимо дали щеше да възвърне напълно паметта си или не, тя отново беше същата, изпълнена с жизненост и енергия, и Хавиер я обичаше. Каквото и да се случеше, той нямаше да позволи отново да ги разделят.

Като доказателство за любовта си ѝ беше позволил да кара мотоциклета му. Лизи знаеше как и веднага щом преметна крак над мотора, мускулната ѝ памет пое контрола. За Хавиер беше истинско удоволствие да я наблюдава, докато отначало движенията ѝ бяха предпазливи, а после бързо набираше увереност.

Тя го погледна. Усмивката ѝ сияеше като лятното слънце.

— Хей! Мога да го карам!

— Знам. Само внимавай и не позволявай тежестта му да се изплъзне под теб.

— Знам.

Хавиер я целуна и Лизи си сложи каската. Тя беше неговото подкрепление. Ставаше нещо подозрително и странно и те не можеха да разберат какво. В дома на Фелис нямаше никого, колата ѝ не беше там и тя не беше на работа. Ал също се беше покрил. Където и да беше, не се показваше. Но, изглежда, никакви екипи убийци не търсеха Хавиер и Лизи. Дори да ги имаше, те бяха невидими, защото хората му не бяха забелязали нищо, а търсеха усилено.

И сега щяха да се срещнат е Ал.

Бяха огледали мястото на срещата и бяха проверили съседните сгради, и сега той беше готов да влезе. Лизи го прикриваше в гръб.

Хавиер дойде тридесет минути преди уговорения час.

Първият избор на Ал за срещата беше отдалечен, рядко посещаван парк. Хавиер предпочиташе по-многолюдно място и Ал се съгласи. Той уважаваше Ал Фордж и му имаше доверие колкото на всеки друг в бизнеса, но на този етап от играта не беше голямо.

Хавиер беше нащрек по отношение на Ал, но много повече се тревожеше за Фелис. Къде беше тя, по дяволите? Никой от хората му не успя да я открие и това не беше добре. Фелис беше способна да се

обърне срещу всеки, включително и срещу Ал. Може би срещата беше по този въпрос.

С лаптопа пред него на масата и две огромни чаши кафе — едната за него и другата за човека, когото чакаше — Хавиер очевидно нямаше да освободи скоро сепарето. Той явно чакаше някого и не беше единственият в кафенето, който не бързаше, спокойно отпиваше от прекалено скъпото и горчиво кафе и се възползваше от безплатния интернет.

Ал пристигна в уречения час, нито минута по-рано, нито минута по-късно. Изглеждаше спокоен и сериозен и се беше погрижил да се облече неофициално. Хавиер не можеше да прецени със сигурност дали е въоръжен, но Ал нямаше кобур под мишницата, нито широко сако, под което да скрие пистолет. Пък и на такова оживено място все някой щеше да е достатъчно наблюдателен, за да забележи оръжие, макар че вероятно би помислил Ал за ченге.

Сигурно имаше кобур на глезена, защото едва ли бе излязъл невъоръжен, но нямаше да го извади достатъчно бързо.

Мислите на Хавиер показваха колко сериозно е положението с Ал.

Фордж седна на пейката от другата страна на масата.

— Тя тук ли е?

— Наблизо е — отвърна Хавиер и отпи от кафето си.

— Трябва ли да се тревожа?

— Да, трябва — отговори. Изражението му не се промени.

Ал извади флашка от джоба си и я плъзна по масата.

— Направи ми услуга и обърни лаптопа така, че никой друг да не вижда екрана — тихо каза той. Изглеждаше уморен, състарен и малко ядосан от развоя на нещата.

С всички беше така.

Хавиер пъкна флашката в процепа отстрани на лаптопа си и щракна на иконата, която се появи веднага. Видеозаписът без звук започна. Фокусът беше брутално близък и участниците се виждаха ясно. Хавиер видя изненадата в очите на Фелис, когато Ал бързо вдигна ръка и насочи пистолета си към нея и после, след няколко секунди видя решителността, изписана на лицето на Ал, когато посегна към камерата и я изключи.

— Господи, Ал. — Хавиер копира файла, извади флашката и затвори лаптопа. Побутна уличаващото доказателство към Ал, който обаче поклати глава. Не го взе и пак го плъзна към него.

— Твое е. Това е единственото копие, затова го пази на сигурно място, по дяволите.

— Човек като Фелис трудно би изчезнал, без да се повдигнат въпроси.

— Днес следобед трупът й ще бъде открит в уединен район на Вирджиния, очевидна жертва на кражба на кола, прераснала в насилие.

Още една изненада. Хавиер се вгледа изпитателно в човека, който го беше обучавал.

— Защо? — попита, въпреки че знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Хванал съм ви натясно вас двамата и сега и вие сте ме хванали в същото положение.

Хавиер се облегна назад.

— Взаимно гарантирано унищожение.

— Да. — Ал посочи чашата с кафе пред себе си. — Безопасно ли е?

— Предполагам.

Той взе чашата.

— Предполагаш?

— Вече е изстинало и вкусът му е ужасен, но не съм сложил нищо в него, ако това питаш.

Ал отпи от кафето.

— Прав си. Студено е и наистина има ужасен вкус. — Отпи отново. — Но кофеинът ми е необходим и, честно казано, пил съм и по-лошо.

Двамата се умълчаха, когато млад сервитьор се приближи — твърде близо — и разчисти сепарето зад Ал. Когато младежът се върна зад тезгяха, Ал тихо попита:

— Тя слуша ли?

— Да.

— Ще стигна ли жив до колата си?

— Да.

— Добре е да го знам. Ако бях на нейно място, не съм сигурен дали щях да кажа същото. Направихме каквото трябваше, всички ние... — Поклати глава и отново отпи от студеното, блудкаво кафе. —

Но не затова съм дошъл. Според мен информацията, която споделих с теб, ни поставя в еднакви позиции. Надявам се, че и ти го възприемаш така.

— Изненадан съм. — Хавиер не беше изненадан, че Ал е убил Фелис, а че беше поверил доказателството в чужди ръце. Фелис можеше просто да изчезне. Така Хавиер и Лизи щяха да се оглеждат до края на живота си, но Ал щеше да бъде в много по-голяма безопасност, ако никой не знаеше, че я е ликвидирал.

Може би. Всъщност никой от тях не беше в безопасност и никога нямаше да бъде.

— Имаш ли нещо против да чуеш съвет от един старец? — попита Ал. Гласът му беше прегракнал, но много по-спокоен, отколкото когато дойде.

— Не обещавам, че ще го послушам, но казвай.

— Намери си друга работа.

Не очакваше да чуе това.

— Работа?

— Убеден съм, че имаш умения, които се продават добре.

Хавиер отново щеше да чуе тази забележка по-късно, когато Ал си тръгнеше и той се срещнеше с Лизи. Тя слушаше разговора им и му пазеше гърба. Вероятно в момента се скъсваше от смях. Не, по-късно щеше да се смее. Сега държеше на прицел Ал.

— Изчезни — тихо добави Ал. — Смени името си, смени нейното име, отиди в Бора Бора, Париж или шибаната Омаха, където искате. Отвори хлебарница или магазин за риболовни принадлежности, каквото и да е. Или може би шофьорска школа. — Той се усмихна. — Е, може би не шофьорска школа. Установи се на едно място, направи няколко бебета. Живей като нормален човек.

— И това е съвет от човек, който се е женил... колко пъти?

Ал повдигна рамене.

— Можеше да ми провърви с втората ми бивша съпруга, ако живеех в Омаха и имах книжарница или магазин за понички. — Очите му потъмняха и станаха по-дълбоки. — Махни се оттук. Това е последният ми съвет към теб. Живей си живота.

Ал Фордж стана и тръгна, без да се обръща.

ЕПИЛОГ

Почти година по-късно, докато горещото тексаско лятно слънце пареше кожата ѝ, Лизи се подготви на стрелбището на фирмата им за обучение на телохранители и се прицели с големия глок. Носеше предпазни заглушители на ушите си, но ги мразеше, защото добавяха още топлина към непоносимите температури. Тя непоколебимо натисна спусъка, докато изпразни пълнителя. След това сложи нов и отново стреля.

Изведнъж сърцето ѝ заби по-силно.

Нажеженият пейзаж се замъгли и в съзнанието ѝ изплуваха образи.

През последната година си спомняше разни откъслечни неща, но не и основното събитие. Повечето ѝ спомени бяха свързани с Хавиер и главозамайващото опиянение от връзката им и несигурността, която я измъчваше заради Хавиер — способен и смъртоносен до невероятна степен, смугъл и секси и понякога страшен, но винаги вълнуващ. Тя би предпочела по-скоро да умре, отколкото да го признае, но на професионално ниво изобщо не можеше да се сравнява с него, докато в личните взаимоотношения бяха равни. В края на краищата обаче, докато се справяше с шока и тъгата заради извършеното от нея, Лизи се беше съмнявала в неговата преданост.

Хавиер беше прав. Тя беше забравила уменията си. Ако положението не беше толкова напечено и ако ѝ беше дал един месец, за да си припомни всичко, може би щяха да избегнат цялата ситуация.

Хавиер не мислеше така. Според него Фелис неизбежно щеше да се обърне срещу всички тях. Вероятно беше прав. Така и нямаше да разберат, защото нямаше съмнение, че възвръщането на паметта на Лизи беше тласнало Фелис да премине границите.

Тя си спомни някои неща за Фелис и донякъде ѝ беше мъчно за жената, която познаваше, докато се обучаваха.

Сега може би заради познатата тежест на пистолета, отката му в ръката ѝ и дори мириса на изгорял барут, предпазната завеса падна.

Лизи си спомни обувките с високи токчета, които носеше, и сиво-синия костюм с по-тъмносиня копринена блуза — същите като дрехите на Натали Торндайк в онзи ден.

Спомни си как Чарли Данкинс ѝ даде знак и я вкара в президентския апартамент.

Отиде направо в спалнята на първата дама и се приближи до елегантната чанта, хвърлена на леглото. Носеше малък лаптоп, който да разпознае флашката и после да копира информацията на друга флашка. Лизи тъкмо сложи втората флашка в процепата, когато вратата на спалнята се отвори.

За секунда тримата се втренчиха един в друг — президентът, първата дама и Лизи. После Натали Торндайк вдигна ръка и тя видя пистолета.

Тя се хвърли към първата дама, хвана ръката ѝ с оръжието и я изви нагоре.

Натали Торндайк я блъсна с изненадваща сила. Президентът скочи към Лизи и се опита да я сграбчи и да я повали, но тя се претърколи в краката на съпругата му и я принуди да залитне в усилие да запази равновесие.

Натали Торндайк отново насочи пистолета към нея. Лизи отново се хвърли, сграбчи оръжието и се помъчи да го избие от ръката ѝ. Пръстът ѝ се плъзна под предпазителя на спусъка. Първата дама я запрати силно към масата и ръката на Лизи потрепери от удара. Пръстите и на двете бяха на спусъка, когато отново се блъснаха в масата и ударът я накара да натисне спусъка. Три изстрела. Всичките улучиха президента.

Лизи видя как Натали Торндайк се вцепени и се втренчи ужасена в съпруга си.

Лизи скочи, сграбчи я за косата и блъсна главата ѝ в стената. Първата дама се олюля и забели очи.

— Дръж — каза Лизи натика в ръката ѝ пистолета, а след това я обърна с лице към президента, грабна уличаващия малък компютър и флашката и хукна към дрешника. Това беше единственото място, където ѝ хрумна да се скрие.

Постъпи глупаво. Беше неизбежно, че ще я намерят там, но нямаше къде другаде да отиде. Служителите от охраната вече се

мъчеха да разбият с ритници вратата. Имаше междинна стая, но тя сигурно беше заключена.

И там, в тъмния дрешник, Лизи слушаше суматохата навън. Чу още изстрели. Стоеше вцепенена, стомахът ѝ се беше свил от паника и се опитваше да се пребори с ужаса от случилото се. Щяха да ги хванат. Нямаше измъкване. Всички щяха да бъдат екзекутирани. А тя беше убила президента.

Лизи не помнеше съвсем ясно как я изведоха от апартамента. Знаеше, че минаха през междинната стая и че вратата беше отключена. Спомняше си, че Хавиер и останалите се движеха много бързо. Някой я преоблече... Мили Боже, това беше Фелис.

И след това... тъга. Болка. Сълзи. Чувството, че не заслужава да ѝ се размине безнаказано заради стореното. Думите, с които я утешаваха, не ѝ въздействаха, нито безспорното доказателство за вината на президента.

Усещаше само отворената кървяща рана на емоциите си, която мислеше, че никога няма да заздравее.

Но сега... докато стоеше на горещото тексаско слънце... тя изведнъж осъзна, че се е излекувала. Изтриването на паметта ѝ бе предоставило три спокойни години, през които се беше свързала. Това не беше целта на промиването на мозъка ѝ, но такъв беше резултатът.

И сега си спомни точно какво се беше случило.

Тя чу, че Хавиер идва зад нея. Обърна се да го види, защото не можеше да не го гледа. Черни ботуши, джинси, маслинозелена тениска. Кобур с пистолет на десния хълбок.

Той погледна мишената. Всички изстрели бяха групирани в центъра.

— Надупчила си я като решето — отбеляза Хавиер.

Лизи трепна, опитвайки се да прикрие движението, но нищо, което я засягаше, не му убягваше. Той се намръщи, хвана я за раменете и я обърна с лице към себе си. Тъмните му очи се впиха в нея.

— Спомни си. — Това не беше въпрос.

— Да — едва съумя да отрони Лизи. Гласът ѝ беше пресипнал от напирашите сълзи, които отказваше да изплаче. Времето за тях беше минало отдавна. Тя беше направила каквото трябва и мисълта за това беше бreme, което винаги щеше да тегне на плещите ѝ. Винаги щеше да тъгува заради онова, което беше необходимо.

Хавиер я прегърна и я притисна до себе си. Стана ѝ още по-топло, но Лизи се нуждаеше да бъде в обятията му.

— Добре съм — каза след няколко минути. Всъщност в момента това не беше съвсем вярно, но един ден щеше да бъде.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърна и плъзна ръка около кръста на съпруга си. Малко пухкаво куче хукна по червеникавата пръст към тях, като лаеше като лудо. Лизи се наведе, взе го и го хвана така, както го държеше Маги — с ръката си под корема му. — Рузвелт, престани с това адско джафкане — рече и въпреки че вече знаеше отговора, пак попита: — Кога точно ще се върне Маги?

— Може би след две седмици — отвърна Хавиер и огледа базата, която беше проектирал и построил. Там вече идваха хора от цялата страна, за да се обучават. Работата му беше достатъчно предизвикателна и тайните операции изобщо не му липсваха. Освен това имаше Лизи. Това компенсираше вълнението, когато беше под обстрел.

Двамата тръгнаха към офисите и живота, който бяха изградили заедно.

Издание:

Автор: Линда Хауърд

Заглавие: Забранено минало

Преводач: Юлия Чернева

Език, от който е преведено: английски

Издател: Ера

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експертпринт ЕООД

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-249-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6770>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.